MADELINE HARPER

La apusul soarelui

ALCRIS

Capitolul 1

Kara Selwyn își parcă mașina în spațiul de lângă *Sundowner Bar and Grill*, își scoase ochelarii negri și privi speculativ clădirea dărăpănată. Era o bombă, nu încăpea nici o îndoială, cum se și așteptase, dar peisajul... îi întrecea așteptările.

Când moștenise restaurantul tatălui ei, pe coasta de vest a Floridei, avusese senzația că îi picase din cer o comoară. O proprietate. Și nu numai o proprietate, ci și cu vedere spre Golf. Nici un moment nu se îndoise ce avea de făcut cu ea.

Kara își dădu cu pieptenele prin păr și-și verifică machiajul în oglinda retrovizoare, înainte de a coborî din mașină. Chiar și în acea dimineață de aprilie, căldura era arzătoare, și-și dori să-și fi luat un șort și un tricou, în locul rochiei de pânză, al dresului și al sandalelor cu tocuri. Dar venise în interes de afaceri, nu de plăcere, și

intenționa să se poarte ca o profesionistă. La urma urmei, niciodată nu mai închisese o firmă. Gândul o neliniștea – era dezolată să lase niște oameni fără slujbă – dar, cu siguranță, angajații de la *Sundowner* își dădeau seama că, după moartea tatălui ei, erau inevitabile anumite schimbări. Și-n plus, *Sundowner* fusese creația tatălui ei. Pentru Kara nu însemna nimic.

Urcă scara care ducea la terasa cu podele late care cuprindea pe trei laturi șandramaua dărăpănată din lemn de chiparos. Mesele erau risipite la întâmplare, sub umbrele decolorate. Coșmelia avea un anumit farmec boem – părea să se încadreze firesc în decor, cam la fel ca vegetația încâlcită și copacii imenși din jurul ei. Pescărușii dădeau târcoale pe cerul fără nori și coborau în picaj, iar un vânt răcoros dinspre apus aducea mirosul îmbătător al apei sărate. Kara se opri un moment, să admire peisajul.

– Poziție idilică – probabil valorează enorm, murmură ea de una singură. E aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Proprietatea era mai întinsă decât i se dăduse de înțeles, un promontoriu lat care se repezea în Golful Mexic. Pe o parte se afla un canal, iar pe cealaltă, dincolo de parcarea cu pământ bătătorit, creștea o dumbravă de chiparoși, stejari, palmetto pitici și palmieri. Priveliștea în sine era spectaculoasă. Dacă se uita într-o parte, vedea digurile de pescuit înconjurate de bărci care săltau pe valuri, dominate de hoteluri înalte. Drept

înainte, se întindea pe apă un ponton prelung; dincolo de el nu mai era decât marea nemărginită și cerul.

Cu un zâmbet mulțumit, Kara deschise ușa scârțâitoare a barului, unde avea întâlnire la ora zece cu Nick Fleming, administratorul localului *Sundowner*. După strălucirea soarelui, fu nevoită să mijească ochii în încăperea întunecată și răcoroasă. Prima ei impresie fu a unui interior din lemn închis la culoare, cu ventilatoare în plafon și miros de bere stătută, amestecat cu izul sărat al aerului marin.

La bar stătea un bărbat, întors cu spatele spre ea, răsfoind nepăsător un ziar. Nu reacționă când o auzi intrând, lăsându-i răgaz să-l observe în tăcere.

Purta pantaloni kaki tăiați scurt, teniși uzați și un tricou negru, întins peste spatele musculos. Kara avu impresia unor mușchi prelungi și supli, pe sub pielea bronzată intens. Îi observă părul brunet, lățos. Nu-i plăcuseră niciodată bărbații pletoși, dar nu putu să nu observe că părul acestuia avea o textură frumoasă – era des și ușor ondulat.

Alungându-și senzațiile care nu aveau ce căuta într-o întâlnire de afaceri, Kara își drese vocea și întrebă.

– Domnul Fleming?

Încercând să vorbească pe un ton autoritar, adăugă:

– Aveam o întâlnire.

Bărbatul se răsuci pe taburetul de la bar, privind-o încruntat. Chipul său, de o frumusețe clasică, era înăsprit de nasul imperfect, care părea să fi fost rupt – și nu o dată.

– Ai venit mai devreme, nu crezi?

– Nu, sunt sigură că am stabilit întâlnirea pentru ora zece, răspunse Kara cu fermitate. De obicei, țin minte asemenea lucruri.

– Mda, și eu de obicei le uit, se ridică el, apropiindu-se.

Un moment, Kara se simți descumpănită. Era înalt, de peste un metru optzeci, zvelt și în formă. Și o intimida. Poate din cauza staturii, a lățimii pieptului sau a intensității din ochii săi negri. Ori, poate, doar prin felul cum se mișca, plin de o încredere în sine care-l făcea să pară periculos.

– Vrei o cafea? îi oferi el. Ibricul e la fiert.

Glasul îi era scăzut și răgușit. Arătă cu capul spre barul enorm de tec care domina încăperea. Dincolo de el, pe o plită, stătea un ibric mare cu cafea neagră.

– Nu, n-aș crede. Am băut deja cafeaua de dimineață, iar dacă beau mai mult de una, devin, cum să spun, nervoasă...

Se întrerupse. Turuia într-un mod foarte neprofesional, nu ca noua și autoritara patroană a localului *Sundowner*.

– Eu beau vreo trei cești în fiecare dimineață, replică el, altfel nu mă pot pune pe picioare.

Pentru prima oară, îi zâmbi, cu un surâs care-l făcea să pară mai tânăr, îi îmblânzea ridurile feței și dezvăluia două gropițe adânci, într-o parte și alta a gurii late, cu buze pline.

O măsură cu privirea de sus și până jos, după care, spre uimirea ei, începu să-i dea ocol, cu un mers legănat.

– Și, ce experiență ai?

– Poftim? întrebă rece Kara, îndreptându-se cât era de înaltă, la statura ei de un metru și șaizeci și trei de centimetri.

– Experiență, repetă el, în domeniul ăsta de activitate.

Când Kara nu-i răspunse, adăugă, cam nerăbdător:

– Înțelegi, baruri, restaurante...

– Păi, nu am deloc, de fapt, dar cred că asta nu contează, de vreme ce...

– Ba contează, o întrerupse el, însă nu e obligatorie, de vreme ce arăți bine, ai piept cât cuprinde și niște picioare superbe, desigur.

Reveni spre bar, cu pas săltat, își turnă o cafea și se așeză pe un taburet. Din acel punct de observație, continuă s-o privească, în așteptare.

– Arăt bine? Am picioare superbe? Domnule Fleming, cred că...

Nick nu-i luă în seamă protestele, vorbind mai departe:

– Ceea ce văd îmi convine. Glezne fine, pulpe ferme și frumoase, dar cel mai important e să-ți verific genunchii și coapsele. Ai fi uimită să afli cât de multe femei, chiar la vârsta dumitale – în jur de douăzeci și cinci, aș crede – și-au lăsat coapsele de izbeliște.

Arcuindu-și o sprânceană brunetă, adăugă:

– Ar fi trebuit să vii în pantaloni scurți.

Karei nu-i venea să creadă ce auzea, dar era prea năucită ca să vorbească.

Nick continuă, pe ton de conversație:

– Cred că ai vrut să faci impresie bună. Ceea ce ai și reușit, dacă vrei să știi. Îmi plac roșcovanele, și clienților la fel. De obicei, femeile roșcate sunt deschise, prietenoase. Tind să aibă un temperament focos, dar asta nu face decât să adauge sarea și piperul în atmosfera de obicei moleșită de pe-aici. Stau și mă-ntreb – ai un temperament focos, scumpo?

Kara deschise gura să vorbească, în căutarea unei imprecații destul de civilizate ca să nu se facă de rușine, dar și îndeajuns de usturătoare pentru a-l înștiința că n-avea de gând să-i mai înghită prostiile. Însă Nick n-o așteptă nici acum să găsească formula potrivită.

– Dacă vrei să-ți ridici puțin fusta peste genunchi...

În sfârșit, Kara explodă:

– Să-mi ridic fusta peste genunchi? Nu-mi vine să cred!

Striga de-a binelea, cu vocea reverberându-i în barul pustiu, dar puțin îi păsa.

– Peste ce maniac am dat aicea? țipă ea. Precis ești nebun!

– Stai, cucoană, stăpânește-te. Nu e decât un post de chelneriță. Nu-i nevoie să-ți ieși din papuci.

– Post de chelneriță? porni ea înainte, cu pumnii încleștați; se opri la câtiva pași, proțăpită în fața lui. N-am

venit aici ca să mă angajez chelneriță. Am o întâlnire cu dumneata, dacă ești într-adevăr administratorul localului ăstuia. Mă numesc Kara Selwyn...

– Doamne sfinte... se lumină Nick la față. Kara. Nu-mi vine să cred. Fetița lui Sean.

Izbucni în râs, bine dispus.

– Mă rog, nu prea mai ești fetiță, se corectă el, nepărând tulburat de izbucnirea ei. Știu totul despre tine, Kara. Sean mi-a fost ca un tată și-i plăcea la nebunie să povestească despre fetița lui.

– Ei bine, domnule Fleming, „fetița“ lui Sean e acum proprietăreasa acestui local. După cum am menționat în scrisoarea prin care am stabilit să ne întâlnim...

– O scrisoare?

– Da, ți-am scris acum două săptămâni și ceva, spunându-ți că urma să vin aici în dimineața asta, la ora zece, ca să discutăm probleme de afaceri. Presupun că ai citit-o.

Nick se rezemă de bar, sorbind din cafea.

– Să nu presupui niciodată, Kara, pentru că nu ți-am citit scrisoarea. Mă ocup de corespondență cam o dată pe lună – în jurul datei de treizeci – îmi achit facturile, răspund la scrisorile care cer un răspuns, iar pe celelalte le arunc. Deci, vei înțelege că încă nu ți-am văzut scrisoarea.

Se uită la un calendar din spatele barului.

– Suntem abia în douăzeci aprilie.

Un moment, Kara rămase buimăcită, cu pumnii încă strânși.

Nick continuă cu explicațiile:

– Când ai venit, vorbind despre o întâlnire, am crezut că te interesa postul de ospătăriță la bar. Programasem niște interviuri pentru dimineața asta, puțin mai târziu, zâmbi el larg. Ce-am putut să văd e că arătai perfect, deci sunt sigur că-mi înțelegi greșeala.

Kara nu putea nici măcar să se gândească la un răspuns.

– Ținuta de chelneriță constă într-o fustă scurtă și un maiou. Un fel de costum de marinar, zâmbi Nick din nou. Așa ceva atrage mai mulți clienți.

– A, sunt sigură, replică ea în sfârșit, cu sarcasmul emanând din fiecare silabă. Dar acum știi că n-am venit să mă angajez. De fapt, domnule Fleming, adăugă ea, evitând intenționat să i se adreseze pe numele mic, am venit ca să te eliberez pe dumneata din slujbă.

– Chiar așa? ridică el o sprânceană, întrebător.

– Da, exact.

Kara se bucura să fie din nou stăpână pe situație – cu vocea calmă, pulsul revenit aproape la normal, mâinile relaxate. Simți roșeața risipindu-i-se din obraji și chiar reuși să-și arcuiască buzele într-un simulacru de zâmbet.

– În calitatea mea de nouă patroană a barului *Sundowner*, continuă ea pe un ton autoritar, am venit să te informez că îl închid.

Avu plăcerea de a-l vedea pe Nick Fleming rămânând cu gura căscată de uimire.

– Sigur, acord un preaviz de două săptămâni, pentru dumneata și restul *personalului*, sublinie ea cuvântul,

spre a-i da de înțeles că nu-i plasa postul mai presus decât acela de barman. Așa, ar trebui să aveți timp destul pentru a vă găsi de lucru în altă parte. După două săptămâni, acest local se va închide în mod oficial.

– Ei, haide. Trebuie să glumești. Nu poți închide barul lui Sean. În nici un caz.

Nick nu se mai rezema de bar, dezinvolt, ci stătea drept, țeapăn.

Kara, pe de altă parte, luase o poziție mai destinsă, mai încrezătoare.

– Eu sunt proprietăreasa, îi aminti ea, și am hotărât să închid localul *Sundowner* și să-l vând. E o proprietate pe malul apei de prima calitate, așa că nu-mi va fi deloc greu să i-o vând unui antreprenor. E plină lumea de agenți hămesiți. O voi înscrie la unul dintre ei și-am să plec înapoi la Atlanta. Oricum, m-am gândit că vă datorez, dumitale și celorlalți angajați, zâmbi ea din nou, o explicație personală, din curtoazie.

Toată autoritatea pe care o redobândise se risipi în momentul când văzu expresia întunecată, amenințătoare, de pe chipul lui Nick Fleming. Instinctiv, făcu un pas înapoi.

– Tatăl tău a pus în barul ăsta tot sufletul și inima lui, murmură el furios. A fost viața lui, Kara. Iar tu, după nici zece minute de când ai venit, te-ai decis să-l demolezi ca să faci loc pentru vile.

– Nu... nu sunt sigură. Poate nu pentru vile. Poate pentru un hotel, se chinui Kara să-și regăsească autori-

tatea. Dar știu că dărăpănătura asta nu-mi folosește la nimic. Și-a depășit de mult utilitatea, ridică ea bărbia, sfidătoare.

– Atunci, mi-e milă de tine, replică Nick, pentru că încerci să-l elimini atât de ușor pe tatăl tău.

Cuvintele lui o loviră în plin.

– Pân-aici, domnule Fleming! N-ai nici un drept...

– Ba am toate drepturile, ripostă el. Și nu mă bucur decât că Sean nu e de față, ca să te audă. Sunt sigur că nu te-a crescut ca să te porți așa.

– Ia stai o clipă!

Kara simțea că iarăși o apuca furia.

– Cine naiba te crezi, să vorbești despre cum m-a crescut tatăl meu? Oricum n-are nici o importanță, de vreme ce n-am stat prea mult pe lângă el ca să mă crească, se răsti ea, simțind că o usturau ochii. A lăsat treaba asta în seama mamei mele, care-a rezolvat-o al naibii de bine. Cât despre el, nu l-am mai văzut de aproape cinșpe ani...

Se întrerupse brusc, de teamă să nu i se observe durerea.

– Și, oricum, nimic din toate astea nu te privește, continuă ea apoi, regăsindu-și calmul. Așa că nu te băga în treburile mele.

– Sincer să fiu, nici nu doresc altceva.

– Perfect, replică ea, cu o voce înghețată.

– Dar mă tem că-n asta n-am cum să nu mă bag.

Ochii i se îngustaseră, scăpărând de furie.

– Să mă încurc cu o puștoaică răzgâiată nu e, după mine, cea mai grozavă distracție, dar n-am încotro.

– A, ba ai, i-o întoarse Kara. Poți să-ți faci bagajele și să pleci. În clipa asta. Preavizul dumitale de două săptămâni s-a anulat, domnule Fleming. Ești concediat.

Porni din nou spre el, cu aceeași hotărâre dinainte.

– Înainte de a te cunoaște, mă simțeam neliniștită – chiar puțin vinovată – la gândul că închideam *Sundowner*, dar ai reușit să-mi ușurezi enorm sarcina, făcu ea un gest larg spre ușă. Deci, poți pleca în clipa asta.

Nick clătină din cap.

– Regret că-ți stric scenuța asta dramatică, dar mă tem că n-o să-ți meargă. Nu plec. Mai lipsește o piesă din puzzle.

Kara se încruntă, întrebându-se la ce se referea.

– Scrisoarea de la executorul bancar era foarte clară, spuse ea.

– Înseamnă că nu conținea totul.

– Poate că nu, dar am văzut o copie a testamentului. Toate bunurile materiale ale tatălui meu mi-au rămas mie. În asta intră și *Sundowner*, cu terenul pe care se află.

Pe chipul lui Nick reapăruse zâmbetul, iar Karei nu-i plăcea deloc cum arăta.

– Sigur nu vrei o cafea? A, uitasem, adăugă el plin de solicitudine. Te face să fii nervoasă. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te enervez. Așa ceva ar putea provoca noi histrionisme. Un păhărel, eventual.

– Suntem în toiul dimineții...

– Și ce mai dimineață, o întrerupse el. Cea mai potrivită dimineață pentru un păhărel, dacă există una ca asta, declară, rezemându-se de bar.

– Nu vreau să beau nimic, insistă Kara. Ceea ce vreau e să aflu ce-i cu piesa asta de puzzle lipsă, dacă e adevărat. După părerea mea, nu încerci decât să câștigi timp.

Aceste cuvinte îl iritară de-a binelea.

– În regulă, cucoană. Să lăsăm jocurile, amenințările și teatrul. Să jucăm cu cărțile pe față. Acum câțiva ani, tatăl tău și cu mine am făcut un târg. Mi-a vândut jumătate din *Sundowner*.

– Nu te cred! se înroși Kara la față ca sfecla. Minți.

La asta, Nick făcu un pas rapid înainte, apucând-o de brațe.

– Să fie foarte clar. Jumătate din bar îmi aparține mie. Am hârtiile. Totul e legal și pentru nimic în lume n-am să-ți vând ție partea mea, lăsându-i pe antreprenori să vină aici și să dărâme *Sundowner*. Așa că-ți propun să ieși naibii afară și să te duci de unde-ai venit!

Ochii săi întunecoși și duri îi străpungeau pe-ai ei la fel de puternic ca degetele înfipte în carnea brațelor.

Kara încercă să se smulgă, dar o ținea prea strâns.

– Nenorocitule! scrâșni ea, printre dinți.

Când o auzi îi dădu drumul, cu o mișcare care părea s-o desființeze, cu tot ce reprezenta ea. Îi întoarse spatele.

Kara îl urmă, trecând în fața lui, pentru a-l privi furioasă.

– E un bluf! strigă ea.

– Bine, atunci dovedește, întinse Nick mâna după bar, spre telefon, apoi căută printr-o grămadă de cărți de vizită, până o găsi pe cea dorită. Hai la avocatul meu, să aflăm ce e bluf și ce nu.

– Nici moartă n-aș avea încredere în avocatul tău! se răsti ea, încercând să-și stăpânească tremurul.

– Atunci, ia-ți unul propriu.

Ridică receptorul și formă un număr.

Între timp, furia Karei devenise atât de intensă încât, dacă ar fi existat prin preajmă un corp contondent, ar fi fost ispitită să-l apuce și să-i dea lui Nick Fleming în cap. Neavând nimic la îndemână, se apropie, să audă fiecare cuvânt.

– Cu Tom Melendez, vă rog.

Nick se întoarse ușor, astfel încât ochii săi îi întâlniră pe ai Karei, în timp ce aștepta.

– Alo, Tommy? Nick Fleming. A venit aici fiica lui Sean și... nu, Tommy, nici nu se compară cu Sean, pot să-ți garantez. Dar, cu siguranță, e interesantă, în felul ei.

Kara refuză să reacționeze.

– Ascultă, Tommy, trebuie să te vizităm în legătură cu hârtiile alea... Mda, cele pe care ți le-am adus să le vezi după ce-a murit Sean. Se pare că e singura lui moștenitoare, dar nu înțelege situația cu barul... Nu, se pare că nu știe nimic despre asocierea mea cu tatăl ei.

Ascultă un moment, apoi o privi pe Kara.

– La trei e bine?

– La trei, perfect, răspunse ea, abia stăpânindu-și furia. Nu dorea nimic mai mult decât să-i șteargă lui Nick Fleming de pe mutră zâmbetul ăla afectat și mulțumit de sine.

Nick închise telefonul și i se adresă scurt:

– La trei, în biroul de avocatură al lui Melendez din Palmetto Building, pe First Street, în Cypress Key. Sunt sigur că poți găsi adresa.

– Locuiesc la Palms Motel, pe First. Pot s-o găsesc.

Kara încerca să-i vorbească la fel de scurt. Dar nu putea să evite sentimentul cumplit că Nick Fleming nu mințea, nici nu încerca un bluf. Cumva, știa că rămăsese cu el pe cap. Visul ei se transformase într-un coșmar.

Trase adânc aer în piept, își netezi părul pe spate și spuse, cu tot aplombul de care era în stare.

– Atunci, ne vedem la ora trei. Mai întâi voi suna la bancă, desigur, ca să mă interesez de domnul ăsta Melendez al dumitale.

Și se răsuci să plece.

Glasul lui Nick o urmă, scăzut și amuzat:

– Așa să faci, Kara. A, și, apropo, tot ai niște picioare superbe.

Kara ieși în lumina vie a soarelui, trântind din răsputeri ușa în urma ei.

Capitolul 2

Când ieșiră împreună din Palmetto Building, Kara și Nick nu-și vorbeau.

Soarele ardea, iar briza ușoară care foșnea prin frunzele de palmier și palmetto nu răcorea deloc aerul. În tăcere, merseră spre parcare. Ajungând la mașină, Kara nu fu surprinsă când Nick se opri lângă jeepul maro parcat alături. Într-un fel, i se potrivea. Purta urmele de luptă ale unui autovehicul care fusese solicitat din plin, și totuși arăta curat, lustruit și solid. Kara constată că îl admira.

Când îl privi pe Nick, expresia admirativă i se șterse rapid; nu voia să-i intre în cap ideea că îi plăcea ceva la el. Nici jeepul și nici omul – în nici un caz. Purta același tricou negru, dar în locul șortului avea o pereche de pantaloni kaki curați și călcați. Părul negru îi stătea pieptănat pe spate, iar pe ochi avea o pereche de ochelari de soare.

Kara își mută privirea, întinzând mâna spre ușa mașinii.

– Ei bine? întrebă el.

– Ei bine, ce? Mă întorc la motel.

– Fără o vorbă?

– În regulă. Cred că vrei să spun că n-ai mințit, că tatăl meu ți-a vândut într-adevăr jumătate din bar.

– Nu vreau s-o spui dacă n-o crezi.

– E evident că o cred. M-am interesat la bancă, înainte de întâlnire. Iar domnul Melendez are recomandări de cea mai bună calitate. Toate hârtiile pe care mi le-a arătat sunt în ordine. Acum ești mulțumit?

– Dacă ești și tu mulțumită și dacă asta înseamnă că te întorci la Atlanta și lași administrarea barului *Sundowner* în seama mea.

– Stai o clipă...

– Nici o grijă, o întrerupse el. Totul va fi în regulă. Uite ce-ți propun. În fiecare lună, îți voi trimite o declarație de profituri și un mic cec. Cecul va conține partea ta din câștiguri, plus majoritatea câștigurilor mele. Până la urmă, am să-ți cumpăr partea. Ți-aș cumpăra-o și azi, dacă aș avea bani, dar în opt sau zece ani – chiar mai puțin, dacă reușesc să fiu econom – am să mă achit. Ești mulțumită, sunt mulțumit și eu. Iar cel mai bine e că nu va fi nevoie să ne mai vedem.

Se rezemă de jeep, în așteptare.

– Asta e un mod de a rezolva problema. Modul dumitale. Dar, cum poate că ai observat, domnule Fleming, nu-mi

place să procedez în același fel cu dumneata. Mai mult, există și o piesă de puzzle pe care *dumneata* n-o cunoști.

Posibilitatea de a-i întoarce aceeași replică îi prilejuia o satisfacție nespusă.

– Nu mă interesează deloc niște sume mici de bani din când în când și, cunoscându-te – oricât de puțin am avut ocazia – mă aștept să fie foarte mici și neregulate. Nu, mă interesează să primesc bani mulți și cât mai curând. Nu am intenția să aștept opt sau zece ani, până reușești dumneata să te achiți.

Își ridică ochelarii de soare pe frunte și îl privi, îngustându-și ochii în lumina puternică.

– Uite ce-ți propun *eu*. Luăm legătura cu un agent, vindem *Sundowner* și împărțim câștigul. Dumneata îți vezi de-ale dumitale, eu de ale mele. Concluzia va fi aceeași – nu ne vom mai vedea. Îți voi da chiar și cinci la sută în plus, ca să te înduplec.

Nick clătină din cap.

– Nu ține. Nu vând, și cu asta am terminat. Deci, se pare că am ajuns într-un impas. Ceea ce aș dori foarte mult să știu e de ce ești așa de hotărâtă să vinzi imediat. Ai nevoie de bani, sau ce?

– Nu că te-ar privi cu ceva, dar am nevoie de partea mea din *Sundowner* pentru un proiect anume, care necesită capital.

– Ce proiect?

– Ți-am spus, nu te privește, replică ea, deschizând portiera mașinii.

– Nu m-o fi privind...

– Bine.

Nu pierdea nimic, dezvăluindu-i planurile. Putea chiar să-l facă mai înțelegător.

– Adevărul e că am antecedente artistice și...

– A, nu, o întrerupse el. Ești pictoriță. Temperament artistic. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Kara îi desluși disprețul din glas și-și reproșă supoziția că ar fi înțeles-o cât de cât.

– Nu, domnule Fleming, nu sunt pictoriță, dar mi-am luat licența în istoria artei. În ultimii doi ani, am lucrat ca administrator adjunct la o galerie. Nu mă satisface din punct de vedere creator.

Nu adăugă că salariul era minuscul, iar ea și proprietarul se contraziceau frecvent – și vehement – asupra tuturor problemelor firmei.

– Lasă-mă să ghicesc, propuse Nick. Vrei să-ți deschizi o companie proprie, așa e? Să fii șefa, să faci ce vrei tu.

– Ești mai isteț decât pari, domnule Fleming, ceea ce, desigur, nu spune foarte mult, răspunse ea. Vreau, într-adevăr, să-mi înființez propria mea galerie. Am relațiile, stilul și cunoștințele necesare.

– Înțeleg. Cred că plănuiești să promovezi cine știe ce artist tânăr, frumos și nemâncat, care în schimb îți va purta recunoștință veșnică.

Nu se osteni să se arate jignită față de această remarcă de prost gust.

– Dacă ar fi vorba să promovez artiști, aș face-o numai datorită talentului lor. Dar toate astea nu te privesc. N-am nevoie de la dumneata decât de un acord ca să vând *Sundowner*.

Nick clătină din cap.

– De ce nu împrumuți banii de la tăticul tău vitreg?

– Tatăl meu vitreg nu obișnuiește să împrumute bani, replică ea scurt. Și-n plus, n-am nevoie de împrumuturi. Sunt proprităreasa unei jumătăți din *Sundowner*.

– Chiar ai fi în stare să-l vinzi și să-ți toci partea într-o investiție ca asta? întrebă el, dezgustat. Cred că în Atlanta sunt zeci de galerii.

– Sute, mai exact.

– Și toate se luptă să-i atragă pe puținii amatori de artă.

– E clar că nu înțelegi subiectul, și nu-mi voi pierde vremea instruindu-te. În fond, adăugă ea pe un ton batjocoritor, nu mi-ar ajunge nici o viață de om. Problema e că jumătate din *Sundowner* îmi aparține și, când o voi vinde, am să pot folosi banii cum vreau eu. N-am nevoie de permisiunea dumitale, nu-i așa?

Arșița soarelui începea să-și facă efectul asupra ei, iar Nick nu părea dispus să abandoneze lupta.

– Nu înțelegi nici acum, așa-i, Kara?

În glasul lui se simțea o undă de furie.

– *Sundowner* nu e o simplă clădire. E un cămin. Al meu și al multor alți oameni.

– Nu te-ai născut aici. Probabil ai nimerit peste el din întâmplare. La fel de ușor poți nimeri peste un alt local. Cu toate talentele dumitale, adăugă ea sarcastic, poți găsi alt bar pe care să-l administrezi.

Nick nu-i răspunse, dar expresia lui deveni și mai dură.

Acest lucru n-o opri pe Kara.

– Am dreptate, nu-i așa? Ai picat din bun senin și te-ai vârât pe sub pielea tatălui meu.

Tresări ușor, dar îi răspunse deschis:

– De fapt, am nimerit într-adevăr din întâmplare. Nu aveam de lucru, Sean m-a angajat, m-a simpatizat și, treptat, mi-a acordat tot mai multe responsabilități. Avea nevoie de un partener care să-l ajute, iar eu îi eram la îndemână. Dacă bănuiești că a fost ceva necurat la mijloc, te înșeli. Timp de șapte ani, mi-am investit aproape tot salariul în *Sundowner*. Am muncit pe brânci pentru partea mea din afacere, Kara.

– Iar eu n-am făcut-o. Asta-i tot? ripostă ea, întrebându-se de ce cuvintele lui o puneau în defensivă.

– *Sundowner* era pentru Sean un mod de viață. Era tot ce avea. Nu l-am dezamăgit niciodată.

– Cum am făcut eu?

– Tu ai spus-o. Dar faptul că nici măcar n-ai venit la înmormântare.

La asta, Kara se burzului:

– Te-ai gândit măcar să te întrebi de ce n-am venit? Ei bine, am să-ți spun. Nu eram în țară. N-am aflat despre moartea lui decât peste o săptămână. Altfel, aș fi venit.

– Serios?

– Dar e ridicol. N-ai nici un drept să-mi faci reproșuri! se răsti Kara.

– Crezi?

– Nu sunt obligată să stau aici, în canicula asta, și să-ți ascult insinuările, la care n-am nici cea mai mică intenție să răspund. Mă întorc la hotel să fac o baie rece și să mă gândesc în liniște. Ți-aș propune să faci același lucru.

Un zâmbet răutăcios tresări la colțurile gurii lui Nick.

– Nu zău? Vrei să vin cu tine la hotel ca să fac o baie? Dar e cea mai bună idee pe care-am auzit-o pe ziua de azi.

Ridică privirea spre cerul fără nori.

– Cu tot soarele ăsta fierbinte, ar fi un deliciu să mă bălăcesc cu tine în cadă.

Kara se hotărî să nu-l pocnească. Nu în public. Și mai ales nu în parcarea avocatului său. În schimb, își coborî la loc pe ochi ochelarii de soare și intră în mașină. Cu tot calmul de care era în stare, mai spuse:

– Cum bine știi, mă duc *singură* în cameră.

Nu așteptă răspunsul, trecând direct la esență.

– Când ajung acolo, am să mă gândesc la o soluție. La *asta* mă refeream, când ți-am propus să faci același lucru.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

– Ne vedem mâine, continuă Kara. Vom încerca să discutăm calm și rațional și să ne împărtășim ideile într-un mod civilizat.

Așa mai mergea. Începea să vorbească din nou ca o profesionistă.

– Bine, ridică din umeri Nick, nepărând impresionat. Cum poftești, Kara, dar nu există decât o singură soluție – să pleci la Atlanta și să lași barul în pace.

Kara porni motorul și băgă mașina în viteza întâi. Nick fu nevoit să se retragă fulgerător, când demară în trombă.

– Mi-a scăpat, bombăni ea. Fir-ar să fie!

Îi spusese lui Nick adevărul despre planurile pe care le avea cu partea ei. Ceea ce nu-i spusese era că demisionase deja.

De luni de zile voise să-și părăsească slujba. După ce aflase despre moștenire, își găsise în sfârșit curajul de a-i spune șefului ce părere avea despre el: cumpăra lucrări de mâna a doua și le vindea la prețuri exorbitante, servea clienți care cumpărau tablouri asortate cu tapetul, nu încerca niciodată să le ridice nivelul și ignora operele realmente interesante care erau create în Atlanta. *Galerie Moderne* era o glumă. Mai bine s-ar fi numit *Galerie Ancienne*, le spusese ea întotdeauna prietenilor.

Acum, ce-avea să le mai spună? Rămăsese șomeră, fără nici o șansă de a obține o recomandare, și toate planurile îi erau spulberate de un pierde-vară musculos care numea „cămin“ un bar dărăpănat.

Apelase mai întâi la tatăl ei vitreg, dar James Selwyn al III-lea avea idei ferme cu privite la împrumuturile de bani și în nici un caz nu împrumuta pentru proiecte atât de precare ca deschiderea unei noi galerii de artă într-un oraș deja plin.

Fusese întotdeauna generos cu Kara, plătindu-i toate necesitățile adolescenței, de la lecții de balet până la îndreptarea danturii și tratând-o ca pe o adevărată fiică. Dar îi plăcea să fie stăpân pe situație – iar un om stăpân pe situație nu dă bani cu împrumut. Așa că o refuzase, iar banca făcuse același lucru. După care, moștenise *Sundowner* și crezuse că i se răspunsese la toate rugăciunile.

A doua zi dimineață, la ora zece fix, Kara intră în bar. Nick nu se vedea nicăieri. Nu era o surpriză. Era clar că n-avea chef să repete scena din ajun.

Traversă încăperea, până pe terasa din spate, și îl văzu imediat, plimbându-se pe plaja albă în formă de semilună. Era o zi minunată, iar Nick umbla lovind nisipul cu picioarele ca un copil, de parcă n-ar fi avut nici o grijă. Un câine gălbui, cu aspect ciudat, îl urma îndeaproape.

– Nick... îl strigă Kara, iar el străbătu plaja și urcă treptele spre terasă. Era îmbrăcat cu un tricou alb și blugi tăiați. Avea picioarele goale.

– Deci, te-ai hotărât să fii mai puțin formalistă. Azi sunt „Nick“. Facem progrese.

Kara studie barul câteva momente. Era curat lună, cu paharele sclipind aliniate perfect. Își trecu degetele pe tăblia de tec. Lucea ca oglinda.

– Te miri? o întrebă Nick. Mă mândresc cu proprietățile mele, Kara.

– Mă bucur să aflu, replică ea cu nepăsare, dar trebuie neapărat să vorbim.

Nick își turnă o cafea, fără a se mai deranja să-i ofere și ei una.

– Dacă asta înseamnă că trebuie să ne certăm, cred că am făcut-o destul.

– Și eu.

– Atunci, ne-am înțeles. Sunt sigur că, în timpul băii reci de ieri, ai ajuns la concluzia justă – că trebuie să-mi accepți oferta. Tommy poate întocmi hârtiile.

– Nu mă îndoiesc, dar ne-am pierde vremea, pentru că rămân aici.

Ceașca lui Nick se opri la jumătatea mișcării spre gură.

– Ce *faci?*

– Rămân. Localul a fost al tatălui meu și m-am hotărât să-mi păstrez jumătatea. Nu fi așa de șocat, Nick. În fond, m-ai muștruluit pentru că voiam să-l vând, îi aminti ea. Deci, se pare că vom lucra împreună.

Câinele se ridică, linse mâna lui Nick și începu să-l adulmece.

– Șezi, Topaz.

De astă dată, câinele se instală la picioarele Karei.

– Ce tot vorbești? o întrebă Nick.

– M-am hotărât să stau aici și să-mi administrez partea mea din *Sundowner*. Așa, voi înțelege mai bine afacerile pe care le facem.

Folosise într-o doară pluralul, dar Nick se albi la față auzind-o.

– Aș dori să văd registrele contabile, bineînțeles, adăugă ea.

Când Nick nu-i răspunse, îl privi cu ironie.

– Te enervează cumva cafeaua, Nick?

– Ți-ai pierdut mințile, mârâi el. Nu poți vorbi serios.

– Crede-mă, Nick. Vorbesc cât se poate de serios. Jumătate din local e a mea și am tot dreptul să stau aici. Nu te deranja cu telefonul, îl sfătui ea. L-am sunat deja pe Tom Melendez și consideră că e soluția ideală.

– Nu! își trânti Nick cana cu cafea pe bar, făcându-l pe Topaz să se cuibărească și mai aproape de Kara. La toți dracii, nici nu mă gândesc. N-am s-o permit. Spune-mi că nu vorbești serios. Că e un banc prost.

Nick, însă, știa că nu glumea. Avusese timp să chibzuiască și la această concluzie ajunsese – să preia jumătate din *Sundowner*, să se vâre în viața lui, să-l scoată din minți.

Poate că tocmai asta era, poate credea că, înnebunindu-l, avea să-l alunge. Trebuia să-și păstreze calmul; să rămână stăpân pe situație.

– Sunt foarte surprins că vrei să rămâi pe-aici, Kara, reluă el, cu un zâmbet binevoitor. Nu credeam că mă placi prea mult.

– A, nici nu te plac, replică ea, dar fac ceea ce e de făcut. Cu timpul, îți vei da seama și tu că e mai bine așa.

La asta, n-avu ce să-i răspundă. În schimb, o întrebă:

– N-ai o casă sau o slujbă în Atlanta, unde să te întorci?

– Nu, nimic, răspunse ea, veselă. Mi-am dat demisia când am aflat despre moștenire și m-am hotărât să-mi

subînchiriez apartamentul pe perioada cât stau aici, oricât de mult timp va trebui.

– Kara, pentru numele lui Dumnezeu…

Nu-i venea să creadă că femeia aceea avea să-i invadeze efectiv viața. Era prea absurd.

– Crezi că glumesc, nu-i așa? Crezi că, pentru că am un tată vitreg bogat, n-am nevoie de localul ăsta. Dar, în ciuda a tot ceea ce-ai putut auzi de la Sean despre tatăl meu vitreg, să știi că nu mi-a oferit lumea pe tavă.

Nick auzise destule despre James Selwyn al III-lea. Aflase cum îl părăsise pe Sean soția, când el investise economiile lor de-o viață în *Sundowner*. Luase cu ea și fetița, divorțase de Sean și se însurase, peste mai puțin de-un an, cu un bărbat care reprezenta tocmai opusul lui Sean – un om sofisticat și realizat.

Sean îl acuzase întotdeauna pe James Selwyn al III-lea că nu-i permisese să aibă acces la fiica lui. Dar nimic din toate astea nu mai conta, fiindcă acum, prin cine știe ce întorsătură bizară a sorții, fiica lui Sean plănuia să rămână la *Sundowner* și să-l conducă.

– N-are nici un sens, Kara, spuse el în cele din urmă. Aseară, nu-ți doreai nimic mai mult decât să vinzi localul. Acum, înțeleg că vrei să ajuți la administrarea lui. Nu se leagă.

– Nu mi-ai dat de ales, Nick. Nu te pot plăti ca să pleci, nu vrei să vinzi, iar eu refuz să plec. A, probabil mi-aș putea lua un avocat, ca să mă duc la tribunal, să com-

pletez petiții și să intentez acțiuni. Așa, poate aș reuși să te alung. Dar, sinceră să fiu, nu-mi dă mâna.

Nick tăcu. Nu găsea nici o soluție de a-i muta gândul. Nu știa decât că nu voia s-o lase să se amestece în treburile barului.

– Ascultă, Kara, spuse el după un timp. Lui Sean și mie ne mergeau bine afacerile. Lucram într-un anumit fel...

– A, nici o grijă, îl întrerupse Kara. Un timp, nu vreau decât să observ. Nu plănuiesc nici o schimbare. Cel puțin, nu imediat, adăugă ea, cu un gest.

Nick nu se lăsă amăgit nici o clipă. Dacă nu se lupta cu ghearele și cu dinții, probabil că ea ar fi întors tot localul cu susu-n jos.

– Bine, spuse el, obosit. Rămâi. Dar *unde* vei locui? Ai o casă unde să stai?

Kara clătină din cap.

– Sunt unele apartamente frumoase mai încolo, pe plajă...

– Prea scumpe, răspunse ea, cu emfază. Nu uita că, până voi subînchiria, încă mai am de plătit chiria, în Atlanta. Dar există aici un apartament unde a locuit tatăl meu, nu?

– Da, la etaj.

– Atunci, voi sta acolo.

– N-n, o refuză el. Acolo stau eu și n-am de gând să mă mut.

– Aha...

Kara ezită un moment, apoi spuse:

– Mă gândeam că, poate, dacă tot sunt fiica lui Sean...

– Nu.

Era rândul lui să fie emfatic.

– Nici o șansă. Îmi revin nouă zecimi din spațiu și rămân aici.

Apoi înălță o sprânceană, sugestiv.

– Sigur, te poți muta la mine, dacă vrei. Patul e mare, cu vedere spre Golf.

– În visurile tale, replică ea sec.

Îl privise drept în ochi, iar Nick avu un șoc cumplit. Se mai uitase la ea, o măsurase cu atenție și o găsise splendidă, în pofida atitudinii ei. Dar n-o mai privise niciodată în ochi. Erau ochii lui Sean, albaștri, limpezi și puțin cam răutăcioși. Niciodată nu fusese sigur ce anume se ascundea dincolo de privirea albastră a lui Sean – și, cu siguranță, n-o putea descifra nici pe a Karei.

– Pot dormi și în mașină, ridică ea din umeri.

Nick oftă.

– Cred că ai putea să te muți în vechea mea casă. E mică, dar civilizată. Și te las să stai gratis.

Kara îi zâmbi, cu primul ei surâs adevărat, care-i lumina toată fața – nu acea grimasă afectată pe care i-o adresase în ajun. Abia acum, Nick își dădu seama cât de fermecătoare era.

– Mulțumesc, Nick. Îți sunt foarte recunoscătoare. Ce urmează?

– Păi, ai cunoscut deja un membru al *personalului*, cum ne spui tu. Cred că te duc să faci cunoștință și cu ceilalți.

Kara coborî de pe taburetul înalt, iar Nick își permise s-o studieze în întregime, nu ca în ajun, când abia o învrednicise cu o privire.

Purta pantaloni scurți, dar nu sumari, ca fetele de la *Sundowner*. Erau din in alb și-i ajungeau până la jumătatea coapselor. Nu l-ar fi deranjat să vadă și restul acelor coapse dar, așa, păreau chiar mai interesante – suficient ca să-l ispitească. Adevărul era că arăta sexy și nu numai atât – radiind de tinerețe, viață, energie. Apoi, se răsuci ușor, iar Nick observă cum i se mulau pantalonii pe șolduri – și atât îi trebui. Era o splendoare, nu încăpea nici o îndoială.

Văzându-i expresia, Kara îl tachină:

– Am luat proba? Sunt demnă să servesc la mese în *Sundowner*?

Nick se stăpâni înainte de a fluiera încet. În schimb, se hotărî să încerce o atitudine galantă. Dacă tot trebuia să lucreze cu Kara – cel puțin, până găsea o cale să scape de ea – putea foarte bine s-o facă în mod plăcut.

– Ai luat-o cu brio. De fapt, arăți destul de bine ca să poți conduce localul. Vino, cei de la bucătărie trebuie să fi venit de-acum. Să ți-i prezint.

Capitolul 3

Kara îl urmă pe Nick prin ușile batante, spre bucătărie. Ceea ce văzu pe drum, în sala de mese, nu era deloc încurajator. Strâmbă din nas la vederea fețelor de masă din mușama cadrilată, a scaunelor desperecheate, a florilor din plastic, atât de ridicole într-o lume plină cu vegetație naturală.

Deși sala de mese era curată, decorațiunile erau atât de demodate încât păreau să dateze tocmai din timpul Marii Crize. Dar exista și o calitate care compensa totul. Vederea spre Golf, prin ferestrele până-n tavan. N-o putea schimba nimeni și era spectaculoasă.

Da, hotărî ea, barul *Sundowner* avea posibilități.

În timp ce traversa încet salonul larg, văzu că Nick o aștepta lângă ușa bucătăriei.

– Ei, care e verdictul? întrebă el.

– Mă abțin de la orice comentariu până văd totul și vorbesc cu toată lumea, îi spuse ea.

– Și pe urmă?

Stătea lângă ușă, dar nu schițase nici un gest de a o deschide.

– Depinde, răspunse Kara enigmatic.

– Te cred. Intră să-l cunoști pe Arthur. Mă aștept să nu-l lași indiferent.

Curioasă, Kara îl urmă în bucătărie.

Echipată cu instalații de inox, încăperea îi făcu o impresie de modernitate și eficiență. Ceea ce o cam surprinse.

Bucătarul stătea lângă o masă de lucru. Era un om între două vârste, slab și extrem de înalt, cu pielea netedă și negricioasă. Două trăsături îl scoteau din comun: era îmbrăcat numai în alb și era complet chel.

– Ți-l prezint pe bucătarul nostru, Arthur Lapierre. Arthur, ea e Kara, fiica lui Sean.

Arthur nu lăsă din mână cuțitul bine ascuțit pe care-l folosea, privind-o doar pe Kara de la înălțimea staturii sale uriașe, și spuse, cu accentul melodios din Caraibe:

– Ia te uită, fetița lui Sean!

Kara dădu din cap, nu prea pregătită să răspundă. Omul o cam intimida.

– Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, continuă Arthur. A fost cel mai bun.

– Mulțumesc. Frumos din partea dumitale... Arthur, reuși ea să spună.

I-ar fi venit mult mai comod să-l numească „domnule Lapierre“, dar era hotărâtă să manifeste o oarecare autoritate, deși în prezența lui nu se simțea deloc astfel.

Nick, enervant de dezinvolt, se duse la frigiderul de proporții comerciale, îl deschise și privi înăuntru.

– Creveții arată bine, Art.

– Mda, cum să nu, răspunse laconic bucătarul, în timp ce lua un pește alb, îl eviscera și, din încă două mișcări rapide, îl dezosa și-l arunca într-o grămadă de lângă chiuvetă.

Kara îl privea ca hipnotizată.

– Ei, mă gândeam că e cazul să vă cunoașteți, continuă Nick.

– Cu multă plăcere, replică Arthur, văzându-și de treabă.

Nick porni spre ușă, dar Kara nu-l urmă.

– Stai puțin. N-ar trebui să-i spui lui Arthur ce se întâmplă?

– Mai târziu, răspunse Nick, încercând s-o scoată pe ușă, dar fără succes.

– Cred că e un moment foarte potrivit, spuse ea.

– Eu în locul tău n-aș insista, Kara.

Arthur luă încă un pește, îl curăți repede de solzi, apoi se opri, așteptându-i să ajungă la o înțelegere.

Kara era cam nedumerită. Se contrazicea cu Nick, sub privirile bucătarului. Nu avusese deloc intenția asta.

– Ca parteneră a ta, trebuie să insist.

– În regulă, răspunse Nick. Tu ai vrut-o.

I se adresă lui Arthur:

– În dimineața asta, Kara mi-a adus o veste foarte interesantă.

Arthur lăsă cuțitul jos.

– Va rămâne în Cypress Key și va lucra cu noi, la restaurant.

– Cum adică, Nick? întrebă Arthur.

– Jumătate din *Sundowner* e proprietatea ei, așa că va prelua unele responsabilități.

– Ba, în bucătăria mea, niciodată, declară Arthur, cu o scăpărare în ochii săi căprui.

Surprinsă, Kara nu spuse nimic.

– La bucătărie eu sunt șeful, Nick, continuă el. Mereu am fost și mereu am să fiu. Așa a vrut Sean. Eu dau ordine aici, tu dai ordine în față.

– Știu, răspunse Nick. Dar acum, că a venit Kara, trebuie să cedăm amândoi puțin.

– Poți să cedezi *tu,* puțin, sau mult. Eu, în bucătăria mea, nici nu mă gândesc.

Și se apucă din nou de lucru, cu o fermitate care o uimi pe Kara. Se vedea clar că nu avea de gând să asculte nimic.

– Nu sunt pregătită să fac schimbări, Arthur, încercă ea. Dar, dacă aș putea doar să văd o listă de bucate...

Nick scoase un oftat sonor.

– Sunt pe mese. Uită-te cât vrei, dar în bucătăria mea să nu te bagi. Am aici tot ajutorul care-mi trebuie. Doi

puști care pun tacâmurile pe mese și mă ajută să fac curat. Chelnerițe, la servit mâncarea. Mâncarea făcută de *mine*, adăugă el, îndărătnic.

– Mă rog, nici nu m-aș gândi să mă amestec la ajutoarele tale, încercă din nou Kara, dar asta nu înseamnă că nu pot veni cu niște propuneri. Să adăugăm ceva nou...

Arthur lăsă cuțitul jos, încrucișându-și pe piept brațele lungi. Un moment stătu astfel, privind-o de sus pe Kara, încruntat. Apoi, vorbi:

– Am fost bucătar șef în Miami, am mai fost și-n New Orleans. Am studiat toate felurile de a găti.

– Nu mă îndoiesc că...

Nick se rezemă de ușă, privindu-i. Era clar că mai mult de-atât nu voia să se amestece.

Arthur abia dacă tăcu o secundă.

– Cunosc *nouvelle cuisine*, creolă și asiatică, și vreau să-ți spun, acum și-aici, că în bucătăria mea n-o să se coacă pateuri pufoase cu brânză frământată.

– Nu, sunt sigură...

– Și nu mă interesează nici somonul afumat pe foi de salată, c-un cocoloș de maioneză asezonată deasupra.

– Înțeleg...

– Plăcintele de crab cu *jalapeño* și suc de chitră nu sunt stilul meu.

– Nici al meu, recunoscu Kara, întrebându-se cât avea s-o mai țină așa.

– Aici, servim pește fript și pui fript. Nu servim kiwi.

Se opri dar, înainte ca ea să comenteze, adăugă:

– Și cunosc și bucătărie grecească. Așa că nici nu te gândi să-mi propui să-nfășor ceva cu frunze, în bucătăria *mea*.

De astă dată, când Nick o luă de braț, Kara nu se mai opuse.

– Ăă, Kara, ce-ar fi să vii un minut în sala de mese? Am să-ți vorbesc.

Acceptă imediat dar, în timp ce se întorceau să iasă, Arthur mai strigă după ei:

– Și n-o să se găsească pe-aici nici păstrăv afumat cu garnitură de arpagic.

În sala de mese, după ce închise ușa în urma lor, Nick spuse:

– Acum cred că înțelegi problema.

– A, înțeleg perfect.

În alte împrejurări ar fi fost amuzată. Dar știa ce se întâmpla.

– Înainte de a apuca, măcar, să arunc o privire pe lista de bucate, bucătarul îmi spune ce n-am voie să fac.

– E șef acolo de mult timp, îi aminti Nick.

– Și, cum spunea, tu ești șef aici.

– Exact. Dar, de fapt, în bar sau în restaurant nu e nimic de schimbat. Chiar tu ai spus…

– Am spus că-mi rezerv dreptul la orice comentariu.

Știa că, într-un fel, Nick avea să fie la fel de încăpățânat ca Arthur. Ei bine, n-aveau să-i închidă gura.

– Atunci, să auzim, propuse el.

– Nu acum. Mai am nevoie de timp, să mă uit.

Nu era momentul să se certe cu Nick. Așa, n-ar fi ajuns nicăieri; și făcuse deja greșeala de a se pripi o dată. Trebuia să-și exerseze subtilitatea și să aștepte o ocazie.

Dacă Nick o lăsa să se ivească.

– Celor de pe-aici le place de minune atmosfera, spuse el.

– Atmosferă?! izbucni Kara.

Nu se mai putea stăpâni. Termenul nu se potrivea cu nimic din ceea ce vedea, mai ales când în mijlocul sălii de mese stătea tolănit un câine lățos.

– Poate-am să mă uit mai atent, să percep și eu ceva din „atmosfera“ asta, adăugă ea, sarcastică.

– Te rog.

Lucirea de oțel din ochii lui o anunța că nu-i plăcea deloc ironia.

– Voi mai urma și sugestia lui Arthur de a mă uita peste listă. Pare fascinant. Atât de multe prăjeli, rar mai vezi azi așa ceva, continuă Kara, cu îngâmfare.

Glasul lui Nick era la fel de calm ca al ei.

– Pare o idee bună. Eu mă duc să controlez proviziile, cu Art.

N-o surprindea. Era clar că aveau mult de vorbit.

– Ne vedem mai târziu, spuse Kara.

Nick intră în bucătărie, cu scuzele gata pregătite.

– Scuză-mă, amice. Habar n-am avut că voia să rămână. Problema e că legea îi dă dreptul. Asta-i cea mai păcătoasă chestie.

– Nu-mi pasă ce face, numai să nu-și bage nasul în bucătăria mea.

– Nici pe mine nu mă prea încântă ideea să se învârtească prin față.

– Asta-i problema ta. Numai să n-o lași aici, insistă Arthur, lovind cu cuțitul puțin mai tare decât era necesar.

– Păstrează-ți calmul, Art.

Bucătarul era celebru pentru ieșirile lui temperamentale și amenințările de a-și lua tălpășița dacă cineva se amesteca în domeniul lui. Desigur, nu și le pusese niciodată în aplicare, pentru că întotdeauna îi fusese loial lui Sean. Pe Nick nu-l surprindea că loialitatea lui n-o includea și pe băgăreața fiică a acestuia.

– Am s-o țin la distanță, îi promise el. Dacă pot.

– N-ar strica.

– Ascultă, Art, e o pacoste.

La fel era și Arthur, însă l-ar fi preferat oricând.

– Da' nu-ți face griji, îl calmă el. N-o să-ți creeze probleme.

Îl bătu prietenește pe umăr, adăugând apoi, cu o efuziune neobișnuită din partea lui:

– Fără tine, *Sundowner* n-ar putea să supraviețuiască.

– Nu vreau să plec, recunoscu Arthur. Coșmelia asta e și pentru mine ca o casă. Îmi place de minune viața aici. Mi-e comod. Și sper să rămână așa.

– Nici o grijă, amice. Găsim noi o soluție.

– Ca de pildă? abandonă Arthur orice prefăcătorie că lucra. Cu brațele încrucișate pe piept, îl privi pe Nick.

– Deocamdată, cred că va trebui să ne lăsăm duși de curent. S-o lăsăm să creadă că are și ea un rol aici. O înnămolim în treburi mărunte și, poate, o să se sature.

– M-am prins, șefu', chicoti melodios Arthur.

– Pare s-o fascineze mâncarea, așa că poate găsești ceva inofensiv care s-o țină ocupată.

– Am să mă gândesc, dar presimt că n-o să se descurajeze prea ușor. Mi se pare o femeie îndărătnică.

– Însă nu uita cu cine are de-a face.

Arthur chicoti.

– Că bine zici.

– Deci, sarcina ta e să-i distragi atenția. De restul mă ocup eu. Și crede-mă, Art, pot rezista mai mult ca ea. Nu e decât o puștoaică răzgâiată, care-o să ne dea bătaie de cap numai de ciudă că nu va ieși pe-a ei. În două săptămâni, o să facă stânga-mprejur și-o s-o tulească la mămica și tăticu' vitreg și la fandosiții ei din Atlanta. Iar atunci, totul va reveni la normal.

– Sper să ai dreptate, șefu'.

– Ai încredere-n mine. N-o să-i placă nici munca la restaurant, nici Cypress Key. O să am eu grijă.

Nick o găsi pe Kara pe verandă. Câinele, care nu-l urmase în bucătărie, stătea la picioarele ei.

– Topaz te place, observă el.

– Așa se pare.

– Nu se-atașează de oricine.

– Sunt flatată, răspunse Kara.

Judecând după privirea tăioasă pe care i-o aruncă Nick, era clar că nici de data asta sarcasmul ei nu-i scăpase. Mă rog, cu atât mai bine; n-avea să-i fie greu să-și exprime sentimentele.

Următoarele lui cuvinte o luară pe nepregătite:

– E o dimineață frumoasă, ce-ar fi să te duc la noua ta locuință?

– Mai e puțin până la ora mesei. N-ai de lucru?

– Nnț. Buck, barmanul, vine azi mai devreme. Îmi poate ține locul ca șef de sală. Mi-ar plăcea să-mi iau puțin timp liber ca să-ți arăt locurile.

Kara se ridică.

– Atunci, sunt gata. Ard de nerăbdare să-mi văd noua casă. Casa mea *temporară*, adăugă, când îi văzu expresia de pe față. De fapt, aș putea chiar să mă instalez imediat.

– Ai putea.

Porniră unul lângă altul pe terasă, pe sub baldachinul frunzelor de deasupra.

– E frumos aici, nu? întrebă Nick. Raiul pe pământ.

– Da, e minunat. Îmi dau seama de ce au ales turiștii partea asta a lumii ca să-și facă vacanțele. Dar cred că un localnic ca tine s-a obișnuit.

– Un localnic, cred și eu. Însă eu vin dintr-un loc care arată cu totul altfel – bazinele carbonifere din Pennsylvania.

Kara fu surprinsă, dar Nick nu-i lăsă timp să comenteze.

– Mai bine vino după mine cu mașina ta. Dar ține-te aproape, ca să nu te pierzi.

– Nici o problemă. Abia aștept să văd casa.

Călătoriră un timp unul după altul de-a lungul coasei, înainte de a coti pe un drum desfundat, plin cu hopuri. Kara tocmai începea să aibă îndoieli, când văzu în față o rulotă, într-un pâlc de palmieri. În acel moment, îndoielile ei deveniră serioase. În nici un caz n-avea de gând să locuiască într-o rulotă, în plină pustietate.

Începea să-și caute cuvintele pentru a refuza delicat, când își dădu seama că nu rulota era destinația lor. Nick încetini jeepul doar atâta cât să-i salute pe doi bătrâni care lucrau în grădină. Apoi, mai parcurseră cam patru sute de metri. În sfârșit, opri mașina sub câțiva stejari uriași și coborî.

Nedumerită, Kara i se alătură. Nu se vedea nici o casă, nicăieri, numai un râu cu ape lenețe și mocirloase, adânc și întunecat, ce părea o pepinieră de aligatori ideală, ca să nu mai menționeze țânțarii și șerpii. Se cutremură, întrebându-se ce naiba avea în cap Nick.

– Acolo e, arătă Nick cu capul, spre râu.

Kara privi printre frunzele dese ale bananierilor sălbatici, dar nu văzu nimic.

– Unde?

– Pe râu.

– *Pe râu?*

Înaintând, se uită din nou și văzu pe apă ceva alb. Sălta în sus și-n jos. O barcă – mică, răpănoasă și la mare nevoie de o vopsea nouă.

– Asta e? întrebă. Asta-i *casa mea?* Doar nu te-aștepți să stau într-o barcă?

Nick abia își stăpâni zâmbetul.

– Bun venit acasă, Kara.

– Nu poți vorbi serios. N-am de gând să locuiesc acolo.

– De ce nu? În fond, e o barcă *locuibilă.*

– Da' uită-te la ea! strigă Kara.

Nick se uită.

– La ce să mă uit?

– E așa de... așa de...

– Comodă, completă el. Ascultă, vorbești despre vechiul meu culcuș. Am cunoscut zile fericite aici. Sigur, dacă nu e de nasul tău...

Lăsă fraza în aer, apoi continuă:

– Atunci, poate ar trebui să te gândești la o întoarcere la Atlanta.

– Nici moartă! scrâșni Kara, printre dinți.

Știa ce urmărea. Voia s-o șocheze, s-o descurajeze, s-o alunge. S-o facă să cedeze. Ei bine, acum îi cunoștea jocul și era gata să-l joace – dar după regulile *ei.*

– O barcă locuibilă, repetă ea rar. Ce ingenios. Ce neobișnuit. Ce... bine, dar n-am cuvinte.

Izbuti să surâdă, cu jumătate de gură.

– Hai s-o vedem.

– Urmează-mă.

O conduse în jurul pâlcului de bananieri, pe o cărare cu scoici zdrobite, spre barcă.

– Am numai o întrebare, Nick, spuse ea, în timp ce se apropiau de pontonul unde era legată barca. Locurile sunt sigure?

Arătă în jur, spre împrejurimile întunecoase și pustii, apoi îl privi cu ochi mari și inocenți.

– Pentru o femeie singură?

Poate că trucul cu femeia neajutorată avea să-i reușească.

Lui Nick părea să nu-i pese deloc.

– Normal că sunt sigure.

– Normal?

– Precis. Pe-aici nu vine aproape nimeni.

– Și dacă vine cineva?

De-acum, devenise serioasă.

– Nu-ți face griji, îl ai pe Kyle.

Ca răspuns la privirea ei întrebătoare, adăugă:

– Kyle și Eileen, care stau în rulotă, mai încolo. Văd pe toată lumea și, dacă trece vreo mașină străină, Kyle se duce să vadă ce vrea – cu pușca.

– Extraordinar.

– Să știi că e. El o să te apere. Mai au și un telefon pe care-l poți folosi. Una peste alta, probabil că ar fi o viață mult mai sigură decât în Atlanta. Însă, dacă ești cu adevărat neliniștită, ridică el din umeri, s-ar putea ca Cypress Key să nu fie locul cel mai potrivit pentru tine.

– Nu sunt neliniștită deloc, minți Kara. Mi-ai alungat toate temerile.

Și îl urmă pe puntea bărcii.

La prova exista o covertă mică, de unde o scară urca pe puntea-terasă de deasupra. Deși avea nevoie să fie vopsită, casa plutitoare avea un soi de farmec boem.

Nick luă cheia, ascunsă pe treapta de sus. În timp ce deschidea ușa cu plasă, făcu un gest rapid cu mâna.

– Ce...?

– Doar o șopârlă. E plin, pe-aici. De fapt, s-ar putea să descoperi câteva care și-au făcut culcușul în cambuză. Dar, nici o grijă. Nu mușcă.

– Mulțumesc. E o mare încurajare.

Nick începu să deschidă ferestrele, pentru a lăsa să intre briza, fără a-i lăsa timp să comenteze mirosul de umezeală din cabină.

Nu era decât o singură încăpere, cam de patru metri pe doi și jumătate, cu pat montat în perete, servind și drept canapea, o masă pliantă și câteva scaune. Lângă pat se afla o etajeră de cărți, iar dedesubt, câteva sertare. În spate era o bucătărioară îngustă, cu un aragaz, o chiuvetă și un frigider miniatural, toate dispuse în șir. Pe peretele opus, lângă mica baie, se vedea ceva vag asemănător cu o instalație de aer condiționat.

– Cât confort, observă Kara, în timp ce trecea prin bucătărie, ieșind pe dunetă. Aceasta era descoperită, lăsând să se vadă râul care se întindea până departe. La vederea frumuseții primitive a peisajului, simți un mic fior. Era o senzația cum nu mai cunoscuse niciodată și

oarecum neliniștitoare. Poate fiindcă Nick, care o urmase afară, stătea lângă ea, foarte aproape.

În apă sări un pește, iar Kara tresări. Nick îi puse o mână pe umăr, încurajator.

– Era doar un pește, spuse el, nu un aligator. Deși sunt și câțiva din-ăștia. Fac parte din teritoriu.

Când Kara nu răspunse, el continuă:

– N-am mai văzut pe-aici un mâncător-de-oameni de vreo doi ani.

Îi zâmbi, deschizând un chepeng de pe punte.

– Te cuplez la stâlpul electric de lângă drum, ca să ai curent. Ai și baterii de rezervă, dacă te hotărăști să pleci într-o croazieră.

– Nu face parte din programul meu, replică ea, apoi întrebă: cu apa de băut ce fac?

– Îl poți angaja pe Kyle ca, pentru o sumă fixă, să-ți umple permanent rezervoarele de pe acoperiș. Am instalat și o mică unitate de condiționare a aerului, în bucătărie.

Coborând în cabină, se așeză pe pat.

– De ce altceva mai ai nevoie? Îți stau la dispoziție.

Kara îi citi insinuarea din ochi și se grăbi să răspundă:

– Orice altceva se poate obține de la magazin.

– Sunt convins că vei sta confortabil. Aici e foarte plăcut – și foarte romantic.

– Nu mă îndoiesc, răspunse ea, încercând să treacă pe alături.

Picioarele lui întinse îi blocau drumul. Era atât de aproape, încât ar fi putut-o atinge, trăgând-o pe pat lângă el.

– Ce-ar fi să te duci la muncă, lăsându-mă să mă organizez aici? propuse Kara.

– Mă dai afară? întrebă Nick, apropiindu-și și mai mult piciorul de al ei.

– Da, Nick, te dau afară. Șiretlicul ăsta...

– Care șiretlic? i-o întoarse el inocent, rezemându-se cu mâinile sub cap.

– Oricare. Toate. Mai întâi, mă aduci aici, așteptându-te să țip de oroare și să fug acasă. Ei, bine, n-o să se-ntâmple, de vreme ce nu văd locuitul pe barca asta decât ca pe un aranjament temporar. Pe urmă, te dai la mine cu tot felul de aluzii. Îți închipui că, dacă încerci să mă seduci, am să... am să...

– Cedezi? Nu tu, Kara. Ești mult prea urbană și sofisticată ca să cazi în capcanele mele.

Tonul lui batjocoritor era detestabil. Nu voia decât să scape mai repede.

– Ai dreptate. Nu cedez, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

Fu o greșeală. O obliga să-i observe ochii pentru prima oară. Nu erau atât de închiși la culoare cum crezuse, ci spuziți cu fire verzi și aurii. Avea o cicatrice pe obraz și încă una, mai mică, lângă gură. O gură frumoasă. Gândul îi veni nepoftit și îl alungă.

Nick ridică mâna, trecându-și degetele peste obrazul ei.

– Nu știu de ce crezi că aș încerca să te seduc, Kara.

Simțind că roșea, Kara își blestemă în sinea ei emotivitatea.

– Dar dacă te interesează, am putea găsi o soluție, continuă el, cu glas senzual.

Kara îi plesni mâna.

– În visurile tale, Nick Fleming. Acum, chiar vreau să mă instalez, așa că de ce nu te duci odată la muncă? Sunt convinsă că la *Sundowner* e nevoie de talentele tale. Ai de făcut proba de costum unei noi chelnerițe, nu?

Nick făcu un pas înapoi, cu ochii amuzați.

– Ai dreptate. Ne vedem diseară la cină?

– Voi fi acolo, răspunse ea, urmându-l pe punte. Gata de lucru.

La jumătatea distanței spre jeep, Nick se întoarse și-i strigă:

– Și, Kara, în legătură cu povestea asta cu seducția. De ce nu faci o încercare? Nu-i ușor, scumpo, dar merit efortul.

Kara se uită în jur, dar nu găsi nimic cu care să arunce după el.

Capitolul 4

Kara n-a mai ajuns la *Sundowner*. Până a predat camera de la motel, a făcut cumpărăturile și și-a cunoscut vecinii, trecuse de ora șase. În plus, ideea de a mai avea un meci cu Nick o atrăgea aproape la fel de mult ca o întâlnire pe ring cu un campion de categorie super-grea.

Așa că reveni cu mașina până la vecinii ei, plănuind să-i lase lui Nick un mesaj la *Sundowner*, spunându-i că n-avea să revină decât a doua zi. Era sigură că ar fi fost încântat.

– Iubito, poți da telefon de la noi oricând, o asigură Kyle. Ne bucurăm mult să vedem că iar folosește cineva barca.

– Sigur că da, îi dădu dreptate robusta lui nevastă. Și e plăcut să avem companie.

Cu permisiunea lor, mai dădu două telefoane, unul la avocat, Tom Melendez, iar celălalt la un contabil reco-

mandat de Tommy. Stabili o întâlnire cu contabilul pentru a doua zi dimineață. După ce conversă un timp cu vecinii ei, se pregăti să plece. Dar, cu Kyle și Eileen, așa ceva nu era deloc ușor.

Eileen tocmai fripsese un pui.

– Sigur nu vrei o bucățică? o îmbie ea.

– Nu, zău așa. Mi-am cumpărat o mulțime de la băcănie și niște creveți proaspeți.

– Cum vrei să-i gătești?

– Mă gândeam să-i fierb... începu Kara.

– Atunci, ia sosul ăsta, căută Eileen prin frigider, scoțând un borcan mare. E rețeta mea specială și merge perfect la creveții fierți.

Se vedea clar că, pentru Eileen, fiertul nu era formula ideală de a găti creveții.

– Nu mă îdoiesc. Mulțumesc mult, spuse Kara, reușind să pornească spre mașină.

– Și să vii cât mai curând, auzi? ordonă Kyle, în prietenosul său stil sudist.

– Neapărat.

– Fetița lui Sean. Ei, să mă bată Dumnezeu! Grozavă priveliște, pentru ochii îndurerați, o întâmpină Buck, barmanul, a doua zi dimineața, când Kara intră la *Sundowner*; turna beri pentru pescarii de la o masă din colț, zâmbindu-i radios. Nick mi-a spus că ai venit.

Se întinse peste bar, oferindu-i o mână uriașă.

– Încântat de cunoștință.

– Mă bucur să văd că mai sunt și binevenită, spuse ea, așezându-se pe un taburet de piele roasă, cu o privire temătoare în jur. Nick nu se zărea nicăieri și, după întâlnirea cu contabilul, era ușurată să fie primită cu atâta căldură și afecțiune de omul burtos și cărunt de la bar.

Buck se încruntă.

– Da' ce, Nick ți-a făcut probleme?

– Mai mult ca sigur. Și nici Arthur nu moare după mine.

– Ei, n-o să mai fie așa când vă obișnuiți unul cu altul, spuse împăciuitor Buck. Trebuie doar să le lași puțin răgaz să se liniștească, și pe urmă au să te accepte.

– Mda, ca la o sută de ani.

– Ai dracii lui taică-tău, asta-i clar.

Buck se rezemă de bar, amical.

– A fost ăl mai tare. Eu eram în retragere, după treizeci de ani în marină, când l-am cunoscut. Trăiam din pensie, da' nu eram deloc mulțumit. Dacă mă plictiseam? Îți spun eu, mă plictiseam de moarte. Văduv și fără copii. Singur mai eram. Și-atunci, Sean mi-a oferit postul ăsta. A fost o mană cerească.

– Sunt sigură că și lui Sean i-a prins bine, răspunse Kara.

Nu voia să vorbească despre tatăl ei, să exploreze calea întortocheată a relațiilor trecute. Începuse să-și contureze un plan pentru *Sundowner* și nu avea nevoie de diversiuni. Schimbă vorba, încercând să pară cât mai nepăsătoare:

– Ce se întâmplă aici la ora mesei?

Buck râse.

– Se umple de mâncăi, asta se-ntâmplă.

– Aici, în bar?

– Sigur. Uite-aicea. Mesenii noștri-s mai mult pescari și avem mulți clienți regulați, care vin la specialități. Unii rămân și dup-amiază, să vadă meciurile la televizor, arătă el spre un aparat cu diagonala mare, din colțul barului. Floridanii mor după base-ball. Știi câte echipe profesioniste iernează aici?

– Destule, nu mă îndoiesc, răspunse vag Kara. Și sala de mese?

– Aia se umple seara, când vine valul. Vinerea și sâmbăta, chiar că dă pe din afară. Atunci e mai mult tineret, mulțumită lui Nick. O dată pe lună, aduce o formație locală, iar din când în când câte unul vine cu un aparat din-alea de *Karaoke*, de poate cânta toată lumea. Se scoală-n picioare și dă-i, și dă-i – se prostesc cât e noaptea de lungă, chicoti el. Și eu am cântat, de câteva ori.

– Care e traficul de zi în sala de mese? nu se lăsă Kara.

Buck întoarse degetul mare în jos.

– Liniște ca-ntr-un cimitir.

– Dar ar putea fi servit cineva acolo?

– Păi...

– Eu, de pildă?

– Tu? repetă Buck, cu chipul încrețindu-i-se într-un rânjet lătăreț. Scumpo, tu ești patroana. Poți să fii servită oriunde.

– Atunci, aș vrea să iau azi prânzul mai devreme, spuse ea, privind rapid în jur, ca să se asigure că nu apăruse Nick.

– Du-te și stai jos. Trimit eu o chelneriță.

Kara tocmai se instalase la o masă, când o voce întrebă încet, din spatele ei:

– Domnișoara Selwyn?

Se întoarse.

– M-a trimis Buck să vă iau comanda.

În fața ei stătea o fată înaltă, îmbrăcată într-un costum scandalos, constând din fustă scurtă albă și maiou albastru, cu guler alb lat. Pe cap avea cocoțată o tichiuță de marinar, ridicol de mică.

Tânăra ridică o mână să-și îndrepte bereta, jenată.

– Ținuta noastră de ospătărițe. Așa le place clienților.

– Ei... începu Kara.

– Știu. Nici mie nu mi-a plăcut, când m-am angajat aici, dar te poți obișnui cu orice, domnișoară Selwyn, ridică ea din umeri.

– Oricum ești drăguță, spuse cu sinceritate Kara.

Fata reușise să-și eclipseze îmbrăcămintea. Era înaltă, cu păr brunet și des, strâns într-o coadă de cal. Avea ochii de un căprui-auriu profund, care se armoniza cu pielea bronzată perfect.

– Și te rog să mă numești Kara.

– Eu sunt Melissa. Melissa Myers. Și vreau să-ți spun cât de mult îmi lipsește tatăl tău. Era cel mai cel.

– Îți mulțumesc pentru frumoasele cuvinte.

– Dar așa este, continuă Melissa. El și Nick m-au ajutat să-mi programez schimburile așa încât să-mi pot urma studiile la colegiul comunitar. În altă parte, nicicând n-aș fi găsit o asemenea înțelegere. Așa că, dacă trebuie să port un costum aiurit, găsesc că e un preț foarte mic.

Părea să fie ziua marilor elogii la adresa tatălui ei. Și a lui Nick. Kara nu putea răspunde la complimentele față de tatăl său, pur și simplu pentru că niciodată nu-l cunoscuse cu adevărat. Cu Nick, însă, altfel stăteau lucrurile. După părerea ei, era o canalie josnică. În nici un caz nu avea intenția să mai asculte ceva despre *el*.

– Mi se pare ciudat că nimeni nu ia prânzul aici, comentă ea, privind prin salonul pustiu. Nu văd grupuri de femei, nici mame cu copii. Nici una dintre femeile care lucrează în oraș sau la hotelurile de pe plajă. Nici măcar turiștii nu vin.

– Probabil cred că, la amiază, e ora bărbaților, râse Melissa. Știi, vin băieții și-nșiră la povești.

Comentariul ei fu punctat de un hohot bărbătesc dinspre bar.

– Dar ai venit tu, adăugă veselă, scoțându-și carnetul. Cu ce să te servesc?

Kara parcurse lista sumară și uzată. Ofertele făceau coșmarul oricărui nutriționist, existând din abundență prăjeli – pisică-de-mare, creveți și pui. Ca garnitură, se ofereau cartofi prăjiți cu ceapă. În josul listei, cu litere

mici, se anunța că puteau fi preparate la cerere unele aperitive, dar Kara se îndoia că această variantă era încurajată, sau că pescarii o alegeau vreodată.

– Ăă, salata de creveți pare să fie delicioasă...

– A, pe-asta n-o avem azi, îi explică Melissa. Arthur a spus că n-are chef s-o facă. Dar ruloul cu creveți prăjiți e excelent, i-l recomandă ea.

– N-aveți nici o salată?

Salatele erau nelipsite din dieta ei.

– Lui Arthur nu-i place să facă salate. Zice că varza merge mai bine la mâncăruri ca ale noastre.

– Hmm, interesant, făcu Kara. Dar un cocteil de creveți?

– Ăsta se servește seara, dar poate îl conving să-ți prepare unul, se oferi Melissa, nehotărâtă.

– Nu, e-n regulă, o asigură grăbită Kara. Adu-mi doar ruloul cu creveți, varză și un suc dietetic – dacă aveți, adăugă ea.

– Avem, anunță mândră Melissa. Și avem și apă minerală.

– Un suc dietetic îmi convine, spuse Kara, absentă.

În timp ce Melissa dispărea în bucătărie cu comanda, căzu pe gânduri. Era timpul să se organizeze.

Scoase un caiet cu spirală din poșetă și începu să scrie.

În primul rând, trebuia să înceapă cu decorul. Să scape de mușamalele alea hidoase. Să vopsească scaunele și mesele vechi de lemn în culori vii. Să aducă tablouri pentru pereții goi. Cu siguranță, în Cypress Key existau artiști

care s-ar fi bucurat să le fie expuse lucrările. Notă ideea. Nick nu se putea opune unei asemenea manevre de *public relations*.

Când Melissa reapăru cu mâncarea, vârî repede caietul în geantă. Înainte de a-și face planuri, trebuia să discute cu Nick. Să discute? Asta ar fi fost ceva nou. Să se certe, cel mai probabil. Ei bine, avea să se certe. Nu intenționa să se lase dominată de el. Nick avea de ales între două variante, iar ei îi conveneau amândouă: să-i facă pe voie, sau să plece de la *Sundowner*. Prefera a doua soluție, dar s-ar fi mulțumit cu oricare.

Kara își mâncă ruloul cu crevete, fiind nevoită să admită că era delicios apoi ieși pe terasă și se așeză la o masă, sub o umbrelă mare. Topaz se apropie, trântindu-se lângă ea. Absentă, Kara îl mângâie pe spate cu piciorul, iar bătrânul câine oftă de plăcere.

Nick nu se vedea nici acum. Din bar începeau să iasă clienții. Așa cum îi spusese Melissa, erau mai mult bărbați de vârstă medie.

Vreo două perechi – pensionari, socoti Kara – ieșiră pe terasă cu cafelele. La *Sundowner* nu prânziseră mai mult de două duzini de oameni, și era hotărâtă să schimbe această situație. Se întrebă de ce Nick și tatăl ei nu se gândiseră niciodată.

Ei bune, urma să aibă în curând ocazia de a-l întreba, pentru că Nick tocmai urca treptele dinspre parcare. Arăta ca un boxer în ring, măsurându-și adversarul. Exista o singură problemă: *ea* era adversarul.

Topaz ridică privirea, dădu alene din coadă și-și reluă siesta.

Nick veni direct spre ea, oprindu-se alături. Kara încercă să pară la fel de nepăsătoare ca Topaz.

– De ce naiba ai fost la contabilul meu azi dimineață?

Îl corectă scurt:

– Nu e contabilul *tău*, e contabilul *nostru*.

Apoi, zâmbind, continuă:

– Bună ziua și ție, Nick.

Nick avu destul bun simț ca să pară puțin jenat, dar asta nu-l opri s-o mitralieze cu o serie de întrebări.

– Ce-ai căutat la el? Ce se întâmplă? De unde-ai știut...

– Tommy mi-a dat numărul contabilului, iar eu am programat o întâlnire. Nimic mai simplu. Trebuie să știu cum ne descurcăm pe plan financiar.

Își dădea seama că folosirea continuă a pluralurilor nu-i plăcea deloc lui Nick. Cu atât mai rău pentru el.

– Mergem destul de bine. Am fost surprinsă.

Nick se mai liniștise și stătea rezemat de balustradă. Într-un târziu, spuse rece:

– Știu foarte bine cum merge *Sundowner*, Kara. N-am nevoie să mi-o spui tu. De fapt, n-am nevoie să faci nimic.

– N-oi fi având tu nevoie de mine, dar sunt aici și nici unul dintre noi n-are încotro, replică ea sec. Știu ce fac, și voi face mult mai mult.

Oare de ce suprema lui încredere în sine reușea întotdeauna s-o enerveze?

– Ce-ai căutat la bancă? Unul dintre funcționarii noștri mi-a spus c-ai trecut și pe-acolo.

– Cred că e de la sine înțeles. Am semnat carduri bancare, mi-am înscris numele în conturi și pe cecuri. Am făcut tot ceea ce face un partener.

– Trebuia să mă-ntrebi mai întâi pe mine.

– N-am făcut decât să întocmesc documentele potrivite, care dovedesc că sunt parteneră. N-am crezut că aveam nevoie de permisiunea ta.

– Poate că nu, dar nu-mi place să aflu de la un funcționar bancar ce se întâmplă în propria mea firmă.

– În propria *noastră* firmă, sublinie Kara. Și-acum, dacă ești bun să stai jos, aș dori să discut ceva cu tine.

Nick gemu, se trânti pe un scaun și-i strigă Melissei:

– Adu-mi o bere, te rog.

Apoi, se întoarse spre Kara

– Am o bănuială că n-o să-mi placă.

– Din moment ce nu-ți place nimic la mine, nici nu m-ar mira.

Își dădu seama că replicile ei nu destindeau cu nimic atmosfera, dar nu și le putea stăpâni. Trase adânc aer în piept, băgă mâna în poșetă și scoase caietul.

– Am un plan.

– Sunt convins.

Neluându-i în seamă comentariul, Kara continuă:

– Voi redecora sala de mese.

Nick sări de pe scaun.

– Ba nu redecorezi nimic.

Kara fu șocată de bruschețea dezaprobării lui.

– Ba o redecorez, aruncă ea, ridicându-se față în față cu el.

– E foarte bine așa cum e.

– E... e vulgară, îl contrazise Kara.

– Asta-i părerea ta.

– Întreabă pe oricine.

În acel moment, sosi Melissa cu berea, punând-o ușurel pe masă.

– Mulțumim, spuse Kara, Nick fiind vizibil preocupat de altele.

– Nici o problemă, răspunse Melissa, tulind-o grăbită.

Nick era concentrat asupra Karei; nici măcar nu-i observase sosirea.

– Sala de mese e plină în fiecare seară, spuse el.

– Și goală la amiază.

– Asta n-are nici o legătură cu felul cum arată.

– Ba cum să nu aibă.

– Ba n-are, scrâșni Nick, printre dinți.

– Ba are.

– Atunci, barul de ce e ticsit?

– Fiindcă pilangiilor înrăiți nu le pasă de decor, ripostă Kara.

– Exact! Vin pentru mâncare.

– Ba nu vin pentru mâncare.

– Ba vin pentru mâncare.

– Ba nu, vin pentru...

Dintr-o dată, Kara își dădu seama ce făceau. Stăteau față în față, urlând unul la altul în legătură cu lipsa de farmec a sălii de mese de la *Sundowner*. Era ridicol. Se așeză. Nick reveni și el, încet, pe scaun.

– Nu vreau să mă cert cu tine, dar te rog să mă asculți, spuse ea, vorbind cât putea de normal. Clienții de la ora mesei vin la bar fiindcă are un aer familial, iar mâncarea e bună. Dar mai sunt și alții, care ar umple și sala de mese, dacă ar arăta frumos și ar avea un menu mai atrăgător.

– Și cine-s acești alții? întrebă politicos Nick.

– Cucoanele care vor să mănânce de prânz. Turiști. Familii. Ca să-i atragem, n-avem nevoie decât de un nou menu și un nou aspect.

– Ești nebună?

Lipsindu-i energia de a relua toată cearta de la capăt, Kara rămase tăcută.

– Nu, dă-mi voie să reformulez. *Ești* nebună. Îți închipui că, după doar douăzeci și patru de ore, poți să dai buzna și să schimbi toată șandramaua...

Kara oftă.

– Nu toată, numai sala de mese.

Nick sări iar în picioare.

– Niciodată!

– Nick, te rog, stai la un loc și dă-mi posibilitatea să-ți explic. Mă simt ca și cum am fi două păpuși cu arc – sus, jos, sus, jos.

Nick trase adânc aer în piept și se instală la loc pe scaun.

– Bine. Sunt de acord să ascult calm, dacă e posibil să fie omul calm cu tine. Dar ține minte ce mi-ai spus, că nu vrei să schimbi nimic, vrei numai să observi.

Kara dădu din cap.

– Așa am spus. Însă asta a fost ieri, înainte de a sta să mă gândesc. Și nu uita, am cerut registrele contabile.

– Și le puteai consulta – cu mine. Dar tu a trebuit s-o faci singură. Trebuia să iei tu conducerea.

– N-am vrut să „iau conducerea“, replică ea, cam spășită.

– Ei bine, asta pari să faci. Ce naiba, Kara, registrele nu contează. Contează numai localul. *Sundowner* a mers perfect așa cum e, ani de zile. Nu-l poți lăsa în pace?

– Nu, răspunse ea cu încăpățânare. Jumătate din el e proprietatea mea, Nick. Am dreptul legal să fac ce vreau. Cred că am putea ajunge la tribunal, dar taxele te-ar costa de două ori mai mult decât intenționez eu să cheltuiesc. Poftim, îi împinse ea caietul în față, uită-te la cifrele astea. Uită-te la ideile mele.

Morocănos, Nick luă caietul și îi aruncă o privire superficială.

– Sumele sunt prea mici, spuse el. Cu banii ăștia, în veci n-ai putea să-l redecorezi.

– Cea mai mare parte din muncă am s-o fac eu însămi, lunea, când e închis, și în timpul zilei. Oricum, în sala de mese nu intră nimeni. După ce deschid pentru prânz, îmi voi amortiza cheltuielile de renovare într-o lună, îți garantez.

Nu era chiar atât de sigură, dar suna bine.

Nick tăcu un moment. Apoi, ochii i se luminară provocator.

– Arthur n-o să accepte niciodată. O să deteste lista de bucate, specialitățile ușoare, salatele și sandvișurile cu nume sclifosite. Nici într-un milion de ani.

– Pe Arthur lasă-l în seama mea.

Nu voia să recunoască, dar se putea ca Nick să aibă dreptate. Arthur era un posibil obstacol, de care avea să se ocupe la timpul cuvenit. Pe moment, marea problemă rămânea Nick.

– Nu sunt de acord, spuse el, ursuz. Dar o vei face oricum, nu?

– Doar dacă nu mă oprești cu forța fizică, îl provocă ea.

Expresia de pe chipul lui se schimbă. Ochii, care pe tot parcursul confruntării scăpăraseră de furie, se îngustară cu viclenie. Gura i se arcui în sus, într-un zâmbet senzual. Până și calitatea glasului i se schimbă, devenind mai scăzut, mai sugestiv.

– Ei, asta ar fi o idee, să folosesc forța fizică...

– Nu, voiam să zic...

– Am auzit, Kara. Poate că, în momentul de față, exact de un contact fizic avem nevoie.

Îi acoperi mâna cu a lui, zâmbindu-i.

– N-are de ce să doară. S-ar putea chiar să ajute.

Începu să-și urce mâna pe brațul ei, încet, dar îndrăzneț.

– Nu, refuză ea. În nici un caz, nu e momentul.

Își smulse mâna. Cum-necum, Nick reușea să transforme orice întâlnire într-un fel de competiție sexuală. O făcea să se simtă stânjenită, nesigură. Iar Karei nu-i plăceau asemenea sentimente. Cea mai bună cale de a le răspunde era ignorându-le – și pe el de asemenea.

– Voi începe lucrul mâine, spuse ea brusc. Și cred că vei fi foarte surprins.

– Cum vrei, bombăni Nick, întorcându-se cu spatele. Haide, Topaz, mergem la o plimbare.

Fără tragere de inimă, câinele se ridică și, cu o privire de scuză spre Kara, îl urmă pe Nick spre plajă.

Kara se întreba dacă nu cumva avea să rămână cu dureri permanente de spate, după cât vopsise. Ușurel, se ridică în picioare și se întinse. Trei zile de muncă non-stop schimbaseră vizibil sala de mese. Sau, cel puțin, așa credea ea.

Nick era de altă părere. Fusese distant și dezinteresat, la fel ca majoriatea angajaților. Melissa, însă, o ajutase la vopsit în timpul liber. Iar Buck agățase coșurile cu plante decorative în cârligele din grinzile tavanului. Numai acestea să fi fost, și tot făceau sala mult mai atrăgătoare.

Acum, Kara aplica ultimele tușe pe mese și scaune, vopsindu-le în culori caraibiene vii – turcoaz și roșu-cercelluș, lila și verde-papagal. Plănuia să adauge șervete colorate, piese decorative centrale pe mese, și o listă de bucate refăcută, pentru a le da clienților senzația că se aflau pe o insulă tropicală. Cel puțin, acesta era efectul pe care-l spera.

Rezemată de perete, se întrebă ce avea de făcut în continuare.

– Arată frumos, într-adevăr.

Uimită, se întoarse, pentru a-l vedea pe Arthur, în uniforma lui albă imaculată, studiind încăperea.

– Mulțumesc, îngăimă ea.

Arthur se remarcase și el prin absența din sala de mese, în ultimele trei zile.

– Îmi amintește de-acasă, spuse el încet. Culorile, plantele...

Kara oftă prelung, ușurată.

– Asta speram și eu, Arthur. O atmosferă insulară.

– Ai s-adaugi și o formație de alămuri?

– Păi, nu... nu m-am...

Apoi, își dădu seama că glumea.

– Nu, va trebui să ne mulțumim cu tonomatul de la bar, însă poate îmi poți da alte idei.

Arthur se așeză pe unul dintre scaunele grena, contemplând plafonul.

– Te referi la mâncăruri? întrebă el, într-un târziu.

– Cred că da, recunoscu Kara.

– Ei, n-o să-ți vezi aici nici o fantezie de prin insule. Nici un sandviș Grand Bahama sau salată Barbados. Lista mea rămâne aceeași.

Kara înțelese imediat cu cine avea de-a face și, în sinea ei, se hotărî să nu se lase intimidată de un subaltern. Avea o miză mare; era momentul ca bucătarul s-o afle.

– Voi deschide sala de mese pentru prânz, Arthur, spuse ea, categorică. În scopul de a atrage clientela pe care o doresc, va trebui să avem o listă mai bogată.

Arthur păstră tăcerea, stoic.

Nedescurajată, Kara continuă:

– Dacă nu vrei să gătești, va trebui să angajez un asistent ca să-mi facă sandvișuri și salate. Sigur, persoana ar ocupa spațiu în bucătăria ta...

– Șantaj, hai? întrebă Arthur.

– Zi-i cum vrei. Eu o numesc logică.

Rămase în picioare, iar Arthur fu nevoit să se ridice și el. Kara avu mulțumirea de a vedea că expresia lui nu era complet ostilă.

– Tăticul tău a fost extrem de bun cu mine, deci cred că am o datorie față de familie.

Tăcută, dădu din cap.

– Bine, se înduplecă el. Poți angaja pe cineva să lucreze câteva ore pe zi la bucătărie, să facă mâncarea pentru cuconetul tău – dacă știe meserie. Eu mă țin de ale mele dar, din când în când, dacă ai noroc, poate-am să-ți fac câte o salată de creveți.

Pentru Kara, acesta era un adevărat triumf.

– O, îți mulțumesc, Arthur! E excelent.

– Acuma, nu te aprinde. Stai o clipă și cugetă. Îți fac hatârul numai fiindcă nu cred că proiectul ăsta cu masa de prânz o să dureze. Simt că-mi pot permite să fiu generos. Pentru un timp, cel puțin.

– Pentru un timp e tot ce-ți cer și eu, răspunse Kara, în timp ce Arthur ieșea.

N-avea de gând să se lase descurajată de pesimismul lui. Urma să le dovedească, și lui Arthur și lui Nick, că se înșelau.

Capitolul 5

– Nu-mi vine să cred că ai atât de multă experiență, îi spuse Kara femeii care stătea în fața ei. Ești tocmai persoana de care am nevoie.

– Atunci, avem noroc amândouă, răspunse Betty Jacobs, cu un râs melodios. Avea înfățișarea exotică a femeilor din Caraibe, combinată cu stilul european modern.

Kara încuviință din cap. După ce intervievase o jumătate de duzină de candidate fără șanse pentru funcția de asistentă a ei, găsise în Betty subalterna ideală ca s-o ajute. Spre patruzeci de ani, femeia era înaltă și zveltă, cu ochi strălucitori și un ușor accent străin. Experiența ei era completată de o intuiție uluitoare.

– Ai lucrat peste tot prin Statele Unite, și în Caraibe, după cum văd, adăugă Kara uitându-se peste curriculum vitae.

– Sunt destul de umblată, răspunse Betty.

Un singur lucru o neliniștea pe Kara. Dacă lucrase în atâtea localuri de calitate, de ce solicita slujba? Se încruntă, ridicând privirea spre Betty. Părul negru al acesteia era strâns la spate, într-un coc pretențios. Avea o rochie simplă dar elegantă, cu accesorii pe care numai o femeie stilată ca ea și le putea permite – piepteni încrustați, cercei și brățări în culori vii.

Trebuia s-o întrebe de-a dreptul, așa că se hotărî să nu mai amâne.

– Și de ce vrei să lucrezi la *Sundowner*?

Râsul muzical al lui Betty se auzi din nou.

– Coasta de vest a Floridei îmi place cel mai mult, din toate locurile pe unde am călătorit. Agreez îndeosebi Cypress Key și, dacă vrei să știi, acolo nu se prea găsesc posturi.

– Ai fost șefă de sală în restaurante și hoteluri...

– Da.

– Bucătăreasă șefă...

– Adjunctă, de fapt. N-am urmat niciodată școala de artă culinară. Și nu toate slujbele mele au fost atât de prestigioase. Am fost și ospătăriță, și barmaniță.

– În locuri foarte exotice, nu putu să nu sublinieze Kara.

– Prefer aici, din motive personale.

– De familie?

– Se poate spune și așa.

Zâmbi enigmatic, iar Kara se hotărî să n-o mai descoase. Era problema ei. A sa era aceea de a găsi persoana ideală pentru funcție. Care, fără îndoială, era Betty.

– Ești angajată, declară ea. Când poți începe? Nici azi n-ar fi prea devreme, pentru mine.

– Îmi place entuziasmul tău. Într-un fel, semeni cu tatăl tău...

– Și tu l-ai cunoscut pe Sean?

– Toată lumea de pe litoralul ăsta l-a cunoscut pe Sean. Și, ca să-ți răspund și la cealaltă întrebare, pot începe imediat. Dacă mă lași să mă uit peste lista de bucate, voi plănui ce să comandăm și când.

Kara îi dădu lista pe care o pregătise.

Betty o parcurse rapid.

– Pare interesantă. Pot face sandvișurile și salatele, desigur. Și putem discuta cum ai vrea să fie preparate celelalte articole.

– Sunt sigură că știi mai bine decât mine, recunoscu Kara. Eu voi putea lucra ca șefă de sală, și la casă. Nu e tocmai *high-tech*, deci cred c-am să mă descurc. Voi angaja și doi ospătari pentru sala de mese.

Apoi, îi veni o idee.

– Doi bărbați. Tineri.

– Doi tineri arătoși?

– Exact.

– Cu pantaloni scurți, colanți? sclipiră ochii lui Betty.

– Ești o femeie după pofta inimii mele, spuse Kara. Și mă bucur că te-am găsit.

Apoi, își aminti partea mai puțin atrăgătoare a angajării noii asistente.

– Înainte de a parcurge în amănunt lista de bucate, ar fi bine să cunoști contingentul masculin de la *Sundowner*

– pe Nick și Arthur. Dacă l-ai cunoscut pe Sean, e posibil să-l fi întâlnit și pe Nick, dar pe Arthur, bucătarul șef, mă îndoiesc că-l știi. Poate fi puțin cam... în fine, puțin cam scorțos, din când în când.

Betty îi aruncă un zâmbet cuceritor.

– Iubito, nu există bărbat în viață cu care să nu mă descurc.

Kara își dorea să fi avut aceeași încredere în sine, cu privire la Nick.

Chiar atunci, de sub terasă se auzi o cacofonie de lătrături.

– Se pare că un câine a încolțit pe cineva, spuse Betty.

– Ăsta trebuie să fie Topaz, se ridică mirată Kara. De obicei, bătrânul dulău era prea plictisit ca să mai latre.

Îl găsi pe Topaz sub piloți, încordat într-o poziție nervoasă. Perii de pe spate i se zbârliseră și, la apariția Karei, începu să latre și mai feroce.

– Cuminte, băiatu', spuse ea fără rost, apucându-l de zgardă, pentru a privi în întunericul de sub terasă. Furia lui Topaz părea stârnită de o grămadă mare de pene. Când, însă, movila de pene se înfoie și bătu din aripi, Kara își dădu seama că era o pasăre uriașă.

Kara urcă în fugă scara, intrând în bar, unde Nick conversa cu amicii săi pescari.

– Scuză-mă că te deranjez, începu ea, dar Topaz a prins ceva sub terasă...

– Cred c-o fi alt pelican, intonă un pescar roșu la față. Păi, du-te la el, fiule.

– Nu părea pelican, spuse Kara, în timp ce-l urma pe Nick spre ușă. Era destul de mare, și...

Nick luă o plasă rezemată de bar și, dintr-un sertar, scoase un fel de clește.

Topaz nu se mișcase din loc, dar pasărea se zbătea înnebunită.

– Bravo, Topaz, îl lăudă Nick. Acum, șezi.

Câinele se lăsă pe vine, fără să-și ia ochii de la pradă.

– Ce e? întrebă Kara. Ce s-a întâmplat?

– E un pelican care s-a prins în undiță. Probabil i s-a înfipt cârligul în aripă.

– Ce faci? întrebă ea, când Nick desfăcu plasa.

– Mă gândeam, răspunse el sarcastic, să-l prind și poate să-l frigem pentru cină.

– Nick!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kara, ce naiba crezi că fac? se răsti el, în timp ce prindea în plasă pasărea care se zbătea, cu țipete jalnice. Vrei să mă ajuți, sau ai de gând să rămâi acolo cu mutra asta îngrozită?

Kara făcu un pas înainte.

– Sigur că te ajut – dacă-mi spui ce să fac, se răsti ea.

– Ține-l până găsesc cârligul.

Nick începu să caute printre pene.

– Uite-l, spuse el. În aripă. Ține-l nemișcat.

Pelicanul se smuci o dată, apoi se liniști.

– Nu cred că s-a infectat, dar trebuie să tai tot firul ăsta.

Începu să țăcăne cu cleștele, scoțând metrii întregi de nylon în care se încurcase pasărea. Mâinile sale erau puternice și bronzate, cu degete lungi, lucrând eficient și delicat ca să elibereze pelicanul.

Kara, însă, nu-i mai privea mâinile, ci fața. Pe chipul lui Nick apăruse o concentrare intensă. Expresia sarcastică pe care părea să și-o rezerve special pentru ea dispăruse. În locul ei se citea o preocupare tandră. Se simțea ceva deosebit de uman și inimos, la acest Nick care părea să țină atât de mult la o pasăre fără apărare.

– Bun, spuse el în cele din urmă. Cred că l-am scos pe tot.

Se ridică și duse pasărea la marginea apei, urmat de Kara și Topaz. Acolo, Nick scoase plasa și, cu un mare efort, aruncă pelicanul în sus.

Imediat, aripile puternice se întinseră, iar pasărea se înălță, descrise un cerc și porni spre cer. Topaz, lătrând entuziasmat, porni prin apă după ea. Nick și Kara o urmăriră cu privirea, până când dispăru.

– Faci des asta? întrebă ea, negăsind altceva de spus.

– Ori de câte ori am ocazia.

– E foarte... foarte...

– Cum, Kara? se apropie el, privind-o.

– Foarte frumos din partea ta.

Nick râse. Kara încercă să-și mute privirea, dar ochii lui o fascinau. Topaz revenise și stătea culcat la picioarele lor.

– Sunt un om de treabă.

Nick ridică mâna, mângâindu-i ușor obrazul.

– Nu știai, așa e?

Kara clătină din cap.

– De fapt, nu știi nimic despre mine, Kara. Eu, însă, știu multe despre mine. Știu ce părere îți fac, de pildă.

– Ba nu-i adevărat, eu...
– Ba da.
– Păi, ți-am spus...
– Nu contează. Ceea ce spui și ce gândești sunt adesea două lucruri total diferite.

Kara încercă să găsească o replică promptă, dar cuvintele i se opriră în gât. Nick era prea aproape, *mult* prea aproape. Șopti cu glas răgușit:

– În momentul de față, îți spui că nu-s un tip chiar așa de rău. Te întrebi dacă nu cumva m-ai judecat greșit. Te întrebi dacă n-am putea fi prieteni.

– Păi...

Nu era în stare să-și ducă gândul până la capăt.

– Te întrebi dacă am putea fi *mai mult* decât prieteni.

Glasul lui o hipnotiza.

– Nu-i adevărat, îngăimă Kara.

– Ba-i adevărat.

Păreau să-și nege la nesfârșit unul altuia afirmațiile. Acum, însă, jocul devenise mai periculos decât înainte. Acum, se referea la sentimentele lor – reciproce.

– Poate te întrebi, chiar, cum ar fi dacă te-aș săruta.

– În nici un caz, se retrase Kara cu un pas.

Din păcate, în spatele ei se afla marea. Nu-i rămânea decât să se întoarcă lângă Nick, pe nisip uscat.

Numaidecât, acesta o luă în brațe și-și coborî gura peste a ei. Efectul era electrizant.

Sărutul îl izbi pe Nick ca un trăsnet. Senzația ei, gustul. Toate glumele lui nu însemnau nimic. Acum, nu mai exista decât Kara.

Buzele ei erau gingașe și dulci sub ale lui. Îi simțea umezeala gurii, căldura trupului, sânii plini lipiți de pieptul lui. Era pierdut.

Kara nu avea voință să lupte. În momentul când limba lui Nick o atinse pe a ei, se pomeni deschizându-se în fața lui, sărutându-l la rândul său.

– Nu! izbucni ea deodată. Se smulse de lângă el, înfigându-și picioarele cât de ferm putea în nisipul afânat. Nu! repetă. Nu vreau să te sărut.

Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama că amânase prea mult un protest atât de vehement.

Nick clătină din cap, zâmbind.

– Iubito, m-ai sărutat deja și cred că ți-a plăcut la fel de mult ca mie. De fapt, s-ar putea să-ți fi plăcut și mai mult, o tachină el.

– Ești îngrozitor, Nick Fleming! se rățoi ea. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

Mai făcu un pas, căutând un teren mai stabil.

– N-aveam unde să scap – decât în ocean. Și n-am de gând să mă înec din cauza ta.

Nick râse.

– Cât despre sărut... ei bine, ar fi trebuit să am mai multă minte, adăugă ea, cu aprindere.

– Ba bine că nu.

Își recăpăta în sfârșit respirația, iar inima ei își încetase bătăile frenetice. Observă că și el răsufla greu. Avea chipul roșu și încins, și nu numai de arșița după-amiezii. Ceea ce-i dărui o oarecare satisfacție.

Porni spre *Sundowner*, lovind nisipul cu picioarele, din mers. Topaz o urma îndeaproape.

– Oricum, nu sărutul e problema.

– Nu e o problemă?

Nick încercă s-o apuce de braț, fără a reuși.

– N-a însemnat nimic. N-a contat.

– Mie mi s-a părut destul de torid, Kara. De fapt, m-ai surprins de-a binelea. Săruți extraordinar.

Kara se opri brusc, făcând câinele să se împiedice de picioarele ei. Se enervase.

– N-am chef de calificativele tale, Nick. Nici acum, nici altă dată. Singura relație care va exista vreodată între noi, adăugă ea, amenințându-l cu degetul, e de afaceri. Și va continua așa, atâta timp cât insiști să te mai învârtești pe-aici.

– Tu ești cea care se învârtește, Kara. Eu locuiesc aici, ai uitat?

Kara se răsuci în loc și-și reluă drumul pe nisip.

– Și n-am de gând să mă mut, adăugă el.

– Ei bine, și eu am puterea – *și* imaginația – să rămân, Nick, adică mai mult decât au alții.

– Adică?

– Adică, sunt unii care nu pot gândi decât cu... decât cu trupul.

Nu voise s-o spună. Îi scăpase fără voia ei.

– Iar tu n-o faci?

– Nu. Eu gândesc cu capul.

– Și la ce se gândea capul tău când mă sărutai? o tachină el.

Ajunseseră la scara terasei. Kara urcă două trepte și se opri să-l privească.

– Am angajat o nouă asistentă, o femeie remarcabilă. Nici chiar tu nu vei reuși să-i găsești vreun cusur.

– Nu?

– Mă rog, aici poate că mă înșel. Tu reușești să găsești nod în papură la toți și toate. Dar e o bucătăreasă cu experiență, o femeie foarte competentă. Se va putea ocupa de lista de bucate a sălii de mese, de cumpărături...

– Și cine e această minunăție? întrebă Nick.

– Se numește Betty Jacobs și...

– Fir-ar a dracului să fie! răcni el. Ai angajat-o pe Betty Jacobs? Nu-mi vine să cred.

Kara urcă pe a treia treaptă, speriată de reacția lui atât de vehementă.

– Și ce-i cu asta? L-a cunoscut pe tatăl meu, și am presupus...

– Că mă cunoaște și pe mine?

– Te cunoaște? întrebă Kara, cam intimidată.

– Da. Și-l cunoaște și pe Arthur.

– N-am știut.

O încerca senzația că mai urma ceva, dar nu era sigură ce anume.

– Mhm. Îl cunoaște foarte bine. Au fost căsătoriți.

– O, nu, gemu Kara.

– O, da.

– Mă rog...

Avea nevoie de un răgaz de gândire.

Nick, însă, nu intenționa să i-l acorde.

– Au divorțat acum câțiva ani. O despărțire destul de furtunoasă, iar ea a plecat din oraș.

– Mă rog, repetă Kara. Sunt sigură că n-are nici o legătură cu restaurantul...

– Ba fii sigură că are, Kara.

– Mă îndoiesc că știe că Arthur mai e aici.

– Nu băga mâna-n foc.

Urcară treptele rămase până pe terasă. Betty nu se zărea nicăieri.

– Mă rog, spuse Kara pentru a treia oară. A plecat. Sunt convinsă că s-a răzgândit, când i-am spus că Arthur e aici. Deci, după cum vezi, totul e în regulă. Voi angaja pe altcineva, și...

– Aia de pe masă e poșeta ei, cu floarea aia mare pe ea? o întrerupse Nick.

– Da, răspunse încet Kara.

– E tot aici, și are motivele ei. Care n-au nici o legătură cu sandvișurile și salatele.

– Nick, am angajat persoana cea mai potrivită pentru slujba asta. Recunosc că am fost puțin cam nedumerită de ce voia să lucreze aici cineva cu atâta experiență, dar am tras concluzia că nu era treaba mea. Și nici acum nu e. Răspunde tuturor cerințelor.

– Ce tot spui, Kara?

– Betty rămâne aici.

Nu era tocmai sigură dacă voise efectiv să spună sau nu acest lucru. Toate se întâmplaseră prea repede. Era pusă în fața faptului împlinit și nu mai avea încotro decât să rămână la decizia inițială.

– Vom găsi noi o soluție. La bucătărie se vor înțelege foarte bine.

Nick nu părea convins.

– Nu i-ai mai văzut niciodată împreună. Localul ăsta nu e destul de încăpător pentru amândoi. N-a fost atunci și nu e nici acum.

– Sunt sigură că exagerezi, Nick.

– Dimpotrivă. Animozitatea dintre ăștia doi ar fi imposibil de exagerat. Din ce motiv crezi că s-a întors?

– N-am nici cea mai vagă idee, decât că dorește o slujbă, iar eu îi pot oferi una.

Se așeză pe un scaun, vlăguită, iar Nick se opri alături.

– Cred că-n viața mea n-am mai văzut o asemenea încăpățânare. Mai întâi vii aici și-ncepi să faci schimbări, trecând peste obiecțiile tuturor...

– „Tuturor“, adică ale tale și ale lui Arthur, îi aminti Kara.

Nick trecu peste comentariul ei.

– Pe urmă, o angajezi pe fosta soție a lui Arthur să lucreze cu el, la bucătărie. Iar când afli ce-ai făcut, zici „rămâne“, de parcă asta ar fi singura soluție. Ești ceva de necrezut!

– Poate c-o să se bucure să vadă că s-a întors, sugeră Kara.

– A, sigur. La fel de mult cum s-ar bucura să vadă un rechin alb uriaș în tocana de scoici.

– Arthur nu face tocană de scoici, dar eu am trecut-o pe listă, așa că o va prepara Betty, îl informă Kara.

– Știi ce vreau să spun. Nu face pe deșteapta cu mine.

– Nu face tu pe deșteptul cu mine, ripostă ea. Am angajat cea mai pricepută persoană pentru funcția asta. De unde voiai să știu că a fost măritată cu bucătarul șef?

– Ai spus că aveai unele bănuieli. Puteai s-o întrebi de ce a venit aici.

– Am întrebat-o. A spus că-i place coasta Golfului.

– Și ai înghițit gogoașa asta? întrebă Nick, nevenindu-i să creadă.

– Ar fi fost puțin cam ciudat, nu crezi, să le întreb pe toate candidatele dacă nu cumva au fost măritate cu bucătarul-șef?

Karei îi era greu să se apere și o știa.

– Sunt sigură că, după ce-și va da seama că nimeni n-o dorește aici, o să plece.

– N-o cunoști prea bine pe Betty.

– S-ar putea ca Arthur să se bucure foarte mult s-o vadă, mai făcu ea o încercare.

– Nici pe Arthur nu-l cunoști deloc bine.

– Le voi explica situația amândurora, separat. Vei vedea, Nick. O să se rezolve.

– Sigur. O să se rezolve de la sine.

Nick nici nu terminase bine propoziția, când din bucătărie se auzi o hărmălaie îngrozitoare, de parcă o rafală de vânt ar fi luat toate oalele și tigăile, rostogolindu-le care-ncotro.

Pe chipul lui Nick apăru o expresie de superioritate.

– Se pare că Betty și Arthur s-au reîntâlnit.

Capitolul 6

Nick și Kara porniră spre bucătărie. Când intrară prin ușile batante, Kara era chiar în urma lui.

Betty și Arthur stăteau de o parte și alta a bucătăriei, cu o grămadă de tigăi și oale împrăștiate pe jos, între ei. Un lung răstimp, cei patru se uitară unii la alții.

Betty risipi tăcerea.

– Arthur a fost atât de emoționat să mă vadă, încât a răsturnat un șir întreg de vase din aramă, explică ea, înainte de a se întoarce spre Nick, cu un zâmbet larg: Nick, iubitule, bună. Vino să mă îmbrățișezi.

Nick își croi drum printre vase, pentru a o cuprinde în brațe.

– Nu ne-am văzut de mult, Betty. Nu te-ai schimbat deloc.

Cuvintele lui o făcură pe Kara să se crispeze puțin, însă pe Betty nu părură s-o impresioneze deloc.

– Nici tu, scumpule. Tare mă bucur că te revăd.

În timp ce se îmbrățișau, Kara îndrăzni să arunce o privire spre chipul lui Arthur. Părea să-și ascundă gândurile sub o expresie îngrijorată. Ochii îi erau reținuți și atenți, iar gura strânsă într-o linie dreaptă, încordată.

Făcu o mișcare, și încă o cratiță de pe raftul dislocat se rostogoli la podea, zdrăngănind. Ceilalți îl priviră, așteptând să vadă ce avea să urmeze. Nu urmă decât o întrebare, adresată lui Betty.

– Și ce-i cu tine aici? se interesă el, cu glasul său răsunător straniu de discordant.

– Încep munca într-un post nou, atâta, răspunse ea evaziv.

– În Cypress Key?

– Păi, da.

– Unde?

Nick și Kara așteptau, păstrând o tăcere politicoasă.

– Aici, îndrăzni Betty.

– Cum adică, „aici“?

– Aici, la *Sundowner*, recunoscu ea, în cele din urmă.

– O, nu!

Glasul bubuitor al lui Arthur abia se mai auzea.

– Ba fii sigur că da, replică Betty. Kara m-a angajat ca asistentă a ei.

Evident, era mulțumită de sine și dorea s-o știe toată lumea – în frunte cu Arthur.

Acesta se uită de la Betty la Kara, cerând o explicație din ochii săi căprui.

Dintr-o dată, Kara se simți și ea sfidătoare.

– Betty era perfectă pentru funcție, îi explică. Și n-aveam idee...

– Nu ține, spuse Arthur, adresându-i-se de astă dată lui Nick. N-o să meargă deloc. Bucătăria asta nu-i destul de mare pentru amândoi. Cypress Key nu e destul de mare pentru noi doi.

Nu-l contrazise nimeni.

– Trebuie să faci ceva, Nick, îi ceru el. Acum, pe loc.

Kara își ținu respirația, așteptând răspunsul lui Nick. Se aștepta să-și susțină bucătarul, lăsând-o pe ea la mijloc, între Arthur și Betty.

Nick, asupra căruia se ațintiseră ochii tuturor, merse spre frigider, deschise ușa și scoase o carafă cu ceai.

– Bea cineva?

Toți o dată clătinară din capete.

Mergând cu pas săltat spre dulap, Nick scoase un pahar, își turnă ceaiul rece și trase o dușcă.

– Nick... îl îndemnă Kara, neștiind ce să mai spună.

Nick o privi fix câteva momente.

– Știi, Kara, de fapt asta nu e problema mea.

Cel care protestă fu Arthur, dar Nick ridică o mână, oprindu-l.

– În primul rând, principiul meu este să nu mă amestec în domeniul restrâns al Karei. Dacă greșește, greșește pe cont propriu.

Îl privi pe Arthur drept în ochi.

– Cred că am mai discutat chestiunea asta.

– Și dacă reușesc? întrebă Kara.

Nick preferă să nu răspundă.

– Cred că s-ar aplica aceeași regulă, și pentru succese, și pentru eșecuri, insistă ea.

– Cum spuneam, eu n-am nici un amestec, și nici Arthur nu are.

– Dar femeia asta... arătă Arthur spre Betty, cu o lingură de lemn. O să-mi invadeze bucătăria.

– Exact, îi dădu Nick dreptate. E bucătăria ta. Trebuie să stabilim cât se poate de clar lucrul ăsta. Arthur lucrează aici tot timpul. Din câte înțeleg, Betty, tu vei avea jumătate de normă.

– Sigur că da, răspunse Betty. Și n-am nimic de-a face cu mâncărurile lui Arthur – alea vor fi domeniul lui. Pe ale mele, mi le cumpăr și le prepar singură. Putem chiar să instalăm un paravan, adăugă ea veselă, ca să nu trebuiască să ne vedem. În fond, am mare nevoie de postul ăsta.

– Eu credeam că te poți angaja oriunde vrei, interveni Nick.

– Kara m-a angajat – nu-i așa, Kara? întrebă Betty, evitând să-i răspundă lui Nick.

– Într-adevăr.

– Poftim!

– N-ați încheiat nici un contract, presupuse Arthur.

– Încă nu, recunoscu Kara.

– Păi, atunci...

Arthur se uită la Nick, care o privi pe Kara, care se întoarse spre Betty, neajutorată.

Betty era gata să accepte provocarea, își dădu seama Kara.

– Nu sunt genul de persoană care să depună reclamație că i se dă o slujbă și în aceeași zi e concediată, din cauza unor divergențe personale aflate mai presus de controlul meu.

– Nici nu mă îndoiesc, răspunse Kara.

– Deci, Kara, mi-ai *promis* postul.

– N-ați semnat nici un contract, reaminti Arthur.

– Deci, întrebă Betty, ce facem?

Nick își termină ceaiul și se duse la ușă, gata să iasă.

– După cum văd eu lucrurile, putem insista ca Betty să fie... ăă... eliberată din funcție, ceea ce ar putea-o determina să facă o plângere la...

– Camera de Comerț, preciză Betty. Sau la Departamentul Forțelor de Muncă din Florida, ori la...

– Bine, o întrerupse Arthur. Du-te și depune plângere.

– Nu, răspunseră la unison Kara și Nick.

În clipa următoare, Nick izbucni în râs.

– E prima oară când suntem de acord în vreo problemă, de când ai venit la *Sundowner*.

– Trebuia să se întâmple odată și-odată, comentă jovială Betty.

– Nu vrem să cauzăm resentimente, continuă Nick, cu o privire severă spre Arthur, așa că hai să ajungem la un compromis.

– Și cam care-ar fi ăla? se interesă bucătarul.

– O perioadă de încercare, de două săptămâni, să zicem, după ce sala de mese se va deschide pentru masa de prânz.

– Două săptămâni!

– Nu e o viață de om, Arthur, spuse Betty.

– Mie, și două zile cu tine în bucătăria mea mi s-ar părea cât o viață de om, ripostă Arthur.

– Două săptămâni, cu Arthur șef la bucătărie, iar Betty lucrând pentru Kara, spuse Nick, privindu-l pe bucătar. Hai, că ești în stare.

Drept răspuns, Arthur mormăi:

– Mă rog, poate că, peste două săptămâni, prânzurile din „Salonul Caraibian“ vor fi doar o amintire.

Kara își ținu gura. Nu era momentul să se certe cu Arthur.

– Bine, consimți acesta. Sunt de acord, dacă femeia asta – o arătă el iar cu lingura pe Betty – promite că nu se amestecă în bucătăria mea și nu-mi stă în drum. Poate lucra acolo, indică el o masă în fundul încăperii. Dar frigiderul meu n-o să-l folosească. Vorbesc serios. Dă-i un raft, și ți-l ia cu totul.

– Alt frigider mai este? îl întrebă Kara pe Nick.

– Sigur. Cel în care ținem berea. Poate folosi un raft de-acolo.

– Îi dai un raft, și-ți ia...

– Arthur...! îl temperă Nick.

Kara continuă:

– Voi lua un grătar pentru fript și tot ce-i va mai fi necesar. O să fim complet autonome. Vei vedea, Arthur. Cum se spune în insule – *no problemo.*

Nick zâmbi.

– Deci, s-a rezolvat.

Și, cu aceste cuvinte, împinse ușile batante și ieși.

Kara nu era sigură că se rezolvase mare lucru, dar măcar încheiase un armistițiu temporar. Poate, cumva, avea s-o ajute să-și pună pe picioare planurile pentru sala de mese.

– Nu m-ai întrebat ce părere am eu, Kara, îi aminti Betty.

– Păi, nu. Se pare că nu.

„Uite că-ncepe“, își spuse ea, „Al Treilea Război Mondial“.

Pe buzele lui Betty se ivi un zâmbet larg.

– E minunat! Abia aștept să încep din nou munca la *Sundowner*. Și, Arthur, iubitule, nu-ți face griji. Nu voi face decât ce-mi permiți tu. Va fi exact ca pe vremuri.

Kara gemu în sinea ei, cu o privire spre Arthur. Acesta ținea încă lingura în mână, ca pe un fel de armă.

– Ba și mai bine, continuă Betty, fiindcă nici măcar n-o să ne vedem.

– Și cum vei reuși asta?

– Vom instala un paravan despărțitor.

– Nu cred că va fi necesar, numai pentru două săptămâni. Putem să nu ne luăm în seamă.

– Să ne prefacem fiecare că celălalt nu există? întrebă Betty.

– Nu... Vreau să zic, da...

Era clar că Arthur nu știa nici el ce voia să zică.

– Perfect, spuse Betty. Tu-ți vezi de ale tale, iar eu de ale mele.

– Aha. Bine.

– Și-acum, cred că e timpul să mă ocup din nou de listă.

Și, cu o legănare din șolduri, părăsi bucătăria, lăsându-i pe Kara și Arthur într-o tăcere încordată.

Peste câteva zile, sala de mese de la *Sundowner* a avut marea inaugurare, cu un prânz comandat. La sfârșitul zilei, Betty o găsi pe Kara prăbușită într-un șezlong de pe terasă, moale ca o cârpă.

– Ai supraviețuit, comentă ea.

– La limită, replică surd Kara, cu ochii în podea.

Betty îi puse pe umăr o mână încurajatoare.

– Dacă stăm să ne gândim că a fost prima dată, treaba a mers pe cât de bine ne-am fi putut aștepta.

– Dacă prin asta te referi la confuziile între comenzi și ceaiul vărsat pe rochia amfitrioanei...

– Și la tirada unei cucoane enervate de proasta inspirație de a pune pecan în salata de pui, completă Betty, așezându-se lângă ea.

– De unde era să știu că nu-i plăceau nucile?

– Cred că în toate grupurile numeroase de femei găsești cel puțin una cu probleme digestive. Mai ales când grupul se numește Peste Șaizeci și Ne Mândrim cu Asta.

Kara zâmbi în gol.

– Și-n fond, cine a fost cu ideea să adăugăm pecan?

– Tu, răspunse Betty.

– Aha. Mă rog, am greșit și eu. Dar salata era delicioasă. Tuturor celorlalte le-a plăcut.

– Cu siguranță.

Kara se uită la ceas.

– E aproape șase. Îți mulțumesc că ai rămas să mă ajuți la curățenie.

– Știu cât de mult ține Arthur la bucătăria lui și, dacă nu i-o lăsam imaculată, pân-aici ne-ar fi fost.

– Tu și Arthur... începu Kara, nesigură. Cum merge treaba la bucătărie? Te rog, o imploră ea, vreau s-aud o veste bună.

– Merge bine, iubito. Atâta vreme cât nu-i spun cum să frigă fructele de mare, iar el nu-mi spune ce fel de verdețuri să pun în salată, ne înțelegem de minune. Arthur poate fi un om absolut fermecător, când vrea.

– Este, cu siguranță, foarte atrăgător.

– Într-adevăr, oftă Betty. Aproape uitasem cât de atrăgător e. Iar acum pare mai îmblânzit.

– Mai îmblânzit? Arthur?

– Pe vremuri, nu puteam sta în bucătărie nici două minute, fără să ne luăm la harță. Eu ziceam rozmarin. El zicea izmă. Acum, certurile cu Arthur pentru condimente mi se par niște prostii. Există alte moduri de a-i atrage atenția.

Kara își îngustă ochii.

– Betty, tu și Arthur... Vreau să zic, sunteți divorțați, și mi s-a părut că...

– Am avut momente proaste, dar și momente plăcute. În prezent, suntem strict colegi.

– Hmm. De-asta ne-a făcut el salata?

Betty se mulțumi să zâmbească.

– Deocamdată, mai multe despre Arthur nu spun. E timpul s-o iau spre casă.

O bătu pe braț.

– Ești un geniu al marketingului, ca să nu mai zic că și o decoratoare de prima mână.

Kara se rezemă de spătar, cu un surâs.

– Mda, acum se știe că existăm, și arată într-adevăr elegant, nu?

– Și la o mie de ani-lumină distanță de dărăpănătura dinainte. Tocmai începem să ne luăm zborul. Prevăd că vei avea la fel de mult succes ca Nick.

– Nick?

– *Este* un om plin de succese, Kara, chiar dacă are un gust la decoruri abominabil. Știe cum să-și păstreze clienții – el și Arthur, se corectă Betty.

– Există mai multe moduri de a conduce *Sundowner*, totuși.

– Nu e nevoie să le demonstrezi pe toate într-o singură zi. Și-acum, închide și du-te acasă.

– Noapte bună, Betty, și-ți mulțumesc. Ne vedem mâine. Fără tine...

– ...Nu te-ai fi descurcat, încheie Betty, zâmbind. Știu.

Kara încuie ușa sălii de mese și se opri un moment pe terasă. Cerul era vârstat cu dâre portocalii, roz și ciclamen, emanând dinspre globul roșu al soarelui care șovăia deasupra apei.

– Mamă, șopti ea, contemplând spectacolul. Rețînu ca, în fiecare zi, să-și rezerve câteva minute pentru a privi apusul soarelui peste Golf.

– E gratuit, și-i cel mai bun de pe coastă.

La auzul vocii lui Nick, se întoarse surprinsă.

Nick urca încet treptele. Era desculț, doar cu un șort pe el.

– Nu te-am auzit, spuse ea pe un ton acuzator.

– Veneam de pe plajă. Am fost la pescuit cu niște băieți, dincolo de cap.

– Ați prins ceva? întrebă ea, încercând să nu-i privească pieptul lat, ars de soare.

– Două roșioare măricele. Sunt jos, la gheață, pentru ca Arthur să le poată găti mâine dimineață. Excelente la micul dejun. Vrei să vii și tu?

– Nu mă omor după pește la micul dejun.

– Ai încercat vreodată?

– Păi, de fapt...

Nick râse.

– Oferta rămâne în picioare. Și, cum a mers prânzul?

Întrebarea era rostită alene, într-o doară.

– Perfect. Fără probleme, minți Kara.

– Mă bucur să aud. Încă mai crezi că poți avea succes cu formula asta?

– Fă bine și crede-o și tu, răspunse Kara, cu mai multă fervoare decât simțea.

– Presupun că localnicii sunt mai îngăduitori, din moment ce ești fiica lui Sean.

Îi aruncă o privire tăioasă. Expresia lui de indiferență studiată o irita. Iar faptul că era aproape gol n-o ajuta deloc. Ochii îi tot coborau dinspre chipul lui. Amintirea sărutului și a senzației trupului lui musculos lipit de a ei o făcea să simtă furnicături.

Silindu-se să ridice privirea spre chipul lui, Kara întrebă:

– Ce anume înțelegi prin „mai îngăduitori“?

– Ceaiul de pe rochia nouă de mătase a lui Mary Beth Perry.

– Cum ai aflat...?

– Am fost la pescuit cu Ned Perry și pe urmă am trecut pe la el, la o bere. Mary Beth mi-a povestit despre prânz.

Kara simți un gol în stomac.

– A fost un fleac, se prefăcu ea nonșalantă. Se mai întâmplă.

Tăcu o clipă, înainte de a întreba:

– Și ce-a spus doamna Perry?

– Că te-ai oferit să-i dai rochia la curățat și că, de vreme ce ești fiica lui Sean și partenera mea, n-o să te dea în judecată.

Kara îi văzu amuzamentul din ochi.

– Minți, Nick Fleming.

– În legătură cu datul în judecată, da. Cu prietenia dintre ea, Sean și mine, nu. Probabil că de-asta a rezervat localul.

– Întâmplător, ai întrebat-o cum i-au plăcut mâncarea și decorul?

– De fapt, nu.

– Mulțumesc mult. Amândoi suntem patroni la *Sundowner*, Nick. Puteai să arăți și tu puțin mai mult interes.

– Nu eu am fost cu ideea prânzurilor ăstora pentru femei, Kara.

– Dar s-au întâmplat. Sunt un fapt. Aș crede că, în calitate de partener, ar fi cazul să arăți puțin entuziasm, nu să mă tratezi ca pe o operă de caritate.

– N-am pus întrebări, Kara. Nu fac decât să ascult și să aud că toți sunt curioși cum de mai ești aici.

– Păi, întreab-o pe Mary Beth Perry. Țin un restaurant și fac treabă bună, spuse ea, printre dinți.

– Întrucât aici era încă dinainte un restaurant foarte popular, care făcea treabă bună, oamenii își închipuie că mai e și altceva la mijloc.

Kara îl privi drept în ochi, neluând în seamă felul cum îi aurea soarele pielea dezgolită.

– Ei, nu mă-nnebuni!

– Mda, așa că i-am informat care e adevăratul motiv pentru care dai târcoale prin Cypress Key.

Văzându-i zâmbetul șmecher pe buze, Kara își ținu gura.

– Le-am spus că afacerea cu restaurantul nu e decât secundară. Adevăratul motiv pentru care stai pe-aici e că ești nebună după mine.

– Ai spus tu asta? ridică ea tonul, deznădăjduită.

– E adevărul, nu? întrebă simplu Nick zâmbind, cu brațele încrucișate pe pieptul gol.

– În nici un caz!

– Ba cum să nu fie, Kara? Numai că n-o știi încă.

– Voi presupune că glumești, Nick.

– Glumesc? Mai ții minte sărutul nostru – aici, pe plajă? arătă el spre apă. De la scânteile care-au sărit atunci, vechitura asta putea să ia foc și să ardă până-n temelii.

Kara privi spre Golf, încercând să se stăpânească.

– Nu de sărutări e vorba. E vorba de... of, Nick, mă zăpăcești așa de mult, încât nici nu mai știu despre ce e vorba.

Nick își trecu ușor degetele în susul brațului ei. Kara simți un fior, pornind de la ceafă, pentru a-i străbate fulgerător șira spinării.

– Electricitate, Kara. Noi.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Doar îl ura pe Nick... Nu?

Își impuse să se smulgă de sub efectul vrăjii.

– Noi? întrebă ea. Nu e vorba de nici un „noi“, Nick. Există numai un „tu“ și o „eu“. Și mascarada asta de asociere.

Nick rânji țanțoș.

– Totul, între noi, e cât se poate de real, Kara. Haide, să mergem sus, unde-i plăcut și răcoare. Vom bea un păhărel, vom discuta pe îndelete...

– Singurul lucru pe care-l am de spus e „noapte bună“.

Când văzu în față casa plutitoare, săltând pe apă, Kara scoase un oftat de ușurare. Chiar dacă nu era tocmai casa visurilor ei, cel puțin îi oferea un liman, după o zi grea.

Deschise ușa, așteptând valul binevenit de aer răcoros. Nu veni. În schimb, o întâmpină o căldură atât de înăbușitoare încât îi tăie respirația. O baie de aburi ar fi fost mai răcoritoare. Nu se îndoia că lăsase instalația de aer condiționat deschisă – dar poate că, în graba de a ajunge la *Sundowner*, uitase.

Aprinse lumina și o verifică. Indicatorul arăta ON. Înnebunită, îl apăsă o dată și încă o dată. Nu se auzi nici un sunet de răspuns. Instalația era moartă.

Cât de tipic pentru Nick Fleming, s-o lase cu o rablă stricată. Probabil știa că urma să cedeze. Frustrată, Kara își smulse hainele de pe ea și intră sub duș. Stătu sub jeturile de apă rece până se mai răcori cât de cât. Apoi se șterse și, înfășurată în prosop, își turnă un pahar de limonadă. Ghemuindu-se pe pat, simți căldura cuprinzând-o din nou, și mai cumplită. Răcoarea momentană făcea ca zăpușeala să fie și mai apăsătoare.

Să doarmă în casa plutitoare ar fi fost imposibil. Toată noaptea s-ar fi zvârcolit în propria ei transpirație. Dacă-și trăgea salteaua pe punte, țânțarii ar fi devorat-o de vie.

În minte îi apăru dintr-o dată o imaginea lui Nick, tolănit în aerul condiționat din apartamentul de deasupra barului. Apartamentul tatălui ei, camerele care ar fi trebuit să fie ale ei!

Sări în picioare, hotărâtă. Ea și Nick amânaseră prea mult timp răfuiala.

Capitolul 7

Kara intră pe lângă Nick în apartament, fără a-i lua în seamă surprinderea și comentariile. Ceea ce-i atrase atenția fu răcoarea delicioasă a aerului condiționat.

– Kara, ce Dumnezeu...

Se opri în mijlocul camerei, privind prin fereastra cât peretele.

– Frumoasă vedere spre Golf, comentă ea, înainte de a se întoarce spre restul apartamentului. Era spațios și aerisit, cu mobilă discretă, atrăgătoare. Pereții erau zugrăviți în bleumarin, cu un brâu alb.

– Culorile sunt puțin cam marinărești pentru mine, dar e răcoare, cu siguranță. În ansamblu, o să meargă.

Într-un capăt al camerei, observă o chicinetă și o ușă deschisă care dădea în dormitor.

– Da, îmi convine.

– Mulțumesc pentru critica decorațiunilor, replică Nick. Mai ai și altele în minte?

– Am multe în minte, Nick. În primul rând, te muți, iar eu mă instalez în locul tău. Poți să-ți iei hainele mâine.

– Ce naiba tot îndrugi? Nu plec nicăieri.

Era încă desculț, cu același șort kaki pe el. Mușchii pieptului bronzat îi luceau în lumina lămpii.

– Poate vrei să iei ceva pe tine când pleci.

– Nu plec, repetă Nick.

– Sunt dezolată că te contrazic, dar preiau eu apartamentul. Dacă vrei să știi de ce, îți spun cu plăcere. Instalația de aer condiționat din barcă s-a stricat. Kaput. Moartă. E ca într-o saună și nu mă culc acolo. Nici în noaptea asta, nici în alte nopți.

Nick dădu din cap, înțelegător.

– Mda, e un aparat destul de vechi. Poate-ar fi bine să-l înlocuiești, mai devreme sau mai târziu.

– *Eu* să-l înlocuiesc? întrebă ea, uimită. Tu l-ai instalat, n-ai decât să-l înlocuiești tu. Barca e a ta...

– Iar tu locuiești în ea gratis, Kara. E cazul să-ți asumi unele responsabilități.

Tonul calm și rezonabil al lui Nick n-o îndupleca pe Kara cu nimic. Ba chiar, o enerva și mai rău.

– Îmi *asum* responsabilitatea. Îmi asum responsabilitatea locuinței tatălui meu. A *tatălui meu*, repetă ea.

– Și eu unde propui să dorm? Pe plajă?

Se vedea clar că Nick n-o lua în serios.

– Du-te la un motel. La Arthur. La Perry – sunt convinsă că le-ar plăcea să-ți mai audă poveștile despre mine.

Du-te oriunde. Numai pleacă, Nick. Sunt obosită. Am avut o zi grea și abia aștept să bag cornu-n pernă.

Nick tăcu un lung răstimp, înainte de a face un pas spre ea, încet, calm.

– Haide, Kara, spuse el, ești extenuată și nu te mai controlezi. Hai să bem ceva rece și să discutăm. Am să rezolv eu totul.

Tonul lui împăciuitor n-o liniștea cu nimic.

– Ai să rezolvi? Între noi doi n-o să se rezolve nimic, Nick. Altceva nu mai am de spus.

– Kara...

– Nici să nu încerci, îl preveni ea. N-am chef. Ai făcut tot răul de care ești capabil.

– Ce rău...

– Am să-ți spun eu ce rău! strigă Kara. Mai întâi, furi apartamentul tatălui meu, mă înfunzi pe-o barcă lângă un echipament vechi de douăzeci de ani, pe urmă le torni la minciuni despre mine soților Perry...

– Kara, dacă despre asta e vorba, nu le-am spus...

– Nu te osteni să negi, Nick. Nu mai contează. Numai ieși afară. Asta-i tot ce-ți cer, arătă ea spre ușă. M-am săturat de tine.

Nick ridică din umeri, se întoarse și se așeză într-unul din fotoliile comode la care Kara râvnea din clipa când intrase în apartament.

– Nici nu mă gândesc să plec, îi spuse el. Nu știu despre ce e vorba, dar dacă te simți incomod în barcă și

vrei să petreci noaptea aici, ești invitata mea. Însă la pat nu renunț. Nici chiar pentru tine, Kara.

– Vreau locuința asta, și o vreau acum, Nick.

– Kara, vorbești ca o nebună, o preveni Nick.

– Dacă sunt nebună, vina e numai a ta. A sosit vremea răfuielii, care se anunța de mult.

Era conștientă că devenea tot mai isterică, dar nu făcea nimic ca să se oprească. Poate că asta era singura cale de a face față tumultului dintr-însa.

– În sfârșit, spun exact ceea ce gândesc, iar dacă nu suporți, atunci ieși afară. De fapt, chit că suporți sau că nu, ieși oricum. Ieși și gata! țipă ea.

– Kara, vino și stai jos, mai făcu Nick o încercare. Îți dau un pahar de vin, putem să ne relaxăm și să discutăm ca doi oameni civilizați.

– Nu mă lua de sus, Nick. Sunt absolut civilizată și nu-mi place să fiu tratată ca un copil isteric.

– Dacă așa te porți, așa te tratez.

– Să nu-ndrăznești...

– Kara, m-am săturat de toată povestea asta. Bagă-ți mințile-n cap, sau du-te acasă.

– În sauna aia nu mai intru.

– Atunci cară-te-napoi la Atlanta! se enervă și el.

– Niciodată!

Ridicându-se, Nick făcu un pas spre ea.

– Atunci, stai jos și calmează-te.

Întinse brațele, iar Kara, instinctiv, ridică un braț să se apere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kara, doar n-am să te lovesc.

– De unde pot să știu? întrebă ea, cu voce ascuțită.

– Kara... întinse Nick iar brațele.

Cât ai clipi, Kara făcu un pas înapoi și luă cu ambele mâini o vază de pe gheridon, ochind capul lui Nick.

– Nu mă atinge, Nick. M-am săturat de tine!

– *Ești* nebună.

Înainte de a apuca să reacționeze, o apucă de braț și-i smulse vaza din mâini.

După ce o puse pe jos, unde Kara n-o mai putea ajunge, se întoarse și o prinse de umeri.

– Puteai să mă omori.

– Asta era ideea, replică ea, zvârcolindu-se în strânsoare.

Nick o strânse la piept, cuprinzând-o strâns cu brațele.

– Kara, ți-ai făcut o impresie greșită despre mine. Nu-ți sunt dușman...

– Dacă tu nu ești, atunci cine e? întrebă ea.

– Poate că tu ești propriul tău dușman.

– Dar e ridicol! strigă ea, încercând să-l calce pe piciorul gol.

O ridică până abia mai atinse podeaua cu vârfurile picioarelor.

– N-aș crede.

Se simțea imobilizată, ceea ce era de ajuns ca s-o facă să se zbată cu o disperare sporită. Fără efect, îi împinse umerii cu mâinile. Avea palmele umede de sudoare, alunecând pe pielea lui ca satinul. Cumva, conflictul

devenise o confruntare erotică. Încercă să-și blocheze excitația crescândă – dar era imposibil să ignore apăsarea senzuală a părții de jos din trupul lui.

Ajunsese dincolo de disperare.

– Dă-mi drumul!

– Niciodată.

Îi nimeri un șut în fluierul piciorului și zâmbi satisfăcută când Nick gemu, slăbind strânsoarea.

Într-o clipă, Kara se smulse din brațele lui, răsucindu-se spre ușa dormitorului. Dacă reușea să ajungă și să se încuie înăuntru, atunci camera avea să devină a ei. Posesiunea reprezenta nouă zecimi din lege, spusese Nick. Urma să-i folosească propriile cuvinte împotriva lui.

Se afla drept în spatele ei. Închise ușa, dar nu destul de repede. Nick se aruncă peste ușă cu toată greutatea, catapultând-o pe Kara prin cameră, până pe pat. Inerția îl aruncă deasupra ei.

Un moment, Kara rămase cu răsuflarea tăiată. Apoi, începu să se zbată sub el.

– Scoală-te, nebunule! strigă ea. Dă-te jos de pe mine.

– Numai dacă nu te mai porți ca o nebună.

Nick respira precipitat, superficial, la fel ca ea. Îi auzea inima bătând, lipită de a ei.

– Ce naiba, Kara, ce se întâmplă cu tine?

– Nu cu mine, cu tine se întâmplă! Îmi distrugi viața. Le spui oamenilor că sunt nebună după tine, le spui că din cauza ta sunt aici...

Nick înălță capul, privind-o. Ochii săi luceau în lumina slabă a lămpii din dormitor.

– Nu i-am spus nimănui asta, Kara.

– Ai zis...

– Nu se poate să nu-ți fi dat seama că te tachinam.

– Atunci, de ce...

– Fiindcă e adevărat.

Glasul îi devenise scăzut, senzual.

– Nu i-am spus-o nimănui, dar ți-o spun ție. Motivul pentru care ne aflăm amândoi aici e ceea ce se întâmplă între noi. Acum. Așa. N-am dreptate, Kara?

Nu-i putea răspunde. Avea senzația că-i plesneau plămânii, din lipsă de oxigen. Îi venea să urle, spunându-i că totul era pe dos, că nu dorea deloc așa ceva. Dar ar fi fost o minciună. Din clipa când o sărutase pe plajă, exact asta își dorise.

– Kara... îi atinse el fața cu o mână.

Kara închise ochii, iar Nick o sărută.

Limba lui săvârși o plăcută cotropire a gurii. Îi sărută gâtul, urcând cu buzele de-a lungul maxilarului, spre ureche. Respirația lui fierbinte stârnea furnicături de dorință prin toate terminațiile nervoase ale Karei.

– Nu le-am spus soților Perry că ai rămas aici din cauza mea, murmură el. Te-am mințit, Kara. Nu era decât propria mea fantezie secretă, aceea de a spera că mă dorești la fel cum te doresc eu pe tine.

Kara știa. Știuse tot timpul, dar o mișca adânc să-l audă spunând-o. Fantezia dorinței lor reciproce devenise realitate. Se lăsă în voia ei.

Limba lui Nick îi explora pavilionul urechii. Kara își strânse brațele la spatele lui. Apoi, unul dintre picioarele lui se strecură între ale ei, numai mușchi și dogoare.

Nick își strecură mâna sub bluza ei, umblând la încheietoarea sutienului. După ce o desfăcu, îi cuprinse sânul, frecându-i sfârcul cu podul palmei până când Kara se simți străbătută de o spirală a dorinței.

– O, Kara, șopti el, ești atât de delicioasă. Atât de minunată.

Îi scoase bluza peste cap, apoi aruncă sutienul subțire pe jos.

– Vreau să te văd toată, să te ating peste tot.

Gura lui coborî peste sân. Kara gemu cu voluptate. Își încleștă degetele în părul des al lui Nick, trăgându-l mai aproape.

Scoțându-i pantalonii scurți, Nick își plimbă mâna peste pielea sensibilă din interiorul coapsei.

– Știam eu că ai niște coapse superbe, murmură el răgușit.

Apoi, îi găsi marginea chiloților și i-i trase. Era umedă și caldă, iar degetele lui începură s-o mângâie până când Kara strigă de dorință. Simțea o dorință ce nu putea fi negată și se cerea împlinită.

– Simți și tu ce bine ne potrivim, Kara? șopti Nick. Știu că poate fi și mai bine. Vreau să-ți arăt, vreau...

Karei nu-i mai rămăsese grai ca să-i răspundă. Cu mâini tremurătoare, se chinuia să-i desfacă fermoarul șortului. În sfârșit, reuși să îngaime:

– Nick, ajută-mă.

Își scoase șortul, îl aruncă pe jos și luă mâna Karei într-a lui.

– Atinge-mă, Kara. Te rog, atinge-mă.

Ea își depuse mâna în locul dorit și, în timp ce-l mângâia, îl simți întărindu-se în mâna ei.

– O, Kara. Ce-mi faci. Mă înnebunești!

Continuă să-i mângâie erecția, în timp ce-și cobora capul și-i atingea ambele sfârcuri cu vârful limbii. Îi acoperi și ea gura cu a ei, apoi se retrase.

– Ai o gură minunată, șopti ea. Chiar și când te uram, ți-am observat gura, ți-am iubit gura.

– Și tu ai niște sâni minunați, i-l sărută el pe unul, apoi pe celălalt. Și o piele frumoasă.

Își trecu încet limba peste abdomenul ei.

– Chiar când credeam că te urăsc, ți-am observat sânii și pielea. Dar nu mi-am imaginat nici o clipă cât de sublimă ești aici.

Buzele lui găsiră locul moale și umed dintre picioare.

– Nici un moment n-am știut cât de dulce poți fi.

Limba lui făcea vrăji, scoțând-o din sine însăși, până nu mai rămase decât o dorință pustiitoare care o lăsa cu

răsuflarea tăiată. Tensiunea era insuportabilă – îi venea să țipe, să urle – dar nu putu decât să șoptească:

– O, Nick, te doresc atât de mult...

Încet, blând, Nick o pătrunse. Fierbințeala și puterea lui o umplură, iar Kara îl învălui în căldura ei gingașă. Își înfipse degetele în mușchii spinării lui, pe când trupurile li se mișcau în armonie, împreunate într-un ritm lent, perfect.

Nick se opri din mișcare, pentru a-i da la o parte o șuviță de păr umedă de pe față.

– Te simți bine? îi șopti, cu glas răgușit.

Kara îi zâmbi, cu ochii visători și îndepărtați.

– Mai mult decât bine. O, Nick, sunt într-al nouălea cer.

– Și eu.

Impulsurile i se întețiră, în timp ce inima îi bătea nebunește și sângele se repezea vertiginos prin vene.

Apoi, sosi momentul când știură amândoi că n-o mai puteau prelungi.

Se produse cu o intensitate orbitoare, care opri timpul în loc, străbătu spațiul, atinse eternitatea. Se țineau unul de altul, încinși și umezi, uniți într-o bucurie mai presus de tot ce și-ar fi putut imagina oricare dintre ei.

– Nick, murmură Kara, după un timp. Nu știa cât de mult. Nu conta.

– Știu, șopti el. Știu.

Rămaseră nemișcați, tăcuți, într-o liniște desăvârșită.

– Mai trebuie să plec? o tachină Nick.

– Să pleci?

– Nu mai ții minte?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

– Cu atât mai bine. Să uităm totul și să ne ținem de momentul ăsta din timp.

Kara se înfioră ușor, iar el trase la o parte pătura, ca să se poată vârî amândoi dedesubt.

În timp ce ea adormea, Nick o ținea în brațe, tandru, nedorind să întrerupă contactul fizic. Dragostea lor fusese atât de neașteptată, atât de miraculoasă, încât se temea să lase clipa să treacă. O dorise din primul moment când o văzuse. Iar acum, că făcuseră dragoste, totul între ei avea să fie altfel, dar încă nu era sigur cum.

Kara fu prima clientă la sediul Companiei Imobiliare Hartwell. Avea noroc, o informă secretara, că domnul Hartwell sosise și el devreme și avea timp s-o primească înaintea întâlnirii de la ora nouă. Putea intra pe loc.

– Bună dimineața, domnișoară Selwyn. Sunt Larry Hartwell. Pot să vă ofer o cafea? E destul de devreme pentru a discuta afaceri.

– Nu beau cafea, mulțumesc, răspunse Kara.

Se așeză în fotoliul de piele indicat și privi prin cabinet. Muc și sfârc, fură singurele două cuvinte care-i veniră în

minte. Mocheta groasă, draperiile grele, biroul de mahon lustruit și tablourile în ulei originale sugerau bani și prestigiu.

– Ei, și ce pot face pentru dumneavoastră pe ziua de azi?

Înfățișarea lui Larry Hartwell completa perfect decorul, în costumul de vară croit de comandă, cămașa bleu, cravata conservatoare cu dungi și pantofii lucioși. Era tânăr, abia trecut de treizeci de ani, cu păr blond, pieptănat pe spate deasupra frunții înalte. Arăta exact ca genul de om cu care mama ei ar fi vrut întotdeauna să aibă întâlniri – dichisit, cizelat și, probabil, plin de relații.

Kara trase adânc aer în piept și se avântă.

– Nu sunt foarte sigură de ce mă aflu aici. Știu doar că v-am văzut anunțul în ziar și panourile de reclamă pe autostradă. Știam că aveți o companie mare...

– Cea mai mare din țară, preciză Hartwell, cu o licărire de mândrie în ochii săi albaștri.

– Speram să-mi puteți da un sfat, continuă ea, nesigură.

– Despre *Sundowner*?

– De unde știți că am legături cu *Sundowner*?

Buzele lui Larry se arcuiră într-un ușor surâs. Își netezi cu o mână părul blond, pieptănat impecabil.

– Domnișoară Selwyn, suntem în Cypress Key. Toată lumea știe totul. Sau, dați-mi voie să mă exprim altfel. Oricine e cineva, știe ce se întâmplă cu persoanele importante de pe-aici. Am aflat de cum ați ajuns în oraș.

– Nu-s o persoană chiar atât de importantă.

– *Sundowner* e un local foarte popular, și faceți unele valuri pe-acolo. Asta vă califică, adăugă el, cu un nou zâmbet. Deci, dumneavoastră și Fleming nu vă prea înțelegeți cu privire la local?

– Și pe-asta o știți?

Larry dădu din cap.

– Ei, asta mă scutește de-o mulțime de explicații. Nick ...ăă, domnul Fleming și cu mine suntem amândoi proprietari ai localului *Sundowner*. Tatăl meu ni l-a lăsat amândurora, iar avocatul lui a spus că testamentul e legal.

– Mi s-a părut destul de neobișnuit, să-i lase localul și lui Fleming. Nu știu de unde vine, dar pur și simplu și-a croit drum în afacerile tatălui dumneavoastră și a ajuns în vârf, așa e?

Kara presupuse că întrebarea era retorică și nu se osteni să răspundă.

– Ce știți despre trecutul lui Fleming?

– Nu prea multe. Susține că s-a născut în nord, în Pennsylvania, cred.

– Hmm. Atunci, poate ar fi bine să facem unele cercetări. S-ar putea să-l fi tras pe sfoară, în vreun fel, pe tatăl dumneavoastră.

– A, nu, interveni Kara. Adică, nu cred. O fi având Nick... ăă, domnul Fleming, un trecut cam pestriț, dar din câte spune toată lumea, tatăl meu îl iubea ca pe un fiu.

Larry arcui o sprânceană.

– Un escroc talentat se poate preface bine.

– Mă rog, poate...

– N-ar strica să puneți câteva întrebări pe lângă *Sundowner*, așa, ca din întâmplare. Poate aflați ceva care să vă ajute să-l eliminați din combinație.

– Asta și vreau, răspunse Kara cu fermitate. Să iasă Nick Fleming din combinație, ca să pot vinde restaurantul. De-asta am venit aici, în Cypress Key. Ca să-l vând. Am fost deviată de la scopurile mele, și nu-mi place.

– Bine, atunci e nevoie să facem câteva lucruri, replică Larry, rezemat de spătar, netezindu-și încă o dată, rapid, părul.

– Încerc orice.

– În regulă. Putem începe prin a-l împroșca pe Fleming cu puțin noroi. Îi scormonim trecutul.

Ezită, apoi adăugă:

– Dar îmi dau seama după fața dumneavoastră că nu vă încântă ideea. Cred că ar putea fi incomod, întrucât lucrați împreună.

Și ne culcăm împreună, își spuse Kara. Spera să nu roșească.

– Ceea ce *pot* face e să iau urma hârtiilor – titlul de proprietate, inspecțiile, licențele. Poate găsesc ceva care să ne dea o bază de discuție cu Fleming.

– Ca de pildă?

– Nu știu sigur. Lăsați-mă doar să-mi bag nasul pe ici, pe colo. Nu se știe niciodată ce apare.

Kara dădu din cap. Nu putea fi nimic rău în asta.

– Celălalt lucru pe care am să-l fac va fi să văd ce fel de pachet financiar pot întocmi pentru proprietate, ce gen de investitori flămânzi se găsesc. Știu că Fleming nu vrea să vândă, dar dacă mă duc la el cu o ofertă de-un milion de dolari, s-ar putea decide că e gata să se retragă.

– Poate, spuse Kara. La urma urmei, discutăm la modul abstract, dar dacă aveți cu adevărat o ofertă, poate o să asculte.

– Banii vorbesc, domnișoară Selwyn.

– Kara, vă rog.

– Iar eu sunt Larry. Voi începe imediat, Kara, mai spuse el, ridicându-se. Între timp, aș fi încântat să te invit azi la masă, sau poate la cină, diseară.

Răspunsul ei sosi prompt:

– Mulțumesc mult, Larry, dar am de lucru toată ziua – prânzul și cina la *Sundowner*. Orice s-ar întâmpla, trebuie să-mi urmez planurile de a aduce noi clienți.

– Înțeleg. Atunci, poate altă dată. Ținem legătura, Kara, și aștept cu nerăbdare să te revăd, atât pe plan profesional, cât și personal, adăugă el, cu un zâmbet fermecător.

– Sunt sigură că vom vorbi curând, răspunse evaziv Kara, dar dacă nu sunt la *Sundowner* când dai telefon, nu e nevoie ca Nick să știe că am discutat.

– Vorbesc sau cu tine, sau cu nimeni, îi promise Larry. Și abia aștept să ne revedem.

Capitolul 8

– Se pare că luăm viteză, ce zici, Nick? întrebă Buck.

Nick se uită prin bar, apoi din nou la Buck.

– Mie mi se pare la fel.

– La fel ca...?

– Ca de obicei, Buck.

– Poate. Da' nu la fel ca acu' două săptămâni, când a deschis sala de mese pentru toate petrecerile alea de cloști.

– Hmm.

– Știi ce vreau să spun. Când au început prânzurile ei, puteai să dai cu tunul și nu nimereai nici țipenie de om aici. Unii dintre băieți au început să ne boicoteze. Ai fi zis c-au plecat pentru totdeauna, nu?

Înainte ca Nick să răspundă, Buck adăugă:

– Și eu, ca să ți-o spun p-a dreaptă. Am trecut prin câteva zile cam incomode. Pe urmă, clienții regulați au început să se întoarcă. Acum, afacerile merg ca de obicei,

poate chiar puțin mai bine. Cred că tipii s-au prins că femeile alea n-o să le ocupe teritoriul, la urma urmei.

Nick se rezemă de bar, privindu-l pe Buck.

– În regulă, Buck, unde bați?

– Nicăieri.

Buck luă un pahar de vin, începând să-l șteargă cu o cârpă.

– Făceam doar conversație.

– Despre *ea.*

– Nu poți să n-o iei în seamă, Nick.

– Până acum, mi-a reușit destul de bine.

Nick reușise s-o evite pe Kara, spunându-și că era genul de femeie periculoasă pentru sănătatea lui mintală. Femeile erau dificile, iar ea cu atât mai mult.

– Cu cât stau mai departe de ea, cu atât mai bine, îi spuse el lui Buck. Ea conduce restaurantul, eu conduc barul.

– Poate. Da' asta nu te-mpiedică să te uiți la ea.

Nick își turnă o cafea.

– Începi să mă enervezi, Buck. Nu vreau să vorbesc despre ea.

– Poate, repetă Buck. Totuși, asta nu te-mpiedică nici să te gândești la ea.

– De unde dracu' știi tu la ce mă gândesc?

– Se vede. Și cred că vede și ea. Sigur, cred că-ți dai seama că și ea se gândește la tine.

– Ca să vezi de unde sare înțeleptu'. Asta-i problema cu voi, barmanii, mereu trebuie să vă spuneți părerile oricui se nimerește pe-aproape.

– Chiar așa? Eu credeam că barmanii au reputația de a ști să asculte.

– Tu ești excepția care confirmă regula.

– A, și să știi că ascult bine, Nick. Ori de câte ori vorbește cineva. Iar tu, în ultima vreme, n-ai mai prea vorbit. Așa că trebuie s-o fac eu în locul tău. Numai că nu-i nevoie să-ți spun ce bine-i merge Karei cu prânzurile ei. Azi vine un club de femei. Vor deveni cliente regulate, cred. Și pe urmă, cineva își va serba ziua la șaișpe ani...

Nick gemu.

– S-audă Sean, s-ar răsuci în mormânt.

– Poate, da' nu l-ar deranja deloc banii pe care-i aduce Salonul Caraibian.

– Ar zice că numele e ridicol.

– Și ce-ar zice de felul cum arată Kara și Betty cu fustele alea colorate? Zău că i-ar plăcea. Nici mie nu-mi displac bluzele lor fără umeri. Iar clienții le mănâncă din ochi. Asta se cheamă atmosferă, Nick.

Nick sorbi din cafea, în tăcere.

– Și chelnerul, continuă Buck.

– Și-ăla se cheamă atmosferă?

– Sigur. Clientele mor după el, și ospătărițele, mai ceva. N-am crezut să se-ntâmple vreodată una ca asta, ce zici?

– Drept să-ți spun, nici eu. Mă așteptam la o revoluție.

– Nooo, sunt topite după el. Și-n plus, de vreme ce lucrează numai în timpul săptămânii două dintre chelnerițe îi preiau schimbul în weekend, așa că toată lumea-i mulțumită.

– Ei, pare să fie un băiat de treabă și cel puțin e însurat. Nu-mi lipseau aici decât alte încurcături sentimentale.

Buck se opri din lustruitul paharelor, privindu-l în ochi.

– Despre cine vorbești, despre tine și Kara?

– Vorbesc despre Betty și Arthur, și o știi foarte bine.

– Sigur. A, uite că-ți vine „atmosfera“, adăugă Buck, în timp ce Michael se apropia prin salon. Bea o bere, Mike.

– Nu, mulțumesc. Fac doar o pauză de-o țigară. Ultimii tocmai plătesc nota, așa că șefa mi-a dat câteva minute libere.

– „Șefa“, mormăi Nick printre dinți.

– Betty a preparat vreo specialitate? întrebă Buck.

– Nu Betty. Arthur. A venit c-un fel nou. Îi zice *Jamaican Grouper Arturo.* Clienții se dau în vânt după el. Pește prăjit, cu sos de roșii iute ca focul.

– Gătește Arthur pentru lumea de la prânz? întrebă uimit Buck.

– Cam de două ori pe săptămână, ne face câte o surpriză. O numim specialitatea zilei. Clienții nu mai pot de plăcere.

Nick interveni din nou:

– Arthur gătește pentru Kara... cum l-o fi convins?

Michael își stinse țigara în scrumieră.

– Cred că pentru Betty o face. Ea și Arthur s-au cam aprins. Vin împreună cu mașina la lucru, și mai sunt și altele. Se întâmplă ceva.

Nick gemu. Alte complicații.

Ultimii clienți ieșeau din restaurant, când vocea lui Betty răsună melodios:

– Vino-aici, Michael!

– Mă cheamă datoria, porni Michael spre sala de mese.

– Și tu, Buck.

În vocea lui Betty se simțea o notă de urgență.

– Ce Dumnezeu? îl privi Buck pe Nick, care ridică din umeri.

– Și tu, Nick, ești acolo? continuă Betty.

– Aici sunt.

– Atunci veniți cu toții. Se întâmplă ceva aici.

Cu un presentiment rău, Nick îl urmă pe Buck spre sala de mese.

Acolo se strânseseră cu toții. Michael, Kara, cele două ajutoare de la bucătărie și o chelneriță de la bar, adunați în jurul lui Betty și Arthur.

– Ce-o mai fi și asta, o grevă generală? îl întrebă Buck pe Nick, în timp ce se apropiau.

– Întreabă-mă să te-ntreb. Eu, unul, sunt pregătit pentru tot ce poate fi mai rău.

– Ți-aș da dreptate, cu o excepție.

– Care, Buck?

– Betty și Arthur. Uită-te la ei. Dacă ăștia n-arată ca doi porumbei, înseamnă că mi-am pierdut vederea.

Buck avea dreptate. Cei doi stăteau foarte aproape unul de altul, iar Nick văzu, când el și Buck se alăturară celorlalți, că se țineau de mână. Îl privi pe Arthur în ochi, nevenindu-i să creadă. Arthur dădu din cap, după care, spre uimirea lui Nick, roși.

– A venit toată lumea. Acum le poți spune, iubitule, îl îndemnă Betty, împingându-l înainte.

Arthur își drese glasul, dramatic.

– Păi, oameni buni, nu voiam decât să spun că…

Betty nu-l lăsă să facă o pauză prea lungă.

– Zi, scumpule.

– Ce vreau să spun e că sunt mândru să vă spun că Betty mi-a făcut onoarea de a…

Toți ochii erau ațintiți asupra lui Arthur. Până și Topaz, care venise să vadă ce se întâmpla, se așeză la picioarele lui Arthur, părând să-l înghiontească din cealaltă parte, cu botul.

– A acceptat să fie soția mea, izbucni în sfârșit Arthur. Din nou.

Kara dădu semnalul aplauzelor, iar Buck scoase un chiuit. Numai Nick tăcea, buimăcit.

– Și pentru că îmi place să fiu mireasă de iunie, râse Betty, vom repeta prima noastră nuntă din iunie – săptămâna viitoare. Chiar aici, la *Sundowner*, dacă vă convine tuturor.

Îl privea pe Nick, dar cea care răspunse fu Kara.

– Dacă ne convine? E fantastic. *Sundowner* e un loc ideal pentru nunți. O putem oficia în salonul ăsta. Sau poate afară, pe terasă.

– Pe terasă ar fi minunat, se bucură Betty. Mor după nunțile în aer liber.

– Perfect. O vom decora cu flori, aducem o orchestră, șampanie, toate cele.

Arthur se întoarse spre Nick.

– Tu ești de acord?

– Sigur că da. Cu toții suntem rude, îl bătu el pe spate, îmbrățișând-o apoi pe Betty. Închidem *Sundowner*,

invităm toți prietenii și punem de cea mai grozavă petrecere pe anul ăsta.

Răsunară ovații, în timp ce toată lumea se înghesuia în jurul lui Arthur și-al lui Betty. Cu excepția lui Nick, care stătea la o parte. Când Kara îi aruncă o privire, observă că nu se uita la fericita pereche, ci la ea. Întoarse capul, cu ochii în altă parte.

Nick înjură, smucindu-și papionul.

– Știu că e ziua nunții tale, Arthur. Dar nu puteai să nu ne îmbraci ca pe niște maimuțoi?

– Betty a fost cu ideea. A dorit o nuntă formalistă, cu toți în sacouri de seară. Nici mie nu-mi place mai mult decât ție.

– Puteam să ne luăm costume închise la culoare și gata.

– Nick, n-ai nici un costum închis, și nici eu nu am, râse Arthur. E mai bine că le-am închiriat, decât să ne cumpărăm.

– Așa e, recunoscu Nick. Dar, cu un costum, mi-aș fi putut pune cravată. Drăcia asta în veci n-o să-mi stea dreaptă.

Kara auzi muzica și simți un fior de emoție. Cu degete tremurătoare, îndreptă coronița din flori de mătase pe părul brunet al lui Betty.

– Stă bine, Kara. Nu te mai agita.

– N-am încotro. Sunt așa de nervoasă, reuși Kara să râdă. Tu te măriți, dar nervoasă sunt *eu!*

– Eu sunt calmă ca o scoică.

– Imposibil.

– Ba e foarte posibil, iubito, fiindcă de data asta știu ce fac. Mă mărit cu omul pe care-l iubesc și nici n-aș putea fi mai sigură pe mine însămi. Nu trebuia în nici un caz să divorțez de Arthur. Mi-a fost dor de el din prima zi când l-am părăsit, încontinuu. Așa e cu unii – sunt născuți să fie împreună.

Cu mâini mult mai sigure, Betty își atinse coronița și dădu din cap satisfăcută. Apoi, zâmbi ștrengărește.

– La fel ca în cazul tău și-al lui Nick.

– Ce? Nu fi ridicolă, Betty. Nick și cu mine nici n-ar trebui să fim menționați în aceeași propoziție.

– Îl văd cum se uită la tine. Și pe tine te văd cum te uiți la el.

– Ba nu vezi nimic.

– Ba văd, zâmbi Betty.

– Nick și cu mine suntem parteneri de afaceri. Nu, nici măcar parteneri. Suntem asociați, și dacă *mă uit* la el, o fac ca să nu mă jefuiască. El își vede de-ale lui, eu de ale mele.

Zâmbetul lui Betty se transformă într-un râs răsunător.

– Da, știu. La fel ca mine și Arthur.

Auziră de la parter pianistul începând să cânte triumfător marșul nupțial.

– Haide, domnișoară de onoare. Îmi cântă imnul!

Peste câteva ore, Nick își scoase sacoul, își lărgi cravata și se rezemă de bufetul din bucătărie, cu un pahar de șampanie în mână.

– Ce naiba i-ai făcut câinelui meu?

Topaz stătea așezat la picioarele lui, cu limba roz atârnându-i din gură. La gât avea o jerbă de flori colorate.

– La zgarda asta te referi? întrebă Kara, împachetând cu grijă în celofan ceea ce mai rămăsese din tortul de nuntă. Am găsit-o destul de sărbătorească.

– Arată ca un fătălău. Cum ai reușit?

– Cu flori artificiale și puțin lipici. Arată drăguț, nu?

– Topaz e un câine macho – nu arată *niciodată* drăguț.

Kara observă expresia glumeață de pe chipul lui Nick și se relaxă puțin. Poate, numai poate, de data asta aveau să evite o ceartă.

Nick ridică paharul.

– Pentru Betty și Arthur.

– Și pentru adevărata dragoste...

– A doua oară la rând.

Kara se rezemă de bufet, sorbind încet.

– E primul moment când apuc să mă destind.

– Ai fost foarte ocupată, observă el. Prea ocupată ca să dansezi.

– Am dansat o dată cu Arthur. Ba nu, de două ori. Și cu Buck.

– Cu mine n-ai dansat.

– Nu m-ai invitat.

– Nu, dar m-am gândit să te invit.

Kara râse.

– Și ce, credeai că-ți pot citi gândurile?

– Nu eram sigur că voiai să dansăm, sau măcar să te apropii de mine. Și-n plus, mă temeam că, dacă te abordam, te-aș fi enervat. Știu cât de periculos poate fi așa ceva.

Kara își aminti și ea, cu o undă de regret.

– Nu arunc cu vaze în public, și cu atât mai puțin la nunți.

– Am bănuit eu, dar nu voiam să risc. Acum, însă, de vreme ce nu e nimeni de față...

Se apropie de tonomat, scoase o fisă și o introduse în fantă. Apoi se întoarse spre ea, cu mâna întinsă.

– Haide. Un dans. Pentru Betty și Arthur. În numele iubirii și al iertării.

– Păi...

– Gândește-te, Kara. Dacă ei doi s-au putut căsători, atunci cu siguranță că suntem și noi în stare de un dans împreună. Vino, în bar nu e nici o vază.

– Și oricum n-aș arunca-o, replică ea.

Un dans n-avea ce rău să-i facă; ba chiar, putea contribui mult la ștergerea ostilității dintre ei. Nick făcuse primul pas în acest sens, cu buna sa dispoziție. Dansul avea să-i ducă până la capăt.

Păși spre el, întinzând mâna.

– Să profităm de karma nupțială pozitivă.

Melodia pe care o alesese Nick era lentă și romantică. Dar, în momentul când mâna ei o atinse pe a lui, Kara știu că făcuse o greșeală.

Căldura atingerii se răspândi prin ea, semnalând un pericol imediat. Sânii îi intrară în contact cu pieptul lui,

șoldurile i se lipiră de ale lui și începură să danseze, dar stăteau prea aproape, mult prea aproape. Kara făcu un pas înapoi.

– A, uitasem, la o lungime de braț.

Trase adânc aer în piept, încercând să se destindă.

– Scuză-mă.

Se lăsă condusă de el și începu s-o scalde o căldură delicioasă, ca adierea nopții. Era un moment minunat, iar Kara se lăsă în voia lui.

Nick o privi cu ochii întredeschiși.

– Ne descurcăm bine, nu-i așa?

Părea puțin surprins.

– Ne putem descurca, dacă încercăm. În plus, dansezi minunat.

– Ne despart mai multe decât școlile de dans, Kara. Provenim din medii complet diferite, din două lumi diferite.

– Nu de-asta ne certăm. Nu are nici o legătură cu felul cum am fost crescuți. Pur și simplu, am pornit de la început cu stângul.

– De acord.

– Nu prinde bine la afaceri.

– Nici la plăcere.

– Acum e momentul să ne prezentăm scuzele și s-o luăm de la început.

Expresia Karei era foarte serioasă, hotărâtă.

Nick se opri din dans, rămânând nemișcat. Își trecu degetele prin părul ei, blând, tandru.

– Mi-ar plăcea să se întâmple asta. Mi-ar plăcea să ne sărutăm și să ne împăcăm.

– N-am vrut să...

– Dar ai gândit-o, o întrerupse el.

Kara știa că avea dreptate, ceea ce-i trimise un fior pe șira spinării. Chipul lui era foarte aproape, părând tânăr și vulnerabil. *Voia* să-l sărute, să acopere prăpastia dintre ei.

Nick o cuprinse cu ambele brațe. Muzica se sfârșise, iar în bar domnea liniștea. Nu se auzea decât un singur sunet, haotic și înnebunit – bătaia inimilor lor.

Ridicând mâna, Kara îi atinse obrazul, pregătindu-se să-i spună că-i dorea sărutul, îi dorea gura pe a ei.

– Nick...

Nu fu nevoie să spună mai mult. Nick știa. La atingerea mâinii ei, inima îi tresări spasmodic în piept.

Îi atinse nervos buza de sus cu vârful limbii, iar asta îl făcu să-și piardă controlul.

– Kara...

Și-și lăsă gura peste a ei, într-un sărut amețitor de flămând. Sărutarea se intensifică, tot mai frenetică, până când Kara simți că înnebunea de dorință. Nu avea altă cale de a și-o împlini decât transpunându-și viziunile în realitate.

Nick se retrase, respirând accelerat, aspru, cu inima bubuindu-i.

– Spune-mi acum, Kara, dacă vrei să mă opresc. Dacă nu-mi spui acum, n-am să mai pot să...

– Atunci, n-o face! strigă ea. Nu te opri.

Și se lipi mai strâns de el.

– Te doresc atât de mult. Nu sunt sigur că mai pot aștepta până sus.

– Nici nu trebuie. Uită-te în spate.

Lângă bar era prinsă pe perete o carpetă colorată. Dintr-o mișcare, Nick o smulse, o întinse pe jos și o culcă pe Kara peste bumbacul moale, împletit.

Zâmbi admirativ.

– Ai un spirit de aventură minunat. Aș...

Kara îi reteză cuvintele cu un sărut. Abia mai putându-se stăpâni, își aruncă pe spate capul, chemându-l pe nume. Atingerile ei îi inflamau tot trupul. Împreună, iscau o dogoare insuportabilă, de care nu aveau cum să scape. Mâinile le cutreierau trupurile, trăgând de nasturi și fermoare, până când toate hainele ajunseră împrăștiate pe jos.

– Nick...

– Știu, spuse el. Știu.

Înălță capul, privind-o în lungul trupului.

– Vreau să fiu în tine.

– Da! exclamă ea.

Nick se ridică în genunchi. Apoi, o atinse între picioare și-i despărți feminitatea gingașă, pregătind-o pentru pătrundere. Când aceasta se întâmplă, Kara scoase un geamăt de voluptate. Fierbinți și umezi, începură să se miște împreună.

Gemetele se transformară în țipete de extaz. Îl simțea în adâncul ei, îl ținea strâns, apoi îi dădu drumul, convinsă că nimic n-ar mai fi putut egala acea clipă de pasiune. Apoi se întâmplă încă o dată – și încă o dată. Se lăsă în voia spasmului de plăcere care o străbătu, pentru a exploda apoi într-o mie de frânturi arzătoare.

– O, Nick, șopti ea, tremurând în brațele lui, agățată de el.

Într-un târziu, începură să respire mai regulat, iar Nick se săltă în genunchi și o ridică în brațe.

– Unde mergem?

– Sus, șopti el. În patul meu. Patul nostru. Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea, Kara. Vreau să facem dragoste până nu vom mai putea să vorbim, să ne mișcăm, nici să gândim măcar.

La jumătatea distanței spre scară, se opri.

– Doar dacă nu cumva ți-e prea... rușine.

Kara îl privi cu ochii lucindu-i de lacrimi.

– Nu mi-a fost niciodată rușine, Nick. Mi-a fost... mi-a fost doar frică.

– Frică? o sărută el tandru pe frunte. De ce, Kara?

– Fiindcă te iubesc, prostule!

La început, crezu că avea s-o scape, dar Nick reuși s-o țină. Avea chipul transfigurat de uimire.

– Mă iubești? Tu...

Kara îl privi în ochi, cu lacrimile uscate.

– Gata cu vorba, Nick Fleming.

– Dar...

– E vremea să trecem la fapte.

Nick râse sonor.

– Atunci, la fapte.

Și porni spre scara apartamentului, cu Kara în brațe.

– Nimeni nu va putea spune vreodată că nu respect voința partenerei mele.

Capitolul 9

Nick stătea lângă fereastra dormitorului, numai cu o pereche de pantaloni scurți pe el. Se întoarse s-o privească pe Kara, care tocmai se trezea, ghemuită în patul lui.

– N-ai fugit.

Nu-și putea ascunde ușurarea din voce.

Kara se ridică în capul oaselor, cu cearșaful înfășurat pe trup. Lumina soarelui care intra pe fereastră îi făcea să strălucească părul roșcat, ciufulit.

– Eram prea... își căută ea cuvântul potrivit... prea... satisfăcută ca să mă mișc.

Trase de cearșaf, ca să se asigure că-i acoperea complet sânii.

– Nu e nevoie să te acoperi, îi spuse Nick, cu blândețe.

– Cred că, la lumina zilei, devin pudică. Și-n plus, tu te-ai îmbrăcat...

– Dacă se poate numi îmbrăcat.

– Oricum, eu încă mai zac în pat ca o leneșă, și goală pe deasupra, se potrivi ea pe perne, încântată.

– Exact așa cum îmi placi.

Nick se așeză pe colțul patului. Îi observă din nou mâna cu care strângea cearșaful.

– Kara, n-are rost să te mai ascunzi de mine. Mai ales după cele de azi-noapte.

Și se aplecă s-o sărute pe umărul gol, deasupra cearșafului.

Kara roși ușor, dar nu-și feri ochii, când ridică mâna să-l atingă pe obraz. Era un gest nespus de drag lui Nick, atât de tandru și iubitor.

Își puse mâna peste a ei, iar privirea pe care i-o adresă Kara fu plină de iubire. *Ea* era plină de iubire. Îi și spusese că-l iubea. Era o femeie pasională și frumoasă, dar își dăruia prea ușor dragostea. Nu știa nimic despre el – și erau multe de aflat.

Nick îi întoarse mâna cu palma spre buzele lui și o sărută.

– Am adus micul dejun, spuse el. Cafea. Și tort de la nuntă.

Kara râse.

– Bineînțeles. De ce n-am mânca tort de nuntă la micul dejun?

– Ți-am pus în cafea zahăr și puțin lapte, îi dădu el ceașca. La nimereală. Probabil o preferi amară.

– Ba deloc. Cu „zahăr și puțin lapte“ e exact pe gustul meu. Ar trebui să te am alături în fiecare zi, ca să-mi aduci micul dejun la pat.

– Mi se pare o ide bună, replică el, privind-o cum își mânca felia de tort.

– Tu nu iei nimic? îl întrebă Kara, printre înghițituri.

– Mi-am băut cafeaua, iar ideea tortului la micul dejun nu mă tentează deloc.

– Dar ai știut că mie îmi place?

Nick se întinse pe spate, lângă ea.

– Cred că da.

– Pari să știi multe despre mine.

– Sean mi-a spus tot ce știa. Asta nu includea și tortul la micul dejun, dar am senzația că te cunosc. Mult mai bine, cu siguranță, decât mă cunoști tu pe mine.

Câteva momente, o privi tăcut.

Kara distinse pe chipul lui o expresie pe care n-o înțelegea.

– Ce s-a întâmplat, Nick?

– Avem de vorbit.

Fălcile i se încleștară, chipul părând să i se înăsprească. Se ridică brusc, ducându-se spre un scaun de la picioarele patului.

Kara își puse ceașca de cafea pe noptietă. Pe față avea o expresie alarmată.

– Azi-noapte... a fost ceva în neregulă?

Nick clătină din cap, vehement.

– Nu, Kara, nu s-a-ntâmplat nimic. Totul a fost perfect. Tocmai asta e problema.

Avu o senzație cumplită de gol în stomac. Nick nu-i adresase nici un cuvânt drăgăstos. Ea, însă, îi spusese

că-l iubea. Acum, se temea să nu-l fi descurajat. Inima îi bătea spasmodic.

– Hai că mă *sperii*, Nick. Te rog, spune-mi la ce te gândești.

– Mă gândesc...

Ezită o clipă, apoi cuvintele se revărsară năvalnic.

– Mă gândesc că nu știi nimic despre mine, Kara. Nu sunt genul de om de care să te îndrăgostești.

– Nu mă interesează trecutul tău, Nick. N-are nici o importanță.

– Trecutul meu face parte din mine, la fel cum și al tău face parte din tine, Kara. Trecutul influențează prezentul, iar unele dintre asprimile mele încă se mai văd. Și nu-mi place să le vezi tu.

– O, Nick, murmură ea, ușurată. Îți pot suporta trecutul.

Orice i se întâmplase înainte, nu avea legătură cu el, cel de acum. Cu *ei*.

– Te rog, vino aici, lângă mine, ca să te ating, să te țin de mână.

Nick clătină din cap.

– Prefer să-ți spun de aici.

Se foi pe scaun. Părul brunet, încă umed de la duș, îi cădea pe frunte. Pielea bronzată părea să lucească în soarele dimineții. Pentru Kara, Nick era un om deosebit. Îl iubea, indiferent ce avea să-i spună.

Nick se rezemă de spătar, cu ochii închiși.

– Tatăl meu a fugit când aveam trei ani. Mama s-a înfuriat destul de tare și cred că, uneori, s-a descărcat pe mine. Era bolnavă, avea probleme respiratorii și, când eu

aveam treisprezece ani, a murit de pneumonie. Și până atunci, situația fuese destul de grea. După asta, s-a înrăutățit. Nimeni din familie nu mă dorea, pentru că eram atât de irascibil. Așa că am fugit. Am început să lucrez în săli de sport, la curățenie, iar mai târziu, ca partener de antrenament la categoria ușoară. De obicei, aveam un pat în camera din fund. M-am apucat de boxul profesionist la șaptesprezece ani.

– Ai fost boxer? Mi se păruse mie că ai avut nasul rupt, dar nu mi-am dat seama...

Nick deschise ochii, privind-o.

– Mi s-a întâmplat în ring. Am avut noroc să scap numai cu nasul rupt, fiindcă nu eram un boxer prea grozav. Până la urmă, am ajuns la Miami, în meciuri preliminare de mâna a doua. Un fost sportiv îmbătrânit, care nu se codea să ia bani ca să cadă în ring. Nu e un trecut prea glorios, Kara.

– Sunt sigură că ți-ai dat toată silința, încercă ea.

– Ba eu nu prea cred. Probabil că nici nu-mi cunoșteam adevărata valoare. Într-un târziu, pe coasta de vest a Floridei, am ajuns într-o seară la *Sundowner*. Am intrat în vorbă cu tatăl tău, la o bere. Din senin, mi-a oferit o slujbă, o combinație de barman și, uneori, paznic. Pe-atunci, atmosfera era mai puțin civilizată. Oricum, am primit postul. Cred că Sean a recunoscut în mine un *sundowner* la fel ca el.

– Un „sundowner“? întrebă Kara, nedumerită. Ce vrei să spui?

– Așa își spunea Sean. La fel și-a primit și localul ăsta numele. Înseamnă haimana, vagabond. Un individ care sosește la apusul soarelui, ca să cerșească un pat pentru o noapte. Sean m-a recunoscut ca atare, dar din fericite a văzut mai mult de-atât.

Aplecându-se înainte, Kara îl asculta fascinată, fără să-i pese de cearșaful care-i alunecase de pe umeri.

– Sean a fost totul pentru mine, Kara. Am învățat atât de multe de la el. El m-a învățat să citesc.

Îi văzu expresia și se grăbi să precizeze:

– Sgur, știam *să* citesc, dar nu știam *ce* să citesc. Îmi petreceam timpul liber la bibliotecă și mi-am obținut diploma de bacalaureat. Fără Sean, așa ceva nu s-ar fi întâmplat.

– N-am știut... murmură Kara, cu voce slabă.

– Și asta nu e totul. Mai important, a avut încredere în mine și m-a lăsat să preiau unele responsabilități. Până la urmă, a fost de acord să cumpăr părți din afacere. Nu m-a bucurat numai șansa de a avea în sfârșit și eu o proprietate, ci mai ales ocazia de a mi se acorda încredere. El mi-a oferit un parteneriat. Până atunci, nimeni nu-mi mai dăduse o asemenea posibilitate. Fără tatăl tău, acum aș fi fost în închisoare, sau poate chiar mort. M-a acceptat ca partener, Kara... dar nu sunt sigur că m-ar fi dorit și pentru tine.

– Nick...

– Nu, Kara, ăsta-i adevărul. Te numea fetița lui și întotdeauna a sperat să ai parte de tot ce poate fi mai bun în

viață. Pe mine mă iubea, dar știa cine eram, de unde veneam, și nu cred că ar fi dorit pentru tine așa ceva. Ar fi vrut un om pe măsura ta.

– Pe măsura mea?

Uitând că era goală, Kara se ridică din pat și străbătu distanța până la el.

– Nick, vorbești ca un om din alt secol.

Se așeză pe genunchii lui, iar el o îmbrățișă instinctiv.

– Nu, Kara, eu doar...

Îl întrerupse, punându-i degetul pe buze.

– Ascultă-mă. Sean a fost tatăl meu, așa că lasă-mă pe mine să judec ce-ar fi dorit pentru mine. De acord?

– L-am cunoscut mai bine decât tine, Kara.

– Atunci, sunt sigură că știi că ar fi vrut să fiu fericită.

– Bineînțeles. La fel am spus și eu.

– *Sunt* fericită, Nick. Și numai asta contează. Sunt fericită cu tine.

Se cuibări în brațele lui, savurându-i căldura trupului.

– Și-n plus, Sean nu știa nimic despre vrajă.

– Vrajă?

Nick o sărută pe gât. Începea să-și uite argumentația.

– Da, vraja care se țese între doi oameni sortiți să fie împreună.

Îl sărută pe gură.

– Nu știa cât de mult avea să-mi placă să te sărut.

Îi mușcă ușurel buzele.

– Sau să te îmbrățișez.

Îl cuprinse cu brațele, lipindu-și fața de obrazul lui, pentru a se delecta cu senzația țepilor.

– Nu te-ai bărbierit.

– Nu.

– Mă bucur, îi sărută ea obrazul aspru. Sean nu știa nimic din toate astea. Nu știa ce minunat mă simt când sunt cu tine, noaptea, Nick.

Îi auzi respirația oprindu-se în piept.

– Nici ce minunat e și pentru tine. Este minunat, nu-i așa?

Nick dădu din cap.

– Atunci, spune-mi, Nick, șopti ea, strângându-l cu putere. Spune-mi-o.

El îi luă fața în mâini, privind-o în adâncul ochilor.

– Te iubesc, Kara. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Zâmbind, Kara se lăsă să lunece din poala lui.

– În cazul ăsta...

– Vrei să ți-o dovedesc? zâmbi Nick.

– La asta mă gândeam.

Întinse mâna și îl trase spre pat.

– *Sundowner* e închis...

El o sărută din răsputeri.

– Deci, avem toată ziua la dispoziție.

După ce invitații la aniversarea fetei care împlinea șaisprezece ani plecară, într-un iureș de panglici roz și ambalaje de cadouri, Kara porni spre ușă, lăsându-și șorțul pe masa de lângă casă.

Ajunse la biroul lui Larry neanunțată, în mijlocul după-amiezii, probabil perioada cea mai ocupată, dar era pregătită să aștepte.

Nu dură mult. Larry o văzu și-i făcu semn să intre.

– Vin într-un minut, îi spuse el bărbatului care aștepta în hol; apoi, secretarei: cine mă sună, să aștepte câteva minute, bine, iubito?

Jenată de privirile pe care i le aruncau clientul și secretara, Kara îl urmă în cabinet.

– Larry, n-am vrut să...

– Nici o grijă. Oricum voiam să te sun, ca să te-anunț ce se întâmpla – și să te invit la cina aia pe care am ratat-o.

– M-am răzgândit.

– În legătură cu cina?

– Nu, Larry, în legătură cu *Sundowner*.

Urmă o lungă pauză. Kara se așeză în fotoliul de piele din fața biroului de mahon. Larry rămase în picioare.

– Nu vrei să vinzi? întrebă el.

– Nu, nu mai vreau. Totul merge foarte bine. Noua sală de mese duduie din plin și toți clienții regulați s-au întors la bar.

Se aplecă înainte, în fotoliu.

– Încep să înțeleg de ce iubea atât de mult tatăl meu *Sundowner*. Cei de-acolo îmi sunt acum ca niște rude. Tocmai am avut o nuntă și...

– Stai o clipă. Nu te repezi, se rezemă Larry de birou. Mă cam derutezi, cu nunta și rudele astea. Din câte știam, voiai să scapi de localul ăla.

– Așa voiam. Sau, așa credeam. Dar nu mă lasă sufletul.

– Sufletul? repetă Larry cuvântul, ca și cum nu l-ar mai fi auzit în viața lui. Când e vorba de bani, nu-ți poți lăsa sufletul să guverneze capul, Kara.

– Și capul îmi spune același lucru, zise ea, categorică. Câștigăm bani și putem câștiga mai mulți. Vreau să fac din *Sundowner* restaurantul cu cel mai mare succes de pe Coasta de Est. Și, cu ocazia asta, să mă și distrez.

Larry ocoli biroul și se așeză pe scaunul rotativ. Trecură câteva momente, până să răspundă.

– Auzi auzi. Ce bine-ar fi fost să vii mai devreme, Kara. Am pus în mișcare unele lucruri care nu cred că mai pot fi oprite.

– Ce lucruri? întrebă ea cu nervozitate, simțindu-și palmele umede de transpirație.

– Cum spuneam, am dat câteva telefoane.

– Ei, câteva telefoane... Dacă asta-i tot...

– Și am scos la iveală unele detalii interesante, adăugă el. Detalii pe care nu le putem trece cu vederea, Kara.

Kara avu o senzație oribilă de gol în stomac.

– Mă urmărești, Kara?

– Da, îngăimă ea. Continuă.

– Se pare că, la ultima inspecție, s-au consemnat câteva nereguli care trebuia să fie rezolvate. În bucătărie se adăugaseră niște echipamente noi, iar instalația electrică nu fusese adaptată ca să le facă față. Tot tabloul trebuie să fie desfăcut și recablat.

– A, nu-i mare lucru, spuse Kara, cu speranță.

– În sine, nu. Dar ăsta-i numai începutul. Există o problemă gravă cu instalațiile sanitare. Iar departamentul pompierilor a constatat lipsa ieșirilor adecvate în caz de incendiu. Una peste alta, situația e albastră, Kara.

Larry luă un dosar. Îl deschise și răsfoi hârtiile.

– Vreau doar să-mi împrospătez memoria. A, da. Comitatul a trimis un inginer să verifice fundația. O parte dintre taluzurile din colțul de sud-est trebuie să fie întărite, ceea ce va însemna ridicarea întregii părți a clădirii. Ceea ce, în sine, poate provoca avarii de structură la subsol.

Karei i se uscase gâtul. Cuvintele abia i se auziră:

– Când... când s-au întâmplat toate astea?

– Chiar înainte de moartea tatălui tău, cred. Întrucât Sean era atât de popular, se pare că diversele agenții i-au acordat amânări. Dar timpul trece, Kara. Vor veni în inspecție curând și, dacă nu se rezolvă neregulile, e foarte posibil să închidă localul.

– Să-l închidă?

– Așa se pare. Pentru antreprenori nu valorează nimic, dar l-ar cumpăra într-o clipă, ca să-l demoleze și să construiască în locul lui vile, un hotel, orice. Am mai discutat asta, ții minte?

Kara dădu din cap. Avea senzația că primise un pumn în stomac.

Fără să-i observe reacția, Larry continuă cu explicațiile:

– Deci, când proprietatea va fi condamnată, noi vom interveni și vom discuta cu Fleming despre vânzare.

– Larry, te rog...

Își drese vocea.

– ...Aș vrea să-i oprești, continuă ea, mai ferm.

– O dată ce birocrații ăia se pun în mișcare, greu mai pot fi opriți, Kara.

– Trebuie să încerci.

– Mă rog, am să telefonez, dar mă tem că mai mult nu pot face. Cum spuneam, nu prea există șanse...

– Fă tot ce poți, Larry. Tu ai început, tu vreau să-i oprești.

Se ridică, iar Larry făcu același lucru.

– Dă-mi voie să-ți amintesc că am început la insistențele tale.

– Știu asta, răspunse Kara, încercând să-și stăpânească disperarea. Am făcut o greșeală. *Sundowner* e proprietatea mea și a lui Nick și vrem să-l păstrăm.

Fără să mai adauge nimic, ieși pe ușă. Știa că nu avea de ce să se revolte pe Larry; nu făcuse decât ceea ce-i ceruse ea. Dar nu se așteptase să acționeze atât de rapid și de decisiv. Părea aproape încântat de problemele pe care le găsise la *Sundowner*.

Trebuia să se ducă la Nick și să-i spună ce făcuse. Împreună, puteau găsi o cale de a salva *Sundowner*. Poate că neregulile nu erau chiar atât de grave. Poate reușeau să le îndrepte pe rând. Poate nu erau prea scumpe. Poate. Poate.

Dar Kara știa ea ce știa. Neregulile enumerate de Larry erau serioase.

Strângând volanul în mâini, Kara se cutremură. Nick trebuia să afle ce se întâmplase, și o aștepta cel mai greu moment din viața ei.

Văzând farurile jeepului, Kara avu un sentiment de ușurare. Nick venise. Avea să-i spună adevărul, cu curaj. Împreună, puteau găsi o cale de a salva *Sundowner*.

Când îl auzi fluierând pe cărare, dintr-o dată nu mai fu chiar atât de sigură.

– Kara...

– Aici sunt.

Casa plutitoare se legănă pe apă, când Nick păși pe schelă, urcând la bord.

– Salut, naturisto, îi depuse el un sărut pe buze, strângând-o la piept; când Kara se agăță de el, cu disperare, își strecură mâinile în deschizătura halatului ei. Bravo. Deja dezbrăcată și pregătită.

– Nick...

– Da? continuă el s-o sărute cu meticulozitate leneșă.

– Am nevoie... Trebuie să... murmură ea, cu gura lipită de a lui.

– Știu. Și eu am mare nevoie... Și tu ai.

O înțelesese greșit, iar Kara o știa, dar toate gândurile care i se învolburaseră în cap se risipiră, când Nick o sărută și o strânse la piept. Nici nu și le mai amintea. Nu se mai putea gândi la altceva decât la Nick, numai la Nick.

Peste câtva timp, ținând-o în brațe, cu trupurile umede strâns lipite, Nick se întrebă:

– Cum e posibil?

Kara îl privi.

– Ce anume, Nick?

– Dragostea noastră. De fiecare dată, e mai bine decât înainte. Nici în cincizeci de ani...

Kara înțepeni. Nu-l putea lăsa pe Nick să vorbească în continuare despre viitor, când acesta era atât de nesigur.

Nick se rezemă într-un cot.

– Ei, ce e? Nu vrei să-ți trăiești următorii cincizeci de ani lângă mine?

Căută un mod de a-i răspunde fără a-l îngrijora.

– Sau ești genul care preferă aventurile de-o noapte?

O tachina, dar și în glasul lui se simțea neliniștea. Kara își căută halatul și coborî din pat, aprinzând o lampă care scăldă cabina într-o lumină difuză. Îi văzu chipul încruntat.

– Mă alarmezi, Kara. Mă faci să mă întreb dacă nu cumva te-ai hotărât să contramandezi totul, să te întorci la Atlanta...

Pe față începură să-i șiroiască lacrimile.

– Ce este?

Nick își coborî picioarele pe podea, întinzând brațele spre ea.

– De ce plângi?

Kara se așeză pe marginea patului, ștergându-și zadarnic lacrimile.

– Am făcut un lucru îngrozitor, Nick, se tângui ea. S-ar putea ca din cauza mea să pierdem *Sundowner*.

Nick clătină din cap, nedumerit.

– Să-l pierdem? Ce tot vorbești? Nu se poate.

– Sper că nu, dar Larry Hartwell...

– Hartwell, canalia aia. Orice, numai să scoată lovele.

O privi tăios.

– Ce legătură are cu noi?

– Am fost la el...

– Ce?

– Acum câteva săptămâni. Voiam să vând *Sundowner*. Știi asta.

– Da, răspunse Nick, prudent.

– Dar n-am făcut nimic, până...

O așteptă să continue, tăcut.

– Până atunci când ne-am certat și pe urmă am făcut dragoste. Eram foarte derutată și mi-era frică. În primul rând mi-era frică. Larry a spus că avea să vadă ce poate face pentru a te convinge să vinzi.

– Aha! făcu Nick.

– Pe urmă, totul s-a schimbat și cred că nu m-am mai gândit la asta până după nunta lui Betty și Arthur. Vorbeam despre rude, și...

– Treci la subiect, Kara, o întrerupse Nick brutal.

– M-am dus din nou la el, ca să-i spun că mă răzgândisem.

– Asta a fost după ce ai tras concluzia că mă iubești, nu?

– Tot timpul te-am iubit! se apără Kara. Numai că nu-mi dădusem seama.

– Continuă. Vorbește-mi despre Hartwell.

Nick își rezemă capul în mâini, fără s-o privească.

– După câte se pare, a studiat cazul proprietății și a găsit un raport de la comitat. La *Sundowner* se constataseră niște nereguli...

– Nereguli?

– În legătură cu instalația electrică și cu cea sanitară, și ceva cu taluzările...

– O, nu!

Nick se ridică, luându-și pantalonii.

– Acum îmi amintesc. Sean mi-a spus să nu-mi fac griji. A zis că n-aveau să ia măsuri. După moartea lui, n-am mai auzit nimic. Fir-ar al dracului!

– Sunt sigură că împreună putem găsi o soluție.

În voce, însă, i se simțea îndoiala.

– Nu zău? replică Nick încet, cu înverșunare.

– Larry mi-a spus că vi se acordase o amânare de șase luni. Timpul aproape a trecut, dar știu că...

– M-am săturat de prezicerile tale prostești, Kara, o întrerupse Nick, negru la față de furie. Tu nu înțelegi că o aprobare provizorie pe șase luni de la Cypress County poate dura o viață. Doar dacă nu cumva vreun mare ștab de antreprenor imobiliar începe să facă valuri.

– La asta nu m-am gândit.

– Sunt convins că nu te-ai gândit.

Kara își strânse halatul pe trup. Începea să tremure.

– Mai devreme sau mai târziu, nu s-ar fi întors să facă o nouă inspecție?

– Ce contează? E acum, mai devreme, grație ție și lăcomiei tale. La naiba, asta ai vrut tot timpul, nu? Să ruinezi *Sundowner* și să scapi de mine.

– Nu! strigă Kara. Adică, da, dar nu acum. Sunt la fel de necăjită ca tine. Numai că nu-mi dădusem seama cum aveai să reacționezi.

– Și ce te-ai așteptat să fac, Kara?

– Nu știu. Mă gândeam să discutăm calm, să ne gândim ce avem de făcut în continuare.

– În continuare? se răsti Nick. După ce tu le-ai încurcat pe toate?

– Bine, ripostă și Kara. Le-oi fi încurcat, dar sunt la fel de speriată ca tine, Nick.

– Nu îndeajuns de speriată ca să nu te culci cu mine, observă el sec.

– Ești nedrept. Ai dorit-o la fel de mult ca mine. Nu mă acuza că te-am sedus.

– Iartă-mă, spuse el, obosit. A fost o mojicie, dar sunt așa de furios, Kara.

– M-aș putea înfuria și eu. Aș putea chiar și să te acuz. În fond, nu te-ai deranjat să te ocupi de nici una din toate neregulile și licențele. Sau, ai tu așa un stil de a lăsa lucrurile să se rezolve de la sine.

– Ai perfectă dreptate. Numai eu sunt de vină. Acum te simți mai bine?

– Nimic nu mă va face să mă simt mai bine, până nu găsim o cale de a salva *Sundowner*.

Pe chipul lui Nick se ivi o expresie neîncrezătoare.

– E prea târziu pentru asta, Kara.

– I-am cerut lui Larry să-i liniștească pe cei de la comitat. A spus c-o să facă tot ce poate.

– Nici nu mă îndoiesc, replică Nick, sarcastic. Nu înțelegi cum operează? Caută un comision gras, și nu-l va obține dacă tu nu vinzi. Nu m-aș mira să dea câteva șperțuri ca să se asigure că problemele noastre sunt iremediabile. Ne scufundăm, Kara.

Kara se ridică să se apropie de el, dar expresia intensă din ochii lui o opri. Se așeză la loc, descurajată pe moment, dar nu învinsă.

– Trebuie să se poată face ceva.

– Nu crezi că ai făcut destul?

Îi căzu fața. Știa că făcuse o greșeală îngrozitoare, dar sperase s-o poată remedia împreună. Nu se așteptase ca Nick să se întoarcă împotriva ei.

Încălțându-se cu sandalele, Nick luă cheile mașinii.

– Se *poate* face ceva. Îl sun pe Tommy Melendez.

– E miezul nopții, Nick.

– Pentru asta îl plătesc.

Kara începu să se îmbrace.

– Vin cu tine. Putem să...

– Nu contează ce „putem", Kara.

– Dar *Sundowner* e și al meu.

– Trebuia să te gândești la asta când i-ai făcut mica vizită lui Larry Hartwell.

– Am greșit, Nick. Și tu la fel. A trecut. Trebuie să mergem înainte.

– Exact asta fac. Fără tine.

Și, cu aceste cuvinte, Nick dispăru pe ușă, în noapte.

Capitolul 10

– Parc-am fi la o înmormântare, declară Michael, posomorât.

Karei nu-i plăcea să-l audă, dar știa că avea perfectă dreptate.

Se adunaseră cu toții la *Sundowner*. Kara, Michael, Melissa și Betty stăteau prăbușiți pe scaune, în sala de mese; Buck, Arthur și Nick erau lângă bar, unde vorbeau încet, cu chipuri întunecate.

Prin tot localul, la parter și la etaj, pe terasă și în subsol, inspector de la diverse agenții, comisii și servicii își băgau nasul peste tot, ca și cum ar fi examinat un pacient în ultima fază a bolii.

– Cred că lui Larry Hartwell trebuie să-i mulțumim pentru invazia asta, continuă Michael. Mă întreb cum o fi aranjat ca toți inspectorii să vină în aceeași zi.

– Pentru că are influență în comitat, răspunse amărâtă

Melissa. Se vede clar că vrea să ne intimideze și să ne dea de înțeles că nu mai e nici o speranță. Ceea ce, probabil, e adevărat.

Avea ochii roșii de plâns.

– Dacă închidem, cred că va trebui să mă las de studii pentru un timp.

– Poate că nu, spuse distrată Kara. Era nervoasă și epuizată de eforturile de a-și păstra optimismul.

Michael era la fel de convins ca Melissa, dar mai stoic.

– Dacă-i cunosc bine pe ăștia de la comitat, cred că suntem ca și terminați.

Își trase scaunul lângă al Melissei.

– Înțelegeți, au lăsat barul în pace datorită lui Sean. Acum, Hartwell îi hărțuiește că și-au neglijat îndatoririle, așa că trebuie să recupereze timpul pierdut. Până-ntr-o săptămână, ne-au închis.

Kara simțea că i se făcea rău. Nu mai putuse mânca, nici dormi, iar vederea chipului lui Nick, atât de rece și dur, îi sfâșia inima.

– Îmi pare rău, spuse ea, pentru a mia oară.

– Faptul e consumat, replică Betty, pe un ton mai resemnat decât al tinerilor.

Kara ieși pe terasă. Michael și Melissa aveau toate motivele să fie alarmați. *Sundowner* era baza lor. Ei îi revenea datoria să-l păstreze – dar cum?

Nick o urmă, dar nu se apropie, rămânând în celălalt capăt al terasei.

– Ce se întâmplă? întrebă Kara.

Cu privirea peste apă, Nick răspunse:

– E mai rău decât credeai tu. Fire electrice proaste, ieșiri de incendiu insuficiente, piloți putreziți. Pe deasupra, toate țevile de fier trebuie înlocuite cu altele de cupru și avem nevoie de un sistem de aspersoare.

– Ce? întrebă Kara, nedumerită.

– Nu ca să stropească grădina, replică tăios Nick. Clădirea e veche și, în caz de incendiu... Of, las-o-ncolo.

– Cum adică, „las-o-ncolo“? E și proprietatea mea, Nick.

– Și de-asta suntem azi aici, să vedem cum cade ghilotina.

Toată ziua, Kara fusese ținta acuzațiilor. Era vremea să răspundă cu o soluție.

– M-am gândit cum putem obține banii pentru reparații. Dacă vindem barca ta și mașina mea...

– Ambele folosite și nu în cea mai bună stare, o întrerupse el. Scoatem două mii, maximum. Avem nevoie de mai mulți bani, Kara. De *mult* mai mulți.

Sătulă să discute peste toată lungimea verandei, Kara se apropie de el. Topaz se așeză la picioarele ei.

– Putem merge la bancă. E o afacere profitabilă, așa că ar trebui să putem obține un împrumut pentru renovări.

Nick zâmbi încordat.

– Da, mai ales că afurisita aia de bancă e a tatălui lui Larry Hartwell.

– Nu știam. Dar există și alte orașe, și alte bănci. Putem încerca.

– M-am gândit și eu la asta. Au spus că nu avem destule garanții, cum știi și tu, Kara.

Kara nu suporta să-l vadă atât de înverșunat, dar știa că avea motive serioase. Îi mai rămăsese o ultimă soluție.

– Mă duc la Atlanta să vorbesc cu tatăl meu vitreg.

– Parcă spuneai că nu împrumută bani.

– De data asta, va trebui.

– Bine, Kara. Încearcă.

Îl privi intrând în casă. Simțindu-se mai singură decât oricând în viața ei, se așeză încet, cu brațele împrejurul genunchilor. Simți o limbă caldă lingând-o pe obraz. Topaz se ghemui lângă ea și, în timp ce Kara îl îmbrățișa, lacrimile începură să-i cadă încet în blana lățoasă a câinelui.

Kara era la Atlanta de două zile, dormind în camera de oaspeți din casa de la oraș a familiei Selwyn, după o misiune infructuoasă.

– Iubito, aș fi vrut să nu pleci atât de devreme.

Ridică un moment privirea dinspre bagajele pe care și le pregătea.

– Am aflat ceea ce mă interesa, mamă. James nu vrea să mă împrumute.

Tatăl ei vitreg fusese la fel de încăpățânat ca întotdeauna în legătură cu politica sa de împrumuturi, deși Kara făcuse o propunere de afaceri concretă, promițându-i o dobândă mare. Nu-l convinsese.

– Nu se poate spune că nu te iubește, Kara.

Janet Selwyn se așeză pe pat. Ca întotdeauna, era aranjată elegant, cu părul coafat perfect și bluza de mătase fără nici o cută.

– Știam.

Kara împături o fustă, îndesând-o în valiză.

Avionul decola peste două ore. Nu era momentul pentru confesiuni cu mama ei. Dar le evitaseră ani de zile și se putea să nu mai aibă ocazia.

– Noi două suntem foarte diferite. Dorim lucruri diferite de la viață. Tu ți-ai dorit dintotdeauna siguranță...

– Un acoperiș deasupra capului, cel puțin, replică Janet, cu convingere. Iar cu Sean Gallagher, cine putea fi vreodată sigur?

– Am aflat multe despre Sean, de la oamenii cărora le-a influențat viața. A fost un om bun, mamă. Poate nu cel mai potrivit pentru tine, dar era loial și generos. Nu-mi pare rău decât că n-am avut mai mult timp să-l cunosc.

Ochii lui Janet luceau de lacrimi.

– Te înțeleg. Uneori, mă întreb și eu cum ar fi fost să rămân cu el.

Kara se apropie de ea și se îmbrățișară strâns. Apoi, pe neașteptate, Janet șopti:

– Sean era un om interesant, să știi. N-am uitat niciodată asta. Du-te și tu la omul tău interesant, iubito. Sper să ai mai mult succes decât mine.

– Cursa a fost anulată, spuse agentul, în timp ce Kara își aducea bagajele la ghișeul de predare.

– Anulată? De ce?

– Din cauza vremii.

– Dar e o vreme minunată.

– De zona dumneavoastră de destinație se apropie un uragan.

În minte îi reveni o amintire din aceeași dimineață. Auzise la televizor ceva despre un uragan, dar nu fusese prea atentă.

– Se îndrepta spre mare.

– A schimbat direcția, și am anulat toate zborurile spre coasta de vest a Floridei. Vă pot propune altă destinație?

– Unde?

– Unde doriți să ajungeți?

– Doresc să *ajung* la Cypress Key, răspunse Kara, începând să se enerveze.

– Domnișoară, v-am spus că...

– Știu, îl întrerupse ea obosită. Alegeți-mi destinația cea mai apropiată posibil.

Uraganul Ada, primul al sezonului, își păstrase direcția. Când avionul ateriză la Miami, vântul se întețise și începea să plouă. Toate zborurile locale fuseseră contramandate. Kara nu avea altă soluție decât să se cazeze la un hotel.

În următoarele douăsprezece ore, stătu nedezlipită din fața televizorului, urmărind distrugerile cauzate de uraganul care răvășea coasta de vest a Floridei. Imaginile erau dezastruoase. Valurile năvăleau peste diguri, navele erau răsturnate, numeroase case se dărâmau, dar nu se primea nici o știre din Cypress Key, care se spunea că fusese cel mai greu lovit.

Totul se întâmplase atât de repede. Nu putea decât să spere că Nick și ceilalți fuseseră avertizați din timp, ca să se îndepărteze de coastă, la adăpost.

A doua zi dimineața, partea cea mai rea trecuse, dar ploaia continua. Chiar și în Miami se vedeau distrugeri, străzile fiind pline de țigle smulse de pe acoperișuri și ramuri rupte din copaci. Kara se hotărî să nu mai aștepte. Dacă nu zbura nici un avion, avea să închirieze o mașină.

Abia când ajunse la intersecția pentru Cypress Key, o izbi cu adevărat dimensiunea catastrofei. Pentru Kara, cuvântul „uragan“ nu însemnase niciodată mare lucru; îi sugera imagini de valuri înalte pe plaje bătute de vânt, rulote răsturnate și câte o mașină strivită de un copac.

Era mult mai mult decât atât. Șiruri întregi de pini fuseseră distruse, cu trunchiurile rupte ca niște scobitori, la câțiva metri de sol. Stejari uriași, smulși din rădăcini, zăceau ca niște cadavre.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai speriată. Văzu mașini de poliție, cu girofarurile aprinse. Blocau drumul, pe șoseaua care ducea la Cypress Key.

– Scuzați-mă, domnișoară, trebuie să vă întoarceți, îi spuse un polițist tânăr, epuizat, cu chipiul și mantaua șiroind de ploaie.

– Să mă întorc? Nu pot. Trebuie să trec!

– Drumul e închis pe toată lungimea coastei, din cauza avariilor. Au căzut cabluri electrice. E prea periculos ca să admirați peisajul.

– Nu mă interesează nici un peisaj! Sunt proprietăreasa barului *Sundowner*.

Polițistul o privi atent.

– *Sundowner*, ziceți?

– Da, sunt Kara Selwyn, partenera lui Nick Fleming. Ați auzit ceva despre *Sundowner*?

Buzele polițistului de crispară.

– Nu știu nimic despre construcțiile de pe coastă, dar acolo e jale mare. N-ar trebui să vă las...

– Vă rog, domnule ofițer. Trebuie să ajung. Depinde de mine familia... familia mea.

– Mă rog, dacă acolo locuiți... Dar riscați să nu *puteți* trece.

– Atunci, am s-o iau pe jos.

– Bine, domnișoară, dar aveți grijă și evitați cablurile, ați înțeles?

În timp ce trecea printre ruine și distrugeri, buzele i se mișcau într-o rugăciune șoptită:

– Doamne, te rog, fă ca Nick să fie bine. Ajută-l, Doamne, să fi scăpat din nenorocirea asta.

Opri mașina și privi în față. Drumul era complet blocat, dar nu avea nevoie să meargă mai departe. Ajunsese la *Sundowner*.

Sau, la ce mai rămăsese din el.

Coborî din mașină. Imediat, pantofii i se afundară în nisipul ud. *Sundowner* era o grămadă de resturi împrăștiate pe nisip.

Kara își înăbuși un țipăt, împiedicându-se de moloz. Deși era după-amiază, abia vedea ceva, prin ceață și ploaie. Căută zadarnic în jur vreun semn de viață. Nu se zărea nimic.

Apoi, din spatele unui morman de scânduri apăru o siluetă. Kara tresări când animalul alergă spre ea, aproape răsturnând-o de pe picioare.

– Topaz! Ești bine. Unde-i Nick? Găsește-mi-l.

Un moment, înnebunită, avu presimțirea că Nick zăcea imobilizat sub moloz. Cu picioare tremurătoare, urmă câinele, târându-se peste fostul bar din lemn de tec lucios, împiedicându-se de resturile contorsionate ale congelatorului lui Arthur, croindu-și drum peste o mare de scaune și mese rupte.

– Nick, unde ești?

Cuvintele îi fură suflate de vânt.

Undeva, departe, se mișcă ceva. Se încordă să vadă prin vânt șo ploaie.

– Nick!

Nick se ridică, o privi și o luă la fugă.

– Kara, te-ai întors! Ești aici!

Glasul îi răsuna de bucurie și ușurare. În clipa următoare, brațele lui o cuprinseră, strângând-o cu putere.

– N-ai pățit nimic! strigă ea. Slavă Domnului că ești bine. Mi-a fost așa de frică.

– Da, mi-e bine.

Nick îi apucă capul între palme, privind-o prin ploaie.

– Te-ai întors, te-ai întors cu adevărat.

– Da, Nick, iubitule. Aș fi ajuns aici mai devreme, dacă reușeam să trec. Unde-ai fost în timpul furtunii? Ce s-a întâmplat cu ceilalți..?

– Toți sunt bine. Am primit avertismentul la timp și ne-am adăpostit.

Privi ruinele ude și jalnice.

– Nu mi-am imaginat niciodată că se poate întâmpla una ca asta.

– Nu contează decât că toți sunt bine, spuse Kara, cu convingere. O putem lua de la început, Nick.

Nick se aplecă, luând un ciob de porțelan.

– Ceașca mea de cafea – sau, o bucată din ea. Asta am făcut azi toată ziua, am căutat ceva de care să mă agăț.

– Ai ceva de care să te agăți. Mă ai pe mine.

O îmbrățișă strâns.

– Dar nu te pot lua cu mine acasă, iubito. Asta-i tot ce-a mai rămas din casa mea.

– Avem barca...

În clipa următoare, o cuprinse panica.

– ...O mai avem?

Nick izbucni în râs, aruncându-și capul pe spate.

– Nick, ce e? întrebă Kara, uimită. Ce s-a întâmplat? Termină, mă sperii.

– Avem o barcă, dar a ajuns în mijlocul grădinii lui Kyle. E cam supărat. Roșiilor lui nu le priește deloc.

Frapată de absurdul situației lor disperate, Kara i se alătură. Îngenunchează amândoi pe nisipul ud,

îmbrățișați, râzând până când lacrimile li se amestecară cu ploaia, pe obraji.

– Putem locui în casa plutitoare, spuse în cele din urmă Kara, până reconstruim *Sundowner*...

Văzu schimbarea de expresie de pe chipul lui Nick.

– Îl vom reclădi, nu-i așa? întrebă ea.

Nick nu răspunse.

– Într-un fel, uraganul ăsta a fost răspunsul la rugăciunile noastre, nu?

Nici acum nu primi un răspuns.

– Îl putem reface regulamentar, iar lui Larry Hartwell îi vom ura călătorie sprâncenată. Sunt sigură că asigurarea... o, nu! trase ea aer în piept, adânc, tremurător. Nu cumva ai uitat să plătești asigurarea?

– Nu, n-am uitat. N-a fost nevoie. Sean achitase asigurarea și lăsase polița la Tommy. Am verificat-o azi după-amiază. Suntem asigurați, dar nici pe departe cu suma necesară pentru a reface totul. Sean avea teoria că agențiile de asigurări te încarcă la preț, așa că a ales cel mai ieftin tarif.

– Vom primi vreun ban? Te rog, spune-mi că da.

– Cât de cât.

O îmbrățișă strâns.

– Încep să fiu fericit că te am numai pe tine. Ne putem reveni, Kara – cam la proporțiile unei tarabe unde să vindem rulourile cu creveți ale lui Arthur. Dar nu vom putea reface niciodată ceea ce a fost.

Kara îi dădu la o parte părul umed de pe frunte. În ciuda tuturor veștilor proaste, avea dintr-o dată sentimentul că învinseseră.

– Poate că e mai bine așa. Poate e cazul să luăm banii și să încercăm altă formulă.

– Să încercăm? privi Nick în jur, prin întunecimea ploioasă. Poți să te uiți la... la ruinele astea și să mai vorbești la plural? Acum zece ani, când am venit aici, nu aveam nimic, Kara. Iar acum, din nou, am rămas fără nimic.

– Mă ai pe mine, Nick Fleming. N-am să te părăsesc, niciodată n-am să mai plec de lângă tine. Am să mă țin ca scaiul. Ce zici de asta?

Nick se aplecă s-o sărute pe buzele umede.

– Zic că ești nebună.

– Mă rog, nu atât de nebună încât să râd ca o isterică fiindcă o casă plutitoare a ajuns în mijlocul unei grădini de zarzavaturi.

– Dar ești atât de nebună încât să trăiești cu un om lefter – într-o barcă din mijlocul unei grădini de zarzavaturi.

– Ba bine că nu! răspunse Kara, luându-l de mână.

Nick o ridică în picioare și o îmbrățișă. Rămaseră astfel, fără să ia în seamă hainele ude leoarcă de ploaie. În sfârșit, continuând s-o țină cu un braț pe după umeri, Nick o conduse afară din mijlocul ruinelor.

După care, se opri și fluieră sonor.

– Aici, Topaz! Mergem acasă!

Epilog

Trecuseră două zile. Soarele de iunie strălucea orbitor pe apele turcoaz ale Golfului. Kara își puse mâna streașină la ochi, privind trei pescăruși care zburau pe cerul fără nori.

Întoarse capul, când îl auzi pe Arthur strigând:

– Nick, Kara, veniți să vedeți ce-am găsit!

Ținea în mâini o cutie de oțel, încuiată cu un lacăt.

– Ce-i asta? întrebă Kara

– Seiful lui Sean, răspunse Nick. Cu ani în urmă, m-a dus în magazia de la subsol și mi l-a arătat.

– Și nu l-ai deschis niciodată?

– Uitasem de el. Curios, mi-a dat o cheie și a spus că va veni o vreme când va trebui să-l deschid.

– Și unde-i cheia? întrebă Arthur.

Nick ridică din umeri.

– Printre celelalte lucruri ale mele, undeva sub dărâmături. Cred că e tipic pentru mine, să tot amân, să uit de aspectul de afaceri al parteneriatului nostru.

Kara își pierduse răbdarea.

– Gata cu vorba. Hai să-l deschidem și să vedem ce conține.

Luă o piatră, dându-i-o lui Nick.

– Poți sparge lacătul?

Nick puse caseta pe pământ.

– Cred că da, spuse el, ezitând.

– Hai odată. Nu mai suport tensiunea asta, îl zori Kara.

– Încearcă tu, Arthur.

Uriașul nu era la fel de nehotărât. Din câteva lovituri, lacătul se sparse.

– Deschide tu, îi spuse el lui Nick.

În cutie se găsea un plic legat cu sfoară. Kara o dezlegă și scoase conținutul.

– Sunt fotografii. Eu, când eram mică, observă ea, începând să le frunzărească. Și cu mine și mama. O, Nick, uite! Scrisori din copilăria mea. Pe asta mi-o amintesc.

– Mai sunt niște hârtii aici, spuse Nick, vârând și el mâna în seif; scoase mai multe foi și încă un plic. Pe ăsta e scris numele tău, i-l dădu el Karei, tocmai când Arthur scotea un strigăt înăbușit.

– Ia uite!

– Ce naiba...?

Nick păli și el.

– Nu-mi vine să cred, șopti Kara.

Fundul cutiei era plin cu bani, teancuri ordonate de hârtii de-o sută de dolari. Kara, Nick și Arthur se uitară unii la alții, stupefiați.

– În viața mea n-am mai văzut atâția bani, începu Arthur să-i numere aproximativ. Nick, trebuie să fie mii și mii.

– Era tipic pentru Sean, să aibă o comoară ascunsă. N-a avut niciodată încredere în bănci.

Kara abia îi asculta. Rupse plicul.

– E o scrisoare.

– Citește-o!

Nick o luă cu brațul pe după umeri.

Despături cu grijă hârtia.

Dragă Kara,

Când vei deschide această scrisoare, eu nu voi mai fi, dar vreau să știi că întotdeauna te-am iubit și ți-am dorit tot ce poate fi mai de preț. De-asta te-am lăsat în grija mamei și a tatălui tău vitreg. Ei puteau face mai mult pentru tine, decât un bătrân cu un bar prăpădit. Așa credeam atunci. Acum, îmi dau seama că m-am înșelat. Aș dori să fi luptat mai mult pentru tine.

Acum câțiva ani, la Sundowner a venit un tânăr și s-a stabilit aici. Cred că amândoi ne simțeam singuri și ne doream o familie. Nick avea nevoie de ceva care să-i aparțină, și i-aș fi dat o parte din acțiunile barului, dar n-ar fi vrut să accepte. Așa că a început să mă plătească. Eu nu aveam ce face cu banii – niciodată n-au însemnat

prea mult pentru mine – după cum îți poate spune mama ta. Am păstrat cea mai mare parte din ei, pentru tine, Kara. Într-o vreme, am crezut că aveam să ți-i dăruiesc în ziua nunții.

Așa că, fetițo, ia-i și folosește-i cum crezi că e mai bine. Ține minte numai că bătrânul tău tată te-a iubit foarte mult.

Multă vreme, nimeni nu scoase o vorbă. Arthur plângea în tăcere.

În sfârșit, Kara spuse cu voce răgușită:

– E un miracol, nu numai că am găsit banii, ci și că i-am găsit chiar acum. Dacă deschideam caseta când am venit la *Sundowner*, cine știe ce s-ar fi întâmplat.

– Și acum ce-o să se întâmple, Kara? întrebă Arthur.

Kara privi banii.

– Voi... *vom*... reconstrui *Sundowner*.

– Nou și modern? întrebă Arthur.

– Nu, răspunse ea cu tărie. Exact așa cum a fost înainte, ca o cucoană distinsă, trecută de prima tinerețe. Vreau să fie la fel – pentru Sean și toți cei care l-au iubit, pe el și barul, de-a lungul anilor. Totuși, va trebui să facem o schimbare. Apartamentul de la etaj va fi mai spațios, ca să găzduiască un câine bătrân și doi oameni care vor locui acolo.

Îl privi pe Nick.

– Dacă accepți compromisul de a-l împărți cu mine.

– Sean n-ar fi de acord să locuim în același apartament...

Kara își simți inima începând să bată cu nervozitate.

– Nick, am mai discutat asta...

– Decât dacă am fi căsătoriți.

Își aruncă brațele pe după gâtul lui.

– Cred că asta se poate aranja!

Arthur izbucni în râs, încântat.

– Și știm sigur cum să punem de-o nuntă la *Sundowner*. Abia aștept să ajung acasă și să-i spun lui Betty.

Soarele care așteptase pe linia orizontului începu să se scufunde în golf. Raze roșii și aurii îi scăldau pe Kara și Nick într-o aură strălucitoare.

– Vino-ncoace, Topaz, îl chemă Arthur. E timpul să facem o plimbare pe plajă. Cred că Nick și Kara n-au să se supere că-i lăsăm singuri.

Puțin le păsa.

Sfârșit